

Cinayet'in 'C'si
Sue Grafton

Bobby Callahan'la o haftanın Pazartesi günü tanıştım. Perşembe günü ise artık ölmüştü. Birinin onu öldürmeye çalıştığına inanıyordu ve haklı çıkmıştı, ama hiçbirimiz bunu onu kurtaracak kadar zamanında anlayamamıştık. Ben daha önce bir ölü için hiç çalışmadım ve bir daha da buna zorunlu kalmayacağımı umarım.

Bu rapor işte bu olayı anlatır.

Adım Kinsey Millhone. Ruhsatlı özel detektifim; California'da, Los Angeles'in doksan beş mil kuzeyindeki Santa Teresa'da yaşıyorum. Otuz iki yaşındayım ve iki kere evlenip boşandım. Yalnızlıktan hoşlanırım ve bağımsızlığımın bana gereğinden çok uyduğundan kuşkulanırım. Bobby bu düşüncemi sarsmıştı. Nasıl ve neden olduğunu pek bilemeyeceğim. Daha yirmi üç yaşındaydı. Onunla kelimenin tam anlamıyla romantik bir ilişkim yoktu, ama ondan hoşlanmıştım ve ölümü bana, suratıma fırlatılan bir pasta gibi, yaşamın kimi zaman kocaman bir şakadan başka bir şey olmadığını hatırlatmaya yaradı. Gerçek bir komedi değil de, zalimcesine bir şaka.

Ağustos ayındaydık ve ben kırılan sol kolumun ardından kalan arızaları gidermek için Santa Teresa Jimnastik Salonu'nda çalışıyordum. Günler sıcaktı, güneş ortalığı amansızca kavuruyordu. Ben kol ve bilek jimnastiği yapmaktan sıkılmıştım artık. Arka arkaya iki iş yapmıştım ve kırık bir kol kemiğinden çok daha fazla sıkıntım vardı. Ruhsal bakımdan dayak yemiş gibiydim ve dinlenmeye ihtiyacım vardı. Neyse ki, banka hesabım epey dolgundu ve kendime iki ay tatil verebilirdim. Ama aynı zamanda bu boş oturmanın sonunda iyice huzursuzlaşmıştım ve fizik tedavi de beni çıldırtıyordu.

Santa Teresa Jimnastik ciddi bir yerdir. Öyle jakuzili banyolar, sauna, müzik falan yoktur. Sadece aynalı duvarlar, beden eğitimi aletleri ile yerde asfalt rengi sanayi tipi halı.

Haftada üç gün sabah saat sekizde gider, on beş dakika ısıdıktan sonra bir .22'lik kurşunu durduran kolumun bozulan yerlerini güçlendirmek için gereken egzersizleri yapardım. Ortopedist altı haftalık fizik tedavi vermişti, ben de o güne kadar üç haftasını tamamlamıştım. Bir makineden ötekine sabırla geçmekten başka yapacağım bir şey yoktu. O saatte genelde oradaki tek kadın ben olurdum ve onca acı, ter ve baş dönmesinden kurtulmak için benim vücudumu gözden geçiren erkeklerin vücutlarını inceledim ben de.

Bobby Callahan benimle aynı saatte gelirdi. Ona ne olduğunu bilmiyordum ama başından geçenler epey canını acıtmış olmalıydı. Boyu bir seksene yakındı ve bir futbol oyuncusunun fiziğine sahipti: Kocaman bir kafa, kalın boyun, geniş omuzlar, kalın bacaklar. Ama şimdi sarışın kafası bir yana eğilmiş, yüzünün sol tarafı sürekli bir sırtımayla kasılmıştı. Sanki Novocain iğnesi yemiş de dudaklarının duygusu kalmamış gibi ağzından tükürükler sızıyordu. Sol kolunu beline dayalı tutardı ve elinde çenesini sildiği beyaz bir katlanmış mendil olurdu. Burnunun üzerinde ve göğsünde berbat bir kızıl iz vardı, dizleri sanki biri kılıç darbeleri indirmiş gibi çizik çizikti. Yürüyüşüne bakılırsa sol aşıl tendonu kısalmış, topuğu yukarı çekilmişti. Egzersiz ona çok güç gelmeliydi ama bir kere olsun gelmemezlik etmiyordu. Onda hayran olduğum bir inatçılık vardı. Onu ilgiyle izliyor, kendi iç şikâyetlerimden utanıyordum. Benim yaralarımın geçeceği, ama onunkilerin geçmeyeceği açıkça belliydi. Ona acıyor değildim, ama çok da merak ediyordum.

O Pazartesi sabahı ilk kez salonda yalnızdık, O yanımdaki alette çalışıyordu, ben de değişiklik olsun diye bacak ağırlığı aletine geçmiştim. Sakatlandığımdan beri koşmadığım için bir iki bacak ağırlığı kaldırmamın iyi olacağını düşünmüştüm. Yalnızca 60 kilo kaldırıyordum ama yine de canım acıyordu. Kendimi oyalamak için küçük bir oyun oynuyor, hangi aletten daha çok nefret ettiğimi düşünüyordum. Bobby'nin çalıştığı makine buna iyi bir adaydı. Onun aletinde on iki kere çalıştıktan sonra yeniden başlamasını izledim.

"Özel detektif olduğumu duydum" dedi. "Doğru mu?" Sesinde hafif bir aksama vardı ama doğrusu iyi örtüyordu.

"Evet. Yoksa öyle birini mi arıyordun?"

"Aslında, evet. Biri beni öldürmeye kalkıştı."

"Pek ıskalamamışlar denebilir. Ne zaman?"

"Dokuz ay önce."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Bacaklarının arkasında kasları tel gibi gerilmişti. Yüzünden terler boşanıyordu. Farkında olmadan ben de saymaya başladım. Altı, yedi, sekiz.

"O makineden nefret ediyorum," dedim.

Gülümsedi. "Çok acıtıyor, değil mi?"

"Nasıl oldu?"

"Gece geç saatte arkadaşım ile geçitten geçiyorduk. Arkamızdan gelen bir araba bize çarpmaya başladı. Tepenin üstündeki köprüye geldiğimizde denetimi kaybettim, aşağı yuvarlandık. Rick öldü. Arabadan fırladı ve araba da üzerinden geçti. Aslında benim de ölmem gerekirdi. Yaşamımın en uzun on saniyesiydi."

"İnanırım." Sözünü ettiği köprü intihar meraklılarının çok düşkün oldukları yüz elli metrelik kayalık bir kanyonun üzerindeydi. Oradan düşüp de sağ kalanı o güne kadar duymuş değildim.

"Çok iyi gidiyorsun" dedim. "Hiç durmadan çalışıyorsun."

"Başka ne yapabilirim ki? Kazadan sonra bir daha yürüyemeyeceğimi söylemişlerdi. Hatta hiçbir şey yapamayacaktım."

"Kim dedi bunu?"

"Aile doktoru. Moruğun biri. Annem onu hemen orada kovalayıp bir ortopedi uzmanı çağırdı. O beni yaşama döndürdü, Sekiz ay rehabilitasyonda kaldım, şimdi de bunları yapıyorum işte. Sana ne oldu?"

"Eşşoğulunun biri kolumdan vurdu."

Bobby güldü. Çok hoş, boğuk bir gülüşü vardı. Son hareketi de bitirip dirsekleri üzerinde doğruldu.

"Dört aletim daha kaldı, sonra çıkalım buradan. Ha, benim adım Bobby Callahan"

"Kinsey Millhone."

Elini uzattı, tokalaştık ve dile getirilmemiş bir anlaşmayı mühürledik. Daha o anda her ne olursa olsun onun için çalışacağımı anlamıştım.

Bir sağlıklı yiyecekler kafeteryasında yemek yedik. Hani o taklit köfte satan yerlerden biri. Ben aslında bunu hiç anlamam doğrusu. Bana kalırsa bir vejetaryen de ezilmiş inek parçalarına benzeyen birşeyden en az benim kadar iğrenirdi. Bobby durulmuş bir jimnastik havlusu boyunda fasulyeli ve peynirli bir sandviç ısmarladı. Ben biraz haşlanmış sebze, kahverengi pirinç ve markası belli olmayan bir kadeh şarap istedim.

Bobby için yemek egzersiz kadar zahmetli bir işti. Kendini tümüyle yaptığı işe yermesinden yararlanarak onu yakından inceledim. Saçları güneşten sararmıştı, kahverengi gözleri pek çok kadının ancak bir kutuda satın alacakları boyda kirpiklerle çevriliydi. Yüzünün sol yanı hareketsizdi ama yarım ayı andıran bir yara izinin daha da belirginleştirdiği güçlü bir çenesi vardı. Tahminime göre o uçurumdan aşağı yuvarlanırken dişleri alt dudağını delip geçmişti. Doğrusu oradan nasıl canlı çıkabildiğine hiç akıl erdiremiyordum.

Bobby başını kaldırıp baktı. Kendisini süzdüğümü, biliyordu ama aldırış etmemişti.

"Yaşadığın için talihlisin" dedim.

"Sana işin kötü yanını anlatayım. Beynimden büyük parçalar eksildi. İki hafta komada kaldım. Komadan çıktığımda neler olup bittiğini anılamıyordum. Hâlâ da öyleyim. Ama eski halimi hatırlıyorum ve bu da beni çok üzüyor doğrusu. Çok zekiydim,

Kinsey. Çok şey bilirdim. Her konuda fikrim vardı, iyi düşünürdüm. Zihnim tılsımlı sıçramalar yapardı. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Başımı salladım. Zihinlerin tılsımlı sıçramalar yapmasını iyi bilirdim.

"Şimdi ise yer yer boşluklar var" diye sürdürdü. "Delikler. Geçmişimden iri parçalar kaybettim. Artık onlar yok benim için." Sabırsızlıkla çenesini sildi, sonra elindeki mendile acı acı baktı. "Bir de salyalarım akıyor. Hep böyle olsaydım farkı bilmezdim ve şimdi bu kadar üzülmezdim. Herkesin beyninin benimki gibi olduğunu sanırdım. Ama bir zamanlar çok zekiydim. Bunu biliyorum. Okulda hep iyi not alırdım ve tıp fakültesine girecektim. Şimdi ise jimnastikhanede egzersizden başka bir şey yaptığım yok. Tuvalete tek başıma gidebilecek kadar koordinasyon sağlamaya çalışıyorum yalnızca. Jimnastikhanede değilsem Kleinert adındaki psikiyatrıa konuşup bu işe nasıl dayanacağımı öğrenmeye çalışıyorum."

Birden gözleri doldu, kendini denetleyebilmek için mücadele etti. Derin bir soluk aldı, başını salladı. Bir daha konuştuğunda sesi kendinden nefretle doluydu.

"İşte, yaz tatilimi böyle geçirdim. Ya sen?"

"Bunun bir cinayet girişimi olduğundan emin misin? Bir sarhoş falan olamaz mıydı? Ya da şakacı biri, ha?"

Bir an düşündü. "Otomobili tanıyordum. En azından tanıdığımı sanıyordum. Şimdi hatırlamıyorum ama... o zaman tanıdığım gibi geliyor yani."

"Ama sürücüyü tanımadın, öyle mi?"

Başını salladı. "Bunu artık söyleyebilmem imkânsız. Belki tanımıştım, belki de tanımamıştım."

"Erkek miydi, kadın mı?"

"Onu da hatırlamıyorum."

"Seçilen kurbanın Rick değil de, sen olduğunu nereden biliyorsun?"

Tabağını itip kahve getirilmesi için işaret etti. Kendisiyle mücadele ediyordu. "Bir şey biliyordum. Bir şey olmuştu ve ben onu anlamıştım. Bu kadarını hatırlıyorum. Başımın dertte olduğunu bildiğimi bile hatırlıyorum. Korkuyordum. Ama nedenini hatırlamıyorum."

"Ya Rick? O da bu işin bir parçası mıydı?"

"Bunun onunla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Yemin edemem, ama bundan hemen hemen eminim."

"Peki, o gece nereye gidiyordun? Onun bir ilgisi varmış gibi geliyor mu?"

Bobby başını kaldırdı. Garson kız elinde kahve güğümüyle dirseğinin dibindeydi. İkimizin de fincanlarının doldurulmasını bekledi. Kız gidince huzursuzlukla gülümsedi. "Düşmanlarımın kim olduklarını bilmiyorum. Çevremdeki insanların benim unuttuğum bu 'şey'i bilip bilmediklerini bilmiyorum. Her olasılığa karşılık söyleyeceklerimi kimsenin duymasını istemiyorum o yüzden. Paranoyak olduğumu biliyorum, ama elimde değil."

Mutfağa giren garson kızın ardından baktı. Kız güğümü bıraktı, tezgâhın üzerinden bir sipariş tabağı aldı ve Bobby'ye baktı. Gençti ve kendisinden söz ettiğimizi biliyor gibiydi. Bobby sonradan aklına gelmiş gibi çenesini sildi. "Stage Coach Tavern'a gidiyorduk. Orada Rick'le dinlemek istediğimiz bir topluluk çalışıyordu." Omuzlarını silkti.

"Daha başka şeyler de olabilir, ama sanmıyorum."

"O sıralarda yaşamında neler oluyordu?"

"Santa Teresa kolejinden mezun olmuştum. St. Terry de part-time çalışıyor ve tıp fakültesine kabul edilip edilmediğimin haberini bekliyordum."

Santa Teresa hastanesinden benim hatırlayabildiğim kadarıyla hep St. Terry diye söz edilirdi. "Bunun için çok geç değil miydi? Ben adayların kışın başvurduklarını ve yanıtlarını baharda aldıklarını sanırdım."

"Ben daha önce başvurmuş ve alınmamıştım, bu ikinci başvurumdu."

"St. Terry'de ne yapıyordun?"

"Her şeyi. Bir süre Kabul'de çalıştım, hastaların yatırılmadan önceki kırtasiye işlerini yapardım. Telefon eder, sigorta durumlarını falan öğrenirdim. Sonra bir süre Tıp Kayıt Bürosunda çalıştım. Son işim Patoloji'de daktiloydu. Dr. Fraker'in yanında çalışıyordum. Bana zaman zaman laboratuvar testleri bile yaptırırdı. Basit şeyler falan."

"Pek tehlike çekecek bir işe benzemiyor" dedim. "Peki, ya üniversite? İçinde bulunduğun bu tehlikenin kaynağı orada olabilir miydi? Belki de ders dışı yaptığın bazı faaliyetler falan?"

Başını sallayışına bakılırsa hiçbir şey hatırlamıyordu. "Bunun nasıl olacağını hiç aklım kesmiyor. Haziran'da ayrılmıştım. Kaza ise Kasım'da oldu."

"Ama sen bir şeyi, ki o her neyse, yalnız kendinin bildiğini sanıyorsun, öyle mi?"

Bobby kafeteryaya şöyle bir baktıktan sonra bana döndü. "Sanırım öyle. Yalnızca ben biliyordum ve biri beni susturmak için öldürmek istedi."

Bir süre yüzüne bakıp düşündüm. Kahveme herhalde çiğ olan sütü katıp karıştırdım. Doğal yiyecek düşkünleri mikrop gibi şeyleri yerlerdi. "Bu şeyi ne kadar süredir bildiğin hakkında bir izlenim var mı içinde? Yani demek istediğim şu... Eğer o kadar tehlikeliyse... neden hemen gidip anlatmadın?"

İlgile bakıyordu yüzüme. "Nasıl yani? Polise falan mı?"

"Elbette. Eğer bir hırsızlığı ya da birinin Rus casusu falan olduğunu öğrenmişsen..." Aklıma gelen olasılıkları sayıyordum. "Ya da Başkan'a suikast planı..."

"Neden karşıma çıkan ilk telefonla yardım aramadım, öyle mi?"

"Evet."

Bir süre düşündü. "Belki de bunu yaptım. Belki... bilemiyorum işte, Kinsey. Ne kadar sıkıldığımı asla tahmin edemezsin. Daha önceleri, hastanedeki o iki üç ay içinde çektiğim ıstıraptan başka bir şey düşünmüyordum. Olanca gücümü sağ kalmaya harcadım. Kazayı hiç düşünmedim bile. Ama yavaş yavaş iyileştikçe olanları hatırlamaya çalıştım. Özellikle de Rick'in öldüğünü söylediklerinde. Onun ölümünü haftalarca bilmedim. Sanırım kendimi suçlayacağımı ve bunun da iyileşmemi geciktireceğini düşünüyorlardı. Ya sarhoş idiysem ve kazayı ben yaptıysam? Neler olduğunu bilmek zorundaydım, aksi halde bir de çıldıracağımdan emindim. Her neyse, işte ancak o zaman bu öteki şeyleri bölük pörçük hatırlamaya başladım."

"Bu kadarını hatırladığına göre belki geri kalanını da bir gün hatırlayabilirsin."

"Sorun da o işte. Ya hatırlarsam? Beni şu anda hayatta tutan şeyin, olayın daha fazlasını hatırlayamamam olduğuna inanıyorum ben."

Sesi yükselmişti, durakladı, sağına soluna bakındı. Heyecanı öylesine bulaşıcıydı ki, ben de onun gibi çevreme bakmak zorunluluğunu hissediyor, konuşmamızın duyulmaması için alçak sesle konuşuyordum.

"Bu iş olduğundan bu yana hiç tehdit edildin mi?" diye sordum.

"Hayır."

"İmzasız mektuplar, garip telefon konuşmaları falan?"

Başını sallıyordu. "Ama yine de tehlikedeyim. Bunu çok iyi biliyorum. Haftalardır hissediyorum bunu. Yardıma ihtiyacım var."

"Polise gittin mi?"

"Elbette. Ama onlar olayın bir kaza olduğuna inanıyorlar. Bir suç işlendiğine dair bir kanıt yok ellerinde. Birinin beni arkadan iteleyip köprüden aşağı uçmaya zorladığını biliyorlar. Ama tasarlanmış cinayet? Asla. Bana inanmış olsalar bile bu işe ayıracak elemanları yok. Ben sıradan bir yurttaşım. Günde yirmi dört saat polis korumasına hakkım yoktur." .

"Bir koruma tutsan..."

"Ben seni istiyorum!"

"Bobby, sana yardım etmeyeceğimi söylemedim. Elbette yardım edeceğim. Ben elindeki seçeneklerden söz ediyorum. Benden daha fazlasına ihtiyacın var senin."

Öne eğildi. "Sen şu işin nedenini bul. Bana neler olduğunu söyle. Neden birinin ardıma düştüğünü öğrenmek ve onu durdurmak istiyorum. Ondan sonra polise, korumaya falan ihtiyacım kalmayacak." Heyecanla ağzını kapattı. Arkasına yaslandı.

"Lanet olsun!" diyerek ayağa kalktı. Cüzdanından bir yirmi dolarlık çıkartıp masaya fırlattı. Sonra ayağını sürüyerek kapıya doğru yürümeye başladı. Çantamı kaptığım gibi arkasından koştum.

"Yavaş ol biraz. Haydi, benim büroma gidip bir kontrat hazırlayalım."

Geçmem için kapıyı tuttu.

"Umarım benim hizmetimi ödeyecek paran vardır." dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Sen hiç merak etme."

Sola dönüp otoparka yürüdük.

"Sinirlendiğim için özür dilerim" diye mırıldandı.

"Bırak şimdi bunu. Umurumda bile değil."

"Beni ciddiye alacağını sanmamıştım."

"Neden?"

"Ailem beni kafadan kontak olarak görür de."

"Eh, o yüzden onları değil de beni tuttun işte,"

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Elini kolumun arasından soktu. Yüzüne baktım. Yüzü pembeleşmişti ve gözleri doluydu. Bana bakmadan sildi gözyaşlarını. İlk kez olarak o anda onun ne kadar genç olduğunu farkettim. Ölümüne korkan bir çocuktan daha.

Ağır ağır otomobilime yürürken huzursuzluk ve acıma dolu meraklı bakışları görmemeye çalıştım. İçimden birilerini yumruklamak geldi.

2

O gün saat ikide kontrat imzalanmış ve Bobby bana iki bin dolar avans vermişti. Ben. de onu BMW'sini bıraktığı jimnastikhaneye geri getirdim. Sakatlığı ona sakatlar için ayrılmış park yerini kullanma hakkını vermiş olmasına karşın, bunu yapmamış olduğuna dikkat ettim. Belki geldiğinde oraya bir başkası park etmişti ya da o inatla fazladan yirmi metre daha yürümeyi tercih etmişti.

Otomobilden inerken arkasından uzandım. "Avukatın kim?" diye sordum. Kapıyı açık tutup beni görebilmek için eğildi.

"Talbot ve Smith şirketinden Varden Talbot. Neden sordun? Onunla konuşacak mısın?"

"Ona polis raporlarının kopyalarını bana vermesini söyle. Böylece zamandan tasarruf etmiş oluruz."

"Tamam, söylerim."

"Ha, bir şey daha var, herhalde işe aیلenden başlamanı gerekecek. Neler olup bittiği hakkında bir fikirleri olabilir. Sana sonra telefon edip ne zaman boş olduklarını öğreneirim."

Bobby yüzünü buruşturdu. Büroma giderken bana sakatlığı nedeniyle geçici olarak ailesinin yanına dönmek zorunda kaldığını ve bundan da hiç hoşnut olmadığını anlatmıştı. Annesiyle babası yıllar önce boşanmışlar ve annesi birkaç yıl önce yeniden evlenmişti. Bu aslında üçüncü evliliği idi. Bobby şimdiki üveybabasıyla pek geçinemiyordu ama on yedi yaşındaki üvey kızkardeşi Kitty'yi seviyordu. Üçüyle de konuşmak istiyordum. Benim çalışmalarım genelde kırtasiye işleriyle başlasa da, bu vaka bana diğerlerinden farklı gelmişti.

"Benim daha iyi bir fikirim var" dedi Bobby. "Bu öğleden sonra eve gel. Annem saat beşte birkaç kişiyi bir içkiye çağırmıştı. Üvey babamın doğum günü. Herkesle tanışma fırsatı bulursun."

Duraksadım, "Bunun doğru olacağından emin misin? Böyle özel bir günde benim gelmemden hoşlanmayabilir."

"Ben anneme geleceğini söylerim. Aldırmaz. Kalemin var mı? Sana adresi yazdırayım."

Çantamdan kalemimle not defterimi çıkarıp adresi yazdım. "Saat altı sularında gelirim" dedim.

"Çok iyi." Otomobilin kapısını kapatıp yürüdüm.

Onu otomobiline kadar izledim, sonra ben de hareket edip eve gittim.

Ben, bir zamanlar tek araçlık garaj olup şimdi ayda iki yüz elli dolarlık stüdyo-daireye dönüştürülmüş evime döndüm. Eski garaj şimdi hem yatak hem oturma odası, hem mutfak hem de banyoydu. Sahip olduğum her şey küçük ve çok amaçlıydı. Buzdolabı, fırın ve tezgâh seti, küçük bir çamaşır ve kurutma makinesi, yatak olan bir koltuk (ki, onu da pek açmazdım), kimi zaman yemek masası olarak kullandığım bir çalışma masası. Ben işime çok düşkün olduğumdan yaşama mekânlarım da yıldan yıla küçülerek bu minyatür duruma inmişti. Bir süre bir karavanda yaşamıştım ama o da giderek kendimi aşırı zengin hissetmeme yol açmıştı. Ben genelde kent dışına çıkarım ve kullanmadığım yere kira ödemek istemem. Bir gün gelip kişisel ihtiyaçlarımı otomobilimin arkasına atacağım bir uyku tulumuna indirmem ve böylece hiç kira ödemeye gerek kalmayacağı muhtemeldir. Zaten şu anda ihtiyaç duyduğum şeylerin sayısı fazla değil, Evcil hayvanım ya da saksım yok. Arkadaşlarım vardır ama hiçbirine evimde davet vermem. Hobilerim de yarı otomatik silahımı temizlemek ve kanıt belgeleri okumaktır. Öyle pek eğlenceli bir tip değilim ama faturalarımı öderim, biraz birikmiş param var ve mesleğimin tehlikelerine karşılık sağlık sigortasını hiç ihmal etmem. Yaşamımdan hoşnutum ve bununla fazla övünmemeye de dikkat ederim. Altı yedi ayda bir karşıma beni cinsel bakımdan uyaran bir erkek çıkarsa da, kaçamakların arasında cinsel perhiz yaparım ve bunu da hiç önemsemem. İki başarısız evlilikten sonra tedbiri elden bırakmadığım gibi gereksiz yere külotumu indirmemeye de dikkat ederim.

Dairem kıydan bir blok beride, palmye ağaçlı mütevazı bir sokaktadır ve sahibi arazideki büyük binada oturan Henry Pitts'tir. Henry seksen bir yaşında emekli bir fırıncıdır ve gelirini çevredeki esnafa sattığı pasta ve ekmekler yaparak destekler. Mahallenin yaşlı hanımlarının çay partilerine servis verir ve boş zamanlarında gayet güç bulmacalar hazırlar. Yakışıklı bir erkektir. Uzun boylu, güneş yanığı tenli, bebek saçı kadar yumuşak telli beyaz saçlı ve soylu yüzü. Menekşe rengi gözlerinden zekâ fışkırır. Sevecen, merhametli ve tatlı bir insandır. O yüzden eve dönünce onu bahçede bir 'bebek'le nane likörü içerken görünce hiç şaşırmadım.

Otomobilimi her zaman olduğu gibi ön tarafa park etmiş, benim girişimin olduğu arka tarafa yürüyordum. Benim dairem arkaya bakar ve önünde hoş bir manzarası vardı. Henry oradaki küçük çimenliğe bir söğüt, güller, iki cüce limon ağacı ekmiş, taş döşeli bir de teras yaptırmıştı. Beni gördüğünde kendi evinin arka kapısından elinde bir tepsiyle çıkmaktaydı.

"Sen misin, Kinsey? Çok iyi. Gel haydi. Seni birisiyle tanıştırmak istiyorum" dedi.

Bakışlarını izleyince şezlonglardan birine uzanmış bir kadın gördüm. Boyalı kıvrıkcık saçlı tombulca kadın altmışında olmalıydı. Yüzü yumuşak deri gibi kırışık ve makyajını ustalıklı yapmıştı. Beni rahatsız eden gözleri oldu. Kadifemsi kahverengi, epey iri ve en azından o an için zehirli gözleri.

Henry tepsiyi şezlonglar arasındaki yuvarlak madeni sehpayı bıraktı. "Lila Sams" dedi. Sonra başını benden yana salladı. "Bu da kiracımla Kinsey Millhone. Lila Santa Teresa'ya yeni taşındı. Bayan Lowenstein'dan bir oda kiralamış."

Kadın kırmızı plastik bileziklerini şakırdatarak elini uzattı, sanki ayağa kalkacakmış gibi bir hareket yaptı.

Ben yanına yürüdüm. "Kalkmayın" dedim. "Mahalleye hoş geldiniz." Gülümseyerek elini sıktım. Kadının gülüşü bakışındaki soğukluğu bir anda eritivermişti. Acaba yanlış bir yargıya mı vardım diye düşündüm. "Neredensiniz?" diye sordum.

"Oradan, buradan, her yerden işte." Henry'ye baktı. "Ne kadar kalacağımı bilmiyordum ama Henry burayı çok çekici kılıyor doğrusu."

Kadının üzerinde beyaz üstüne parlak yeşil ve sarı geometrik desenli, dekoltesi açık bir elbise vardı. Göğüsleri içi boşalmış, üçer kiloluk iki adet un çuvalını andırıyordu. Kiloları göğsünde ve belindeydi, iri kalçaları düzgün bacaklarla devam edip epey zarif ayaklarla son buluyordu. Ayaklarında kırmızı bez ayakkabılar, kulaklarında iri parlak kırmızı plastik küpeler vardı. Sanki bir tabloya bakıyormuş gibi gözlerimi bu incelemenin başladığı yere çevirdim. Bir kere daha kadınla gözgöze gelmek istiyordum, ama o Henry'nin uzattığı tepsiye bakmaktaydı.

"Oh oh oh! Bunlar da ne? Ne tatlı bir insanmışsın sen!"

Henry bir tabak kanape hazırlamıştı. Mutfağa girdiğinde dolabın arkasında bulduğu konserve tenekelerinden esaslı bir yemek hazırlayan insanlardandı doğrusu.

Lila'nın kırmızı tırnakları küçük bir vinç oluşturdu. Bir kanapeyi kaldırıp ağzına ilettili. Ekmek parçasının üzerinde somon füme ve biraz da mayonez vardı. Dolu ağzıyla, "Mükemmel" dedi, sonra parmaklarını teker teker yaladı. Parmaklarında birkaç tane elmas taşı yüzük vardı. Bazılarının aralarına yakut serpiştirilmişti, iki yanı elmaslı olan zümrüt yüzük ise bir posta pulu boyundaydı. Henry tabağı bana uzattı. "Sana da bir nane likörü hazırlıyayım, sen de bunları tat bakalım."

Başımı salladım. "Almasam daha iyi olacak. Koşmak isteyebilirim, sonra işim de var."

"Kinsey özel detektiftir" dedi Henry.

Lila'nın gözleri irileşti, şaşkınlıkla kapanıp açıldılar. "Aman ne kadar ilginç!" dedi. Kibarlığın gerektirdiğinden fazla heyecanlı görünüyordu. Ondan pek hoşlanmamıştım ve onun da bunu anladığına eminim. Ben bir kural olarak yaşlı kadınlardan hoşlanırdım. Hatta, daha doğrusu hemen hemen bütün kadınlardan hoşlanırdım. Kadınlar doğaları gereği açık sözlü ve güvenen kişilerdir, erkeklerden konuştukları zaman sözlerini hiç sakınmazlar. Bu da eskilerden bir örnekti: Hoppa ve flörtçü. Görür görmez benden nefret etmişti.

Lily Henry'ye bakıp şezlonga eliyle vurdu. "Gel de otur bakalım, yaramaz oğlan. Öyle uşak gibi karşımda dikilmeni istemiyorum. İnanır mısın, Kinsey, geldiğimden beri sürekli birşeyler getirmekten başka bir şey yapmadı." Kanape tabağına eğildi. "Bu neliymiş bakalım?"

Henry'ye bakarken onun da bana kaşını kaldırarak bakmasını bekledim, ama o emir üzerine oturup tabağa bakıyordu. "O midye füme. Bu da krema peynirli. Bundan hoşlanacaksın. Al."

Henry kadının ağzına lokmasını vermek niyetindeydi ama kadın hafifçe eline vurdu.

"Yapma. Sen kendin al hele. Beni çok şımartıyorsun, üstelik bir de şişmanlatacağsın."

Yüzümün huzursuzlukla kasıldığını hissediyordum. Henry benden elli yaş büyüktür ama ilişkimiz hep ciddi olmuştu; şimdi onun geçmişte bir erkeğin sabahın altısında evimden çıktığını gördüğü zaman benim hissettiklerimi mi hissettiğini merak etmiştim.

"Sonra görüşürüz, Henry" diyerek evimin kapısına doğru yürüdüm. Beni duyduğunu sanmıyorum.

Kısa bir bluzla paçaları kesilmiş bir blucin giydim, koşu ayakkabılarımı bağladım ve dikkati üzerime çekmeden evden çıktım. Kumsala paralel olan Cabana'ya kadar yürüdüm, sonra koşmaya başladım. Hava sıcaktı ve gökte tek bir bulut bile yoktu. Saat üç olmuş, denizde dalgalar bile ağırlaşmıştı. Okyanustan gelen rüzgârda yoğun bir tuz kokusu vardı. Neden koştuğumu bilemiyordum. Formda değildim, kısa zamanda solumaya başlamıştım, daha beş yüz metre koşmadan bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Ben çalıştığım zamanlar hep koşardım ve sanırım o gün de bunun için koşuyordum. Koşma zamanı gelmişti, eklemelerimin pasını gidermek zorundaydım. Koşmaya epey düşkünsem de, egzersizden pek hoşlandığım söylenemez. Kendimi iyi hissetmenin başka bir yolunu bilmiyorum sanırım.

İlk bir kilometre yalnızca ıstırap ve her dakikasından zevk almıştım. Üçüncü kilometrede formumu bulmuştum ve sonsuza kadar koşabilirdim. Saate baktım. 3.33. Pek hızlı olduğumu zaten iddia etmiyordum. Yürüyüş temposuna indim. Ter içindeydim. Bunun acısını yarın çekeceğimden emindim ama o an için gevşemişim, kaslarım yumuşamış, ısınmıştı. Eve kadar yürüdüm.

Eve vardığımda soğuyan terim nedeniyle üşüdüğümünden sıcak bir duş gözümde tütüyordu. Teras boştu, boş nane likörü kadehleri yanyanaydı. Henry'nin arka kapısı kapalı, perdeleri inikti. Ayakkabı bağcığıma bağlayarak taşıdığım anahtarımıyla kapıyı açıp evime girdim.

Saçlarımı yıkayıp bacaklarımı tıraş ettim, üzerime bir bornoz geçirip bir süre ortalıkta dolaştım, mutfağımla düzene soktum, masamın üstünü temizledim. Sonunda bir pantolon ve bluz giydim, ayağıma sandaletlerimi geçirdim. Saat 5.45'te büyük deri çantamı alıp sokağa çıktım.

Bobby'nin adresini bir kere daha kontrol ettikten sonra Cabana caddesinden sola sapıp ülkede kilometrekare başına en çok milyonerin düştüğü söylenen Montebello'ya doğru devam ettim. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Montebello sakinleri epey karışık insanlardır. Büyük malikanelerin arasında şimdilerde orta sınıf evler serpilmişse de, genelde mahallede dikkatle geliştirilmiş ve korunmuş, eski zarafetin ve servetin mahremiyetle ele alındığı ve maddi gösterişin insanın parasal eşitleri için yapıldığı zamanlara uzanan eski para izlenimi vardı. Bugünlerde zenginler sadece eski California'lı karşıtlarının gösterişli taklitçileridir. Montebello'nun da 'gecekondu' mahalleleri vardır; herbiri 140.000 dolara satılan ahşap evler.

Bobby'nin bana verdiği adres okalıptüs ve meşe ağaçlarının gölgesinde dar bir sokak olan West Glen'deydi. Yol kenarındaki alçak taş duvarların geçen arabalardan görülmeyecek kadar berisinde evler olmalıydı. Arada bir rastlanılan taş bir kapıcı kulübesi, ötesindeki evin görkemliliğini ima ediyorsa da, West Glen çoğunlukla aralarında güneş lekelerinin oynadığı meşeler, Fransız lavantası kokusu ve iri pembe sardunyalar arasında vızıldayan arılar arasından geçmekteydi. Saat altıydı ve hava daha iki saat kararmayacaktı.

Aradığım numarayı bulup yavaşlayarak bir araba yoluna girdim. Sağımda üç küçük domuzun yaptırmış olabileceği üç beyaz kerpiç ev vardı. Dikkatle baktıysam da park edecek bir yer bulamadım. İlerdeki dönemecin ardında bir yerde park edecek bir yer bulma umuduyla ağır ağır sürdürdüm otomobili. Omzum üzerimden bakıp neden başka araba olmadığını ve üç küçük evden hangisinin Bobby'nin ailesine ait olduğunu merak ettim. Öğleden sonra demişti, değil mi? Doğrusu oraya yanlış günde gittiğimi hayal edebiliyordum. Omuzlarımı silktim. Her ne kadar o anda hatırlamıyorsam da, hayatımda daha kötü durumlara düşmüştüm herhalde. Viraji dönerek park edecek bir yer aramaya hazırlandım. Birden içgüdüsel bir hareketle frene bastım. "Vay canına!" diye mırıldandım.

Karşımda büyük bir taş döşeli avlu, onun da ötesinde bir ev vardı. İçimden bir ses Bobby Callahan'ın önünden geçtiğim o çirkin küçük evlerde değil de burada yaşadığını söylüyordu. Onlar hizmetçi meskenleri olmalıydı. Gerçek olan buydu.

Ev benim gittiğim ortaokul boyutlarındaydı ve herhalde aynı mimar tarafından yapılmıştı. Şimdi ölmüş olan Dwight Costigan çalıştığı kırk küsur yıl boyunca Santa Teresa'yı tek başına canlandırmış bir insandı. Yanılmıyorsam stilin adı Yeni İspanyol'du itiraf etmeliyim, beyaz kerpiç duvarlara ve kırmızı kiremitli çatılara alayla bakar, kemerlerden, begonyalardan, balkon ve girişlerden nefret ederdim ama doğrusu bunların hep birlikte bu şekilde kullanılmış olduklarına hiç rastlamış değildim.

Evin orta kısmı iki kat yüksekliğindeydi ve iki yanında iki kemerli yol uzanıyordu. Zarif sütunlar üzerinde arka arkaya uzanan kemerler, öbek öbek palmyeler, oyma kapılar, zarif pencereler ve hatta eski misyoner kiliseleri gibi küçük bir çan kulesi bile vardı. Kim Novak da buna benzer bir yer yaptırmamış mıydı? Yer tümüyle bir manastırla bir film seti arasında bir şeydi. Avluda parlak renkli, bir reklam kampanyasında olduğu gibi dört Mercedes duruyordu ve ortadaki fiskiyeli havuzdan su beş metre havaya fışkırmaktaydı.

Otomobilimi mümkün olduğu kadar sağa çekip park ettim, sonra üzerimdeki giysilere baktım. Pantolonumun dizinde bir leke vardı ve onu tuniğimle örtebilmek için sürekli çömelmiş durumda kalmam gerekiyordu. Tunik bluz kötü sayılmazdı: İnce siyah kumaştandı, dört köşe yakalı, uzun kollu ve kemerli. Bir an eve dönüp üstümü değiştirmeyi düşündüm. Ama sonra evde bundan daha iyi bir şeyim olmadığını hatırladım. Dönüp arka koltuktaki çeşitli eşyayı karıştırdım. Ben pek çok semtte gözetleme işi için ideal olan sıradan bir VW kullanırım. Burada ise bu iş için bir limuzin gerekeceğini görüyordum. Herhalde bahçıvanların bile Volvo'ları vardı.

Hukuk kitaplarını, dosya kutularını, alet çantasını, tabancamı bulundurduğum kilitli evrak çantasını bir yana ittim ve sonunda aradığımı buldum: Acil bir durumda filtre olarak kullanılabilecek eski bir külotlu çorap. Yerde de Los Angeles'in bir kesiminde, fahişe sanılmak için aldığım sivri topuklu bir çift siyah ayakkabı vardı. Oraya gittiğimde bütün fahişelerin kolej kızları gibi giyindiklerini görmüş ve kılık değiştirmekten vazgeçmişim.

Ayağımdaki sandaletleri çıkardım, pantolonumu sıyırdım, külotlu çorabı ve siyah topukluları giydim. Tuniğin aynı kumaştan kemerini çözüp egzotik bir düğümle boynuma geçirdim. Çantamın altında bir göz kalemi ve rimel bulup aynada makyajımı yaptım. Garip görünüyordum ama bunu onlar bilemezdi. Bobby dışında beni daha önce gören yoktu. Öyle umuyordum yani.

Otomobilden inip derin bir soluk aldım. Birinci sınıfta teyzemin eskilerini giyip oynadığımdan bu yana yüksek topuklu ayakkabı giymiş değildim. Kemersiz tunik baldırlarıma kadar inmişti ve ince kumaş kalçalarıma yapışyordu. Arkamdan ışık geldiği takdirde bikini külotumu göreceklerdi. Ama ne çıkardı sanki? İyi giyinecek param yoksa hiç olmazsa bu gerçeği saklayabilirdim işte. Derin bir soluk alıp kapıya doğru yürüdüm.

3

Zili çaldım. Evin içinde çınladığını duyabiliyordum. Çok geçmeden bir hemşire yardımcısı önlüğü giymiş siyah bir hizmetçi kapıyı açtı. Ayaklarım öylesine ağrıyordu ki, hemen kolları arasına atılıp dispansere taşınmak istedim. Ama adımı söyledim ve Bobby Callahan'ın beni beklediğini mırıldandım.

"Buyrun, Bayan Millhone" dedi.

Kadın kenara çekildi, ben de hole girdim. Hol tavanı iki kat yüksekliğindeydi ve solda, yukarı doğru yükselen geniş taş merdivenin yanındaki bir dizi pencereden giren ışıkla aydınlanıyordu. Yer saten gibi parlayana kadar cilalanmış kırmızı seramik döşeliydi. Üzerine İran halılarından yolluklar serilmişti. Duvarlardan antik silahları andıran dövmeler

demir çubuklara asılı goblenler sarkıyordu. İçerdeki hava sakın ve serindi ve sağımdaki ağır bir masanın üzerindeki dev bir çiçek düzenlemesinden kokular yayılmaktaydı. Bir müzedeymişim gibi hissediyordum kendimi. Hizmetçi beni öylesine büyük bir salona soktu ki, uzak uçtaki insanlar sanki benden daha küçük boyutlardaymış gibi geldi. Taş şömine üç metre eninde ve dört metre yüksekliğindeydi ve içinde bir öküz çevrilebilirdi. Mobilyalar rahat görünüyordu, ama hiçbirisi küçük değildi. Kanapelerin dördü de çok büyüktü, koltuklar da geniş kollukları ve rahat görünüşleriyle bana uçaklardaki birinci sınıf koltukları hatırlatıyordu. Ortada belirli bir renk planı göremeyince yalnızca orta sınıf insanların mı acele koşup her şeyi birbirine uyduracak birini tuttuklarını düşündüm.

Bobby'yi gördüm ve neyse o da hemen bana doğru yürümeye başladı. Herhalde yüz ifademden bu gösteri için hazırlıksız olduğumu anlamış olmalıydı.

"Seni uyarmam gerekirdi, çok özür dilerim" dedi. "Sana bir içki getireyim. Ne istersin? Beyaz şarabımız var, ama markasını söylersem gösteriş yaptığımızı sanabilirsin,"

"Şarap iyidir" dedim. "Ve gösteriş türüne bayılırım."

Kapıyı açan değil de, salonlar için eğitilmiş olan diğer bir hizmetçi Bobby'nin ihtiyaçlarını önceden bilerek şarap kadehleriyle yanıma yaklaşmaktaydı. Bense içkiyi üzerime boca ederek ya da haliya takılıp düşerek kendimi rezil etmeyeceğimi umuyordum. Bobby'nin uzattığı kadehten bir yudum aldım.

"Senin çocukluğun burada mı geçti?" diye sordum. Bir kilisenin içini andıran odada çocuk eşyaları, çocuk oyuncukları hayal etmek gerçekten güçtü. Birden ağızma aldığım şeyin farkına vardım. Bu şarap beni genelde içtiğim şaraptan soğutacaktı.

"Doğrusunu istersen, evet." Bobby sanki tutarsızlık o anda aklına gelmiş gibi ilgiyle çevresine bakındı. "Bir dadım vardı tabii."

"Neden olmasın? Anan baban ne iş yaparlardı? Yoksa tahmin mi edeyim?"

Bobby eğri ağzıyla gülümsedi, çenesini sildi. "Annemin babası yüzyılın başında büyük bir kimya şirketi kurmuş. Sanırım uygarlık için gerekli malların yarısının patentini onlar almışlar. Diş macunundan doğum kontrol materyellerine kadar. Sanayi maddeleri falan filan. Epey uzun bir listedir."

"Kardeşin var mı?"

"Yok."

"Şu anda baban nerede?"

"Tibet'te. Son zamanlarda dağcılığa başladı. Geçen yıl Hindistan'da bir aşramda yaşadı. VISA kredi kartı hesabıyla birlikte ruhu da evrim geçiriyor."

Elimi kulağıma götürdüm. "Bir düşmanlık mı sezinliyorum?"

Bobby omuzlarını silktilti. "Boşandıklarında annemden iyi bir para aldığından Büyük Esrarlarla rahatça uğraşabilir artık. Aslında canının istediğini yaparken bunun büyük bir ruhsal yolculuk olduğunu ileri sürüyor. Kazadan hemen sonra döndüğünde onun için gayet iyi duygular beslemiştim aslında. Yatağımın yanında oturur, yüzüme bakıp gülümser, sakat kalmanın bu yaşamda üstesinden gelmem gereken bir şey olduğunu anlatırdı." Garip bir gülümsemeyle baktı yüzüme. "Rick'in öldüğünü duyunca ne dedi biliyor musun? 'Çok iyi. Bu işini bitirdiğini gösterir.' O kadar rahatsız olmuştum ki, Dr. Kleinert bir daha beni ziyaret etmesine izin vermedi, o da çekip Himalayalar'a gitti. Ondan pek haber almayız, ki bu da daha iyidir sanırım."

Bobby'nin gözleri dolmuştu. Şömine yanında duran bir gruba bakınca ben de onun bakışlarını izledim. Şöyle bir sayışla on kişi falan vardılar.

"Annen hangisi?"

"Krem rengi elbiseli. Arkasında duran da üvey babam Derek. Evleneli üç yıl oldu ama yürümüyor sanırım."

"Neden?"

Bobby ne yanıt vermesi gerektiğini düşünür gibi durakladı, sonra başını sallayıp susmakla yetindi. Bana baktı. "Onlarla tanışmaya hazır mısın?"

"Bana önce diğerlerinden biraz söz et." Olayı ertelemeye çalışıyordum, ama elimde değildi bu.

Bobby gruba baktı. "Bazılarını hatırlamıyorum. Mavili kadını hiç tanımıyorum. Kır saçlı uzun boylu adam Dr. Fraker. Kazadan önce yanında çalıştığım patolog. Annemle konuşan kızıl saçlıyla evlidir. Annem St. Terry hastanesinin yönetim kurulunda olduğundan bütün doktorları tanır. İri yarı, çıplak kafalı adam Dr. Metcalf, konuştuğu da Dr. Kleinert'tir."

"Psikiyatrin mi?"

"Evet. Beni deli sanıyor ama aynı zamanda iyileştireceğine inandığı için bunun fazla önemi yok." Sesindeki acıyı fark edince onun her gün ne derece büyük bir öfkeyi yaşadığını tahmin edebildim.

Sanki duymuş gibi Dr. Kleinert dönüp bize baktı. Kırk beş yaşlarında, kıvrıkcık kır saçlı ve üzgün ifadeli bir adamdı. Bobby sırtıttı. "Ona özel bir detektif tutacağımı söylemişim, ama detektifin sen olduğunu henüz tahmin ettiğini sanmıyorum, aksi takdirde bizi doğru yola sokmak için gelip bir nutuk çekerti."

"Üvey kızkardeşin nerede?"

"Odasındadır herhalde. Sosyal yanı pek güçlü değildir."

"Şu ufak tefek sarışın kim?"

"Annemin en iyi arkadaşı. Ameliyathane hemşiresidir. Gel haydi."

Bobby'nin ardından insanların önünde toplandıkları şömineye doğru yürüdüm. Annesi bizim yaklaşmamızı izliyordu, onunla konuşan iki kadın de dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlamak için konuşmalarını kestiler. Kadın yirmi üç yaşında bir delikanlının annesi olamayacak kadar genç görünüşlü, dar kalçalı ve uzun bacaklı bir kadındı. Açık kumral saçları gür ve uzunsa da, omuzlarına kadar inmiyordu. Gözleri küçük, yüzü dar, ağzı genişti. Elleri zarif, parmakları ince ve uzundu. Üzerinde krem rengi ipekli bir bluz ve uzun bir etek vardı. Mücevherleri boynunda ve bileğinde ince altın bileziklerdi. Bobby'ye bakışlarında hissettiği acıyı okuyabilirdim. Bana dönerek kibarca gülümsedi.

Elini uzatarak öne çıktı. "Ben Glen Callahan'ım. Siz de Kinsey Millhone olmalısınız. Bobby uğrayacağınızı söylemişti." Sesi boğazdan geliyordu. "Biraz keyfinize bakın. Az sonra konuşuruz."

Kadınla el sıkışırken elinin ne kadar sıcak ve kemikli olduğuna şaşıtm. Çelik gibi kavramıştı elimi.

Yanındaki kadını tanıstırdı. "Nola Fraker."

"Nasılınız?" dedim kadınla el sıkışırken.

"Ve Sufi Daniels."

Nola temiz tenli, parlak mavi gözlü bir kıvı saçlıydı. Üzerindeki bluzun dekoltesi boğazından beline kadar bir et parçasını gözler önüne sermişti. Onun eğilmesini ya da ani bir hareket yapmasını daha şimdiden istemiyordum. İçimde onu başka bir yerden tanıdığım duygusu belirmişti. Belki de gazetenin sosyal haberler sayfalarından falan. Ancak uyarı zilleri çalmıştı ve hatırlamam gerekenin ne olduğunu merak ediyordum.

Diğer kadın, Sufi, ufak tefek ve kamburcaydı. Üzerinde mor kadifeden bir elbise vardı. Sarı saçları kendisine yakışmayacak kadar uzundu.

Bir an sonra üçü konuşmaya devam ettiklerinde rahat bir soluk aldım. Onlara ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Nola Los Angeles'ta bir şarap tatma olayına giymek için alacağı otuz dolarlık kumaştan söz ediyordu. "Montebello'daki bütün mağazaları dolaştım, ama gerçekten gülünç bir şey! Bir elbiseye onun yarısını bile vermem!"

Buna şaşırmıştım işte. israftan hoşlanan bir kadına benziyordu. Yoksa böyle şeyleri ben kafamdan mı uyduruyordum? Benim zengin kadınlar için düşündüklerim bacaklarını tıraş ettirmek için Beverly Hills'e uğradıkları, Rodeo Drive'dan geçerken bir iki mücevher aldıkları ve oradan da 1500 dolarlık yardımsever yemeklerine gittikleriydi. Nola Fraker'in bizim ucuzcu Stretch N'Sew mağazamızın ucuzluk reyonunda giyim eşyalarını karıştırdığını hayal edemiyordum doğrusu. Belki de gençliğinde yoksuldu ve doktor karısı olmaya henüz alışamamıştı.

Bobby kolumdan tutup beni erkeklerle yöneltti. Önce üvey babası Derek Wenner'le, sonra sırayla Dr. Fraker, Dr. Metcalf ve Dr. Kleinert'le tanıstırdı. Ne olduğumu anlamadan da koridora doğru sürükledi. "Haydi şimdi yukarı çıkalım. Önce Kitty'yi buluruz, sonra da sana evi gezdiririm."

"Bobby, ben bu insanlarla konuşmak istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun. Onlar sıkıcı insanlardır ve hiçbir şey bildikleri yoktur."

Bir sehpanın önünden geçerken kadehimi bırakmak istedim ama Bobby başını salladı. "Onu da al" dedi.

Sonra gümüş bir buz kabından bir şişe dolu şarap alıp kolunun altına sıkıştırdı. Topallamasına karşın gayet hızlı yürüyordu ve ben topuklu ayakkabılarımın çıkardığı hiç de zarif olmayan takırtıları duyuyordum. Bir an durup ayakkabılarımı çıkardım, sonra koşup ona yetiştim. Bobby'nin davranışındaki bir şey. beni neredeyse güldürecekti. O benim saygı göstermem gerektiği öğretilen insanlara karşı canının istediğini yapmaya alışmıştı. Teyzem bu insanlardan çok etkilenirdi, ama Bobby'de böyle bir hava yoktu.

Bobby düz taş trabzana tutunup kendini çekti, yukarı çıktık.

"Annen Wenner soyadını kullanmıyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Callahan onun kıvılık soyadıdır. Babamla boşandıklarında ben de Callahan soyadını aldım."

"Bu pek olağan bir durum olmasa gerek."

"Bence çok olağan. Babam hıyarın biridir. Böyle olunca benim de annem gibi onunla bir ilgim kalmamış oluyor."

Merdivenin üst başı iki yana uzanan kanatlarla bir yarım daire oluşturuyordu. Bir kemerin altından sağa yürüdük. Geniş bir koridor üzerinde çoğu kapalı olan kapılar vardı. Gün sona ermeye başladığından yukarı kat iyice karanlıktı. Bir zamanlar özel bir kıvı okulunda bir cinayet soruşturması yapmıştım, oranın havası da tıpkı burası gibiydi. Ev sanki bir kurumun kullanımına bırakılmış gibi kişilikten uzak ve soğuk bir hava yayıyordu. Bobby sağdaki üçüncü kapıyı tıklattı.

"Kitty?"

"Bir dakika."

Bobby bana bakıp gülümsedi. "Uyuşturucu almıştır herhalde."

"Neden olmasın? diye omuzlarımı silktim. Kıvı on yedi yaşındaydı.

Kapı açıldı, Kitty kuşkuyla bakışlarını Bobby'den bana çevirdi. "Kim bu?"

"Kitty, bırak bu pozları artık."

Kıvı kayıtsızca içeri girdi. Bobby ile ben de arkasından yürüdük, Bobby kapıyı kapattı. Hastalık derecesinde zayıftı kıvı; uzun boylu ve çok zayıf, diz kapakları ve dirsekleri fırlamıştı. Yüzü soluktu. Üzerinde, şort ve beyaz dar bir kazak vardı, ayakları çıplaktı.

"Ne bakıyorsun?" dedi. Bir yanıt bekler gibi görünmediğinden ben de bir şey söylemedim. Kitty yapılmamış yatağa oturdu, gözlerini benden ayırmadan bir sigara alıp yaktı. Tırnakları diplerine kadar yenmişti. Oda siyaha boyanmıştı

ve ergenlik çağında bir kız odasının komik taklidine benziyordu. Pek çok poster ve oyuncak hayvan vardı, ama hepsi de karabasanlardan çıkmış gibiydiler. Posterlerde kötü bakışlı, sırtkan, ürkütücü makyajlı rock yıldızları vardı, yazıların çoğu da genelde kadınlara düşmanlık doluydu. İçersi öylesine uyuşturucu kokuyordu ki, bence insan yatağı koklasa bile kafayı bulurdu.

Bobby'nin kızın düşmanca tavırlarından hoşlandığı belliydi. Bir iskemle üzerindeki giyim eşyalarını yere boşaltarak bana yer açtı. Kendisi de yatağın dibine yere oturup kızın sol ayak bileğini tuttu. Sanki el bileğini tutuyormuş gibi parmakları üst üste binmişti. Hansel ile Gretel'i hatırladım. Belki de Kitty şişmanladığı takdirde kendisini pişirip yiyeceklerinden korkuyordu. Oysa bana kalırsa durum o noktaya gelmeden çok önce mezara girecekti ve bu ürkütücü bir şeydi. Kız dirseklerine dayanarak arkasına yaslandı, uzun ve ince bacaklarının ötesinden gülümseyerek bana baktı.

Bakışları hâlâ bana dönük olarak, "Aşağıda neler oluyor?" diye sordu Bobby'ye. Konuşması peltekleşmişti, gözlerinin odak noktası gidip gidip geliyordu. Onun sarhoş mu olduğunu, yoksa hap mı aldığını merak ettim.

"İçip duruyorlar" dedi Bobby. "Ben şarap getirdim. Bardağın var mı?"

Kitty komodine uzandı, üzerindeki karışıklık arasından dibinde yeşil ve yapışkan bir tortu olan bir bardak uzattı: Absent ya da nane likörü olmalıydı. Şarap liköre karıştı.

"Bu piliç kim peki?"

Bana piliç denilmesinden hiç hoşlanmam.

Bobby güldü. "Özür dilerim. Bu Kinsey. Sana sözünü ettiğim özel detektif."

"O kadarını anlamalıydım." Kızın gözleri gözlerimi buldu, göz bebekleri o kadar irileşmişti ki, renklerini seçmekte güçlük çekiyordum. "Bu gösterimizi nasıl buldun bakalım?" dedi. "Bobby ile ben ailenin gariplerimiz. Ne çift değil mi?"

Bu çocuk sinirime dokunmaya başlamıştı. Takınmaya çalıştığı o sert havayı sürdürecektik kadar becerikli ya da zeki değildi ve bunun sıkıntısı açıkça görülüyordu.

Bobby araya girdi, "Dr. Kleinert aşağıda."

"Dr. Yıkımcı, ha! Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Umursamaz bir tavırla sigarasından bir nefes çektiyse de, yanıtımı gerçekten merak ettiğini hissettim.

"Onunla konuşmadım" dedim. "Bobby önce seninle tanışmamı istedi."

O bana baktı, ben de ona. Bu tür şeyleri en son altıncı sınıfta can düşmanım Tommy Jancko ile yaptığımı hatırlıyordum. Birbirimizden neden nefret ettiğimizi şimdi unuttuysam da, gözgöze bakışmanın pek gözde silahlar olduğunu hiç unutmamıştım.

Kitty Bobby'ye döndü. "Beni hastaneye yatırmak istiyor. Bunu sana söylemiş miydin?"

"Yatacak mısın?"

"Asla! Gideyim de orama burama iğneler batırsınlar, değil mi? Teşekkür ederim, istemem." Uzun bacaklarını yere indirip ayağa kalktı. Kenarı yaldızlı aynası olan alçak bir tuvalet masasının yanına yürüdü. Yüzüne baktıktan sonra bana döndü. "Sence zayıf mıyım?"

"Hem de çok."

"Sahi mi?" Bu fikir ilgisini çekmiş gibiydi, dümdüz kalçalarını görebilmek için hafifçe arkaya döndü. Sonra bir daha yüzüne bakarak sigarasından bir nefes çekti. Omuzlarını silkti. Her şey gözüne gayet iyi görünmüştü.

"Bu cinayet girişimi hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Kitty yatağa dönüp oturdu. "Onun ardında birinin olduğu kesin." Sigarasını söndürüp esnedi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Titreşimlerden."

"Titreşimlerden başka?" dedim.

"Sen de bize inanmıyorsun" dedi. Dönüp yastıklara yaslandı, kolunun birini kıvrıp başının altına yerleştirdi.

"Senin de ardında biri mi var?"

"Hayır. Sanmıyorum. Sadece onun."

"Peki, ama neden? Size inanmıyor değilim. Başlayacak bir yer arıyorum ve sizin bildiklerinizi öğrenmek istiyorum."

"Bunu biraz düşünmem gerek" dedi ve sonra bir daha konuşmadı.

Onun kendinden geçtiğini ancak birkaç dakika sonra fark ettim. Tanrım, içtiği neydi bunun?

4

Ayakkabılarım elimde olduğu halde koridorda beklerken Bobby de kızın üstünü örtüp ayaklarının ucuna basarak dışarı çıktı, kapıyı kapattı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bir şey yok. Gece geç yatmış."

"Ne diyorsun sen? O kız yarı ölü şu anda!"

Bobby huzursuzca kıpırdandı. "Öyle mi dersin?"

"Bobby, bir kere bakmadın mı kıza? İskelete dönmüş. Uyuşturucu, alkol ve sigara. Esrar içtiğini de biliyorsun. Nasıl ayakta kalacak bu kız?"

"Bilmiyorum. Sanırım o kadar kötü durumda olduğunu bilmiyordum." Bobby yalnızca genç değil, aynı zamanda saftı da; ya da kız öylesine ağır ağır kötüleşmeye gidiyordu ki, durumunu göremiyordu.

"Ne zamandan beri böyle zayıf?"

"Rick öldüğünden beri herhalde. Belki de daha önce başlamıştı. Rick onun erkek arkadaşıydı, ölümü çok büyük bir darbe oldu."

"Kleinert'e o yüzden mi gidiyor? Zayıflığı için mi?"

"Herhalde. Hiç sormadım. O Kleinert'e benden önce başlamıştı."

Bir ses duyuldu. "Bir sorun mu var?"

Elinde bir içki kadehiyle Derek Wenner geliyordu. Bir zamanlar yakışıklı bir erkek olmalıydı. Orta boylu, sarışındı, gri gözleri çelik mavisi çerçeveli gözlüğüyle daha iri görünüyordu. Şimdi kırk beş elli yaşlarındaydı ve iyimser bir tahminle en az on beş kilo fazlası vardı. Çok içen bir insanın şişmiş, kırmızı yüzüne sahipti ve saçları geniş bir U ile kafasında iyice gerilemişti. Fazla kiloları yüzünden çenesi ikileşmiş, ensesi kalınlaşmıştı. Gabardin pantolonu da, kahverengi beyaz kenarları delikli ayakkabıları da pahalı şeylerdi. Daha önce üzerinde spor bir ceket vardı ama onu da kravatını da çıkarmıştı. Gömleğinin yakasını açıp rahatladı.

"Neler oluyor? Kitty nerede? Annen onun neden aşağı inmediğini soruyor."

Bobby şaşırması gibiydi. "Bilmiyorum. Bizimle konuşurken birden uyuya kaldı."

'Uyuya kalmak' durumu küçümsemek olurdu. Kitty'nin yüzü çocukken aldığı bir plastik yüzüğün rengindeydi. Yüzük beyazdı ama bir süre ışığa tutup sonra ellerinizi üzerinde kapattığınız zaman hafif bir yeşillikle parlardı. Bu benim için sağlıklı demek değildi.

"Onunla bir konuşayım." dedi babası. Kapıyı açıp kızın odasına girdi.

Bobby bana yarı korku yarı merakla baktı. Açık kapıdan başımı içeri uzattım. Derek kadehini masaya bırakıp Kitty'nin yatağına oturdu.

"Kitty?"

Elini omzuna koyup kızı hafifçe sarstı. Ama karşılık alamadı. "Hey, yavrum, uyan artık."

Bana endişeyle baktı.

"Aşağıdaki doktorlardan birini çağırayım mı?" diye sordum. Adam kızı bir daha sarstı. Ben yanıt beklemedim.

Ayakkabılarımı giydim, çantamı kapının dibinde bırakıp merdivene doğru koştum.

Salona vardığımda Glen Callahan bana baktı ve bir aksilik olduğunu anladı.

Bana doğru yürüdü. "Bobby nerede?"

"Yukarda, Kitty'nin yanında. Birinin ona bakması iyi olur sanırım. Kendini kaybetti ve kocanız onu uyandıramıyor."

"Leo'yu çağırayım."

Onun Dr. Kleinert'e yaklaşıp birşeyler mırıldandığını gördüm. Adam bana bakıp konuştuğu kişilerden özür diledi. Üçümüz birlikte yukarı çıktık.

Bobby de Kitty'nin yatağının yanındaydı şimdi. Yüzü kaygıyla kırışmıştı. Derek Kitty'yi oturtmaya çalışıyor ama kız bir yana devriliyordu. Dr. Kleinert hemen ileri atılıp ikisini de kenara iteledi. Cebinden ince bir fener çıkartıp kızın gözlerine baktı. Kitty'nin gözbebekleri küçülmüştü ve benim durduğum yerden gözleri cansızdı, ikisi de fenerin ışığına pek bir tepki göstermedi. Soluması ağır, kasları gevşekti. Dr. Kleinert yatağın yanında yerde duran telefonu açıp 911'i çevirdi.

Glen kapının önünden, "Ne olmuş?" diye sordu.

Kleinert ona yanıt vermeden telefonda konuşmaya başladı.

"Ben Dr. Leo Kleinert. Montebello'da West Glen Caddesine bir ambulans istiyorum. Barbiturat zehirlenmesi geçiren bir hastam var." Doktor adresi yazdırdı. Telefonu kapatınca Bobby'ye baktı. "Ne aldığını biliyor musun?"

Bobby başını salladı.

Derek Glen'e, "Yarım saat önce bir şeyi yoktu. Ben onunla konuşmuştum," dedi.

"Derek, Tanrı aşkına," diye söylendi Glen.

Kleinert uzanıp komodinin çekmecesini açtı. İçindekileri şöyle bir karıştırdıktan sonra bir fili devirecek kadar hap çıkardı. Naylor bir zarf içinde en az iki yüz kapsül vardı: Nembutal, Seconal, Tuinal, Placidyl, Quaalude.

Kleinert'in yüzünde umutsuz bir ifade belirmişti. Torbayı ucundan tutup kaldırarak Derek'e baktı.

"Nedir onlar?" diye sordu Derek. "Onları nereden bulmuş?"

Kleinert başını salladı. "Önce insanları buradan çıkartalım da, onu sonra düşünürüz."

Glen Callahan dönüp odadan çıkmıştı bile. Bobby kolumdan tuttu, biz de koridora çıktık.

Derek hâlâ böyle bir şeyin olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. "Kitty iyileşecek mi?" diye sordu.

Dr. Kleinert bir şey mırıldandı, ama ne dediğini duymadım.

Bobby beni koridorun karşı tarafındaki bir odaya soktu, kapıyı kapattı. "Biz ayak altında dolaşmayalım. Biraz aşağı inelim." Dili yine peltekleşmişti.

Oda, pencereleri binanın arkasına bakan geniş bir yerdi. Duvardan duvara uzanan tüylü halı daha yeni temizlendiğinden Bobby'nin ayak izlerini yer yer seçebiliyordum. Bir yanda büyük bir gardrop odası, onun da ötesinde bir. banyo görünüyordu. Yatağın ucundaki antika bir çam tahtasından battaniye sandığı üzerine bir televizyon yerleştirilmişti. Sağındaki duvarın önünde beyaz formika kaplı bir masa uzanıyordu. Üzerinde bir IBM bilgisayar ve bir yazıcı vardı. Kitap rafları da beyaz formikadandı ve tıp kitaplarıyla doluydu. Öteki köşede iki koltuk ve bir divanla bir oturma grubu yer alıyordu. Sehpa, okuma lambası, çevreye saçılmış dergi ve kitaplar Bobby'nin boş zamanlarını burada geçirdiğini göstermekteydi.

Bobby duvardaki dahili telefonun düğmesine bastı.

"Callie, burada aklıktan ölüyoruz. Bize bir tepsi gönderebilir misin? İki kişiyiz, bir şişe de beyaz şarap unutma."

Hoparlörden gelen kapkacak seslerini duyabiliyordum. "Hemen, Bay Bobby. Alicia ile birşeyler gönderirim."
"Teşekkür ederim."

Bobby topallayarak yürüdü, koltuklardan birine oturdu. "Heyecanlandığım zaman yemek yerim. Gel otur. Bu evden nefret ediyorum. Eskiden severdim oysa. Koşacak yer vardı. Saklanacak yer vardı. Ucu bucağı olmayan bir bahçe. Şimdi ise bir koza içindeymişim gibi geliyor. Tecrit edilmiş. Ama kötü şeyleri insandan uzak tutmuyor. Soğuk geliyor. Üşüyor musun?"

"İyiyim," dedim.

Ben de öteki koltuğa oturdum. Divanı itti, ayaklarımı üzerine koydum. Bütün ihtiyaçlarının karşılandığı, alışverişle yemekleri, temizlikle bahçe bakımını, çöp dökmeyi başkalarının yaptığı böyle bir evde yaşamının nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Bütün bunlar insanı ne yapabilmesi için serbest bırakırdı? .

"Böyle paralı olmak nasıl bir şey? Bunu hayal bile edemiyorum."

Bobby duraksadı, başını kaldırdı.

Uzaktan ambulansın sesi duyuluyordu, siren yükseliyor, sonra bir pişmanlık çığlığıyla aniden kesiliyordu. Bobby utanarak çenesini silerken bana baktı. "Sence bizler şımarık mıyız?" Yüzünün iki yarısı çelişkili mesajlar veriyordu: Biri canlı, öteki ölü.

"Ne bileyim ben? Çok kimseden daha iyi yaşıyorsunuz," dedim.

"Hey, biz de payımıza düşeni yapıyoruz. Annem yardımsever derneklerinde çalışır, sanat müzesi ve tarih derneğinin yönetim kurulundadır. Derek'i bilmiyorum. O golf oynayıp kulüpte geçirir gününü. Hayır, bu haksızlık olur. Onun da bazı yatırımları var, zaten o münasebetle tanıştılar. Derek büyükbabamın bana bıraktığı paranın fon yöneticisiydi. Annemle evlendikten sonra bankadan ayrıldı. Her neyse, pek çok davayı destekledikleri için yoksulları ezen tembel insanlar değillerdir. Annem Santa Teresa Kızlar Kulübü'nü hemen hemen tek başına kurdu. Tecavüz Kriz Merkezi'ni de."

"Ya Kitty? O uyuşturucu almadığı zaman ne yapar?"

Bobby dikkatle yüzüme baktı. "Bir yargıya varma. Bizim neler çektiğimizi bilmiyorsun."

"Haklısın, Özür dilerim. Ukalalık yapmak istememiştım. Özel okulda mı okuyor?"

Başını salladı. "Artık değil. Bu yıl Santa Teresa Lisesi'ne naklettiler. Düzeltmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.""

Bobby huzursuzca kapıya baktı. Ev öylesine sağlam inşa edilmişti ki, ambulans personelinin yukarı çıkıp çıkmadıklarını bilmenin yolu yoktu.

Gidip kapıyı araladım. Portatif sedyle Kitty'nin odasından çıkıyorlardı. Kızın üzeri battaniyeyle örtülüydü. O kadar zayıftı ki, battaniyenin altında neredeyse bir tümsek bile oluşturmuyordu. Kolunun biri dışarıdaydı ve serum verilmeye başlanılmıştı. Burun maskesiyle de oksijen veriliyordu. Dr. Kleinert önden yürüyordu. Arkadan da elleri ceplerinde, yüzü bembeyaz kesilmiş Derek gelmekteydi. Olaya yabancı ve etkisiz görünüyordu, beni görünce durakladı.

"Otomobilimle onları izleyeceğim" dedi kimse kendisine bir şey sormadığı halde. "Bobby'ye St. Terry'de olacağımızı söyleyin."

Adama acıdım. Sahne bir televizyon dizisinden çıkmış gibiydi. Götürülen kızıydı ve ölebilirdi, ama kimse bu olasılığa göre davranıyor görünmüyordu. Bobby'nin annesinden, içkiye gelenlerden kimse yoktu ortalıkta. Her şey sanki başarısızlıkla sonuçlanan bir eğlence gibi kötü planlanmışa benziyordu.

"Bizim de gelmemizi ister misiniz?" diye sordum.

Derek başını salladı. "Karıma gittiğim yeri söyleyin. Ne olup bittiğini öğrenir öğrenmez telefon ederim."

"İyi şanslar" dedim, iyi şanssı sanki hiç tanımamış bir insan gibi hafifçe gülümsedi.

Onların merdivenlerden aşağı inmelerine baktım. Sonra Bobby'nin odasının kapısını kapattım. Bir şey söylemeye başladım ama Bobby sözümü kesti.

"Duydum," dedi.

"Annen neden yok ortalıkta? Kitty ile kavgalı falan mı?"

"Durum açıklanmayacak kadar karmaşık. Son olaydan sonra annem artık Kitty ile meşgul olmuyor ki, bu kulağa geldiği kadar kalpsizce bir şey değil aslında. Daha önce elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ama krizler birbiri ardından patladı. Derek ile aralarının bozuk olmasının bir nedeni de bu."

"Ötekisi ne?"

Yüzünden kendisinin de aynı derecede suçlu olduğunu hissettiği belliydi.

Kapı vuruldu ve saçları örgülü bir Chicano kadını elinde bir tepsiyle içeri girdi. Kadının yüzü ifadesizdi ve gözgöze gelmemeye dikkat ediyordu. Eğer olup bitenler hakkında bir bilgisi varsa bunu asla göstermiyordu. Elindeki peçetelerle ve çatal bıçaklarla bir şeyler yaptı. Onun neredeyse bir oda servisi fişi imzalatmasını bekledim.

"Teşekkür ederim, Alicia" dedi Bobby.

Kadın birşeyler mırıldanıp gitti. Her şeyin bu kadar kişilikten uzak olması karşısında huzurum kaçmıştı. Ona ayaklarının benimkiler kadar ağrıyıp ağrımadığını, ya da hakkında konuşacağımız bir ailesi olup olmadığını sormak isterdim. Çalıştığı insanların günün garip saatlerinde sedyelerle taşınmaları hakkında merakını ya da üzüntüsünü dile getirmesini isterdim. Bobby şarabı kadehlerimize doldurdu, getirilenleri yedik.

Yemek bir dergi sayfasından çıkmış gibiydi. Hardal soslu soğuk tavuk, ıspanaklı ve çedar peynirli ufak börekler. Üzerinde taze dil ve bir parça krema olan soğuk domates çorbası. Ve son olarak da bir tabak içinde küçücük,

üzerleri süslü kurabiyeler. Bu insanlar her gün böyle mi yerlerdi? Bobby gözünü bile kırpmamıştı. Onun ne yapmasını beklediğini bilemiyorum. Bir tepsi gördüğünde her zaman sevinç çığlıkları atamazdı kuşkusuz, ama ben etkilenmişim ve onun da, kendimi köylü gibi hissetmemem için, benim gibi şaşmasını istiyordum herhalde.

Aşağı indiğimizde saat sekiz olmuş ve konuklar gitmişti. Ev salonu düzene sokan iki hizmetçi dışında tümüyle boşalmış gibiydi. Bobby geniş holün öte yanındaki kalın meşe kapıyı tıklattı, içeri girmemiz söylendi. Girdiğimiz küçük bir çalışma odasında, yanındaki sehpa da bir kadeh şarap duran Glen Callahan kitap okuyordu. Üzerinde çikolata rengi pantolon ve kaşmir bir; kazak vardı. Şöminede ateş yanıyordu. Duvarlar domates kırmızısıydı, yine kırmızı olan perdeler çekilmişti. Santa Teresa'da hangi ayda olursanız olun geceler çoğunlukla serindir.

Bobby annesinin karşısına oturdu. "Derek telefon etti mi?" diye sordu.

Kadın kitabını kapatıp yanına bıraktı. "Birkaç dakika önce aradı. Kitty kurtulmuş. Midesini yıkamışlar, acilden çıkar çıkmaz hastaneye alacaklar. Gerekli belgeler imzalanana kadar Derek orada kalacak."

Bobby'ye baktım. Yüzünü ellerine indirdi, derin bir soluk aldı. Yere bakarak başını salladı.

Glen oğluna baktı. "Sen çok yorgunsun. Neden yatmıyorsun? Ben zaten Kinsey'le yalnız konuşmak istiyordum."

"Pekala." Bobby'nin sesi daha da peltekleşmişti ve gözlerinin kenarlarındaki kaslar sanki elektrik verilmiş gibi gerilmişti. Yorgunluk sakatlığını zorluyor olmalıydı. Kalkıp annesinin yanına yürüdü. Glen oğlunun yüzünü elleri arasına alıp baktı.

"Kitty'nin durumunda bir değişiklik olursa sana haber vereceğim" dedi. "Kaygılanmanı istemiyorum, iyi uykular."

Bobby yüzünün yarasız yanını annesinin yüzüne dayayarak başını salladı. Sonra kapıya doğru yürüdü. Bana, "Seni yarın sabah ararım" dedi. Bir süre koridorda ayaklarını sürüdüğünü duydum, sonra o da duyulmaz oldu.

5

Bobby'nin boşalttığı koltuğa oturdum. Kuştüyü minder hâlâ onun vücudunun biçimini kaybetmemiş ve sıcaktı. Glen bana bakıyor, herhalde hakkımda bir fikre varmaya çalışıyordu. Lambanın ışığında saçlarının renginin, gözlerinin açık kahverengisine tam. uyumunu sağlamış bir ustanın elinden çıktığı belli oluyordu. Kadının makyajı, giyimi, takıları hep birbirleriyle uyumluydu. Görüldüğü kadarıyla ayrıntılara dikkat eden ve kusursuz bir zevke sahip bir kadındı.

"Bizi böyle gördüğünüze üzuldüm" dedi.

"Ben insanları en iyi durumlarında görebildiğimi hiç sanmam" dedim. "Doğrusu bu bana insanlık konusunda epey çarpık bir izlenim veriyor. Faturamı siz mi ödeyeceksiniz, o mu?"

Sorum bana ilgiyle bakmasına neden oldu. Paraya ilişkin her şeye zekice yaklaştığını tahmin ettim. Kaşlardan biri hafifçe kalktı.

"O ödeyecek. Yirmi bir yaşına vardığında kendisi için ayrılan paranın sahibi oldu. Neden sordunuz?"

"Raporlarımı kime vereceğimi bilmek isterim. Birinin onu öldürmek istediği iddiasına siz ne diyorsunuz?"

Kadın yanıt vermeden bir an durakladı, hafifçe omuzlarını silkeledi. "Olabilir. Polis birinin onu köprüden aşağı zorladığına inanmış görünüyor. Ama bunun önceden tasarlanmış olup olmadığı hakkında bir bilgim yok."

"Bobby'nin anlattığına göre epey uzun bir dokuz ay geçirmişsiniz." .

Tırnağını pantolonunun üzerine sürerken pantolonun ütü çizgisine konuşuyormuş gibiydi. "Nasıl dayandık bilemiyorum. O benim tek çocuğum, yaşamımın ışığıdır."

Durakladı, kendi kendine hafifçe gülümsedi, sonra beklenmedik bir çekingenlikle bana baktı. "Bütün annelerin aynı şeyi söylediklerine eminim ama o çok özeldi. Gerçekten öyleydi. Bebekliğinden beri. Zeki, uyanık, canayakın ve çok güzel. Öyle güzel, öyle neşeli, öyle sevecen bir oğlandı ki. Çok özel bir çocuktu.

Kaza gecesi polis eve geldi. Otomobil hemen bulunmadığı ve sonra ikisini oradan çıkarmak saatler sürdüğü için bize ancak sabahın dördünde haber verdiler. Rick olay yerinde ölmüştü."

Birden susunca düşünce akışını kaybettiğini sandım. "Her neyse. Zil çaldı. Derek aşağı indi. Geri dönmeyince ben de kalkıp indim. Holde iki polis memuru vardı. Mahallede bir soygun ya da evin önünde bir kaza falan olduğunu söyleyeceklerini sandım. Derek döndüğünde yüzü karmakarışıktı. 'Glen, Bobby!' dedi. Kalbim duracak gibi oldu."

Bana baktığında gözlerinde yaşlar vardı. Parmaklarını uç uca getirerek işaret parmaklarından bir kule yaptı, dudaklarına dayadı. "Onun öldüğünü sandım. Bize öldüğünü söylemeye geldiklerini sandım. Sanki bıçaklanmışım gibi bir buz parçası saplanmıştı kalbime. Soğukluk kalbimde başladı, bütün bedenime yayıldı, dişlerim takırdamaya başladı. Bobby o sırada St. Terry'deydi. O anda onun çok ağır yaralı olduğunu biliyorduk. Ama hastaneye gittiğimizde doktor hiç umut kalmadığını söyledi. Beyninde hasar varmış ve pek çok kemiği kırılmış. Hiç ayılmayacağını, düzeldiği takdirde ise bitkisel yaşama gireceğini söylediler. Orada ölecektim. Bobby ölüm halinde olduğu için ben de öldüm ve bu günlerce böyle devam etti. Bir an bile yanından ayrılmadım. Çığına dönmüştüm, doktorlara, hemşirelere, önüme çıkan herkese bağırıp duruyordum..."

Bakışı donuklaştı, işaret parmağını bir noktayı çok açıkça belirtmek isteyen bir öğretmen gibi kaldırdı. "Size neler öğrendiğimi anlatacağım" dedi. "Bobby'nin yaşamını satın alamayacağımı öğrendim. Para yaşam satın alamıyor, ama onun dışında istediğiniz her şeyi alabilirsiniz onunla. Parayı hiç öyle kullanmamıştım ve bu da şimdi bana çok garip geliyor. Ana babamın parası vardı. Onların ana babalarının da. Paranın gücünü hep anlamıştım ama onu hiç böyle bir sonuç alacak şekilde kullanmamıştım. Bobby'ye her şeyin en iyisini sağladım. En iyisini! Hiçbir şeyden kaçınmadım. Ve kurtuldu. O kadar çok şeye katlandım ki, şimdi birinin bunu isteyerek yaptığına inanmak istemiyorum. Bobby'nin yaşamı mahvoldu artık. Evet, düzelecek ve biz onu üretken yaşatacak bir yol bulacağız,

ama yalnızca bunu yapabilecek durumda olduğumuz için olacak bu. Kayıplarımız akıllara sığmayacak kadardır. Bu hale gelmiş olması bile bir mucize."

"Birinin onu neden öldürmek isteyebileceği hakkında bir kuramınız var mı?"

Kadın başını salladı.

"Bobby'nin kendi parası olduğunu söylemişsiniz. Ölürseniz para kime kalacak?"

"Bunu kendisine sormalısınız. Bir vasiyetnamesi olduğuna eminim. Parasını çeşitli yardım derneklerine bırakmasını konuşmuştuk... Tabii, eğer evlenip yasal mirasçılara sahip olmadığı takdirde. Sizce para bir neden olabilir mi?"

Omuzlarını silktim. "Ben önce onu ararım, özellikle de paranın buradaki gibi fazla olduğu durumlarda."

"Başka ne olabilir ki? Herhangi birinin onunla başka ne alıp veremeyeceği olabilir ki?"

"İnsanlar çok saçma nedenlerle öldürürler. Biri bir şey öfkelenir ve öç almaya kalkışır. İnsanlar kıskanırlar ya da kendilerini gerçek ya da hayali bir saldırıya karşı savunurlar. Ya da kötü bir şey yapmışlardır ve onu örtmek için öldürürler. Kimi zaman neden bu kadar anlamlı bile değildir. Belki Bobby o gece birini sollamıştır ve o da onu geçide kadar izlemiştir. İnsanlar otomobil sürerken çıldırabilirler. Onun kimseyle kavgalı olmadığını kabul ediyorum."

"Bildiğim kadarıyla öyle bir şey yoktu."

"Ona kızmış olan biri? Örneğin bir kız arkadaş falan?"

"Sanmam. O sıralarda biriyle çıkıyordu ama anladığım kadarıyla epey sıradan bir ilişkiydi. Bu olaydan sonra kıızı pek görmedik zaten. Bobby değişti kuşkusuz. Bir ceza ödemeden ölüme o kadar yaklaşamazsınız. Şiddetli ölüm bir canavar gibidir. Ona ne kadar yaklaşırsanız o kadar hasar görürsünüz... eğer sağ kalırsanız. Bobby mezardan adım adım çıktı. Şimdi değişik bir insan artık. Canavarla yüzyüze geldi. Onun pençe izlerini gövdesinin her yanında görebilirsiniz."

Bakışlarımı çevirdim. Doğruydum. Bobby saldırılmış ve parçalanmış gibiydi. Şiddetli ölüm bir hava bırakır geride, gözlemciyi iten bir enerji alanı gibi. Bir cinayet kurbanına asla irkilmeden bakabilmiş değildim. Ölülerin fotoğrafları bile kanımı dondururdu.

Yine konuya döndüm. "Bobby o sırada Dr. Fraker'in yanında çalıştığını söyledi."

"Doğru. Jim Fraker benim eski arkadaşımdır. Bobby'yi St. Terry'ye o yüzden aldılar. Benim hatırım için."

"Orada ne kadardır çalışıyordu?"

"Hastanede dört ay falan olmuştu. Patoloji'de Jim'in yanına gireli ise iki ay olmuştu sanırım."

"Orada ne yapardı?"

"Malzemeyi temizler, getir götür işlerine koşar, telefona bakardı. Sıradan işler. Ona bir iki laboratuvar testi yapmasını öğretmişlerdi, kimi zaman da makinelerin başında dururdu. İşinin yaşamını tehlikeye sokacak bir şey içerdiğini sanmıyorum."

"O sırada kolejden mezun olmuştu" diye Bobby'nin bana söylediğini tekrarladım.

"Evet. Tıp fakültesine kabul edileceğini umarak orada geçici olarak çalışıyordu. İlk başvurusu reddedilmişti."

"Neden?"

"Kendine fazla güvendi ve yalnızca beş okula başvurdu. Aslında hep çok iyi bir öğrenci olmuş ve yaşamı boyunca hiç başarısızlık görmemiştir. Ama bu kere yanlış hesap yaptı. Tıp fakülteleri yırtıcı derecede rekabetçidirler ve o da başvurduklarına giremedi. Bu durum onu biraz sendelettiyse de asla pes etmedi. Dr. Fraker'in yanındaki işin, bu oyunun çok ilerisine kadar asla bilemeyeceği disiplinleri kendisine tanıttığı için değerli olduğunu biliyordu sanırım."

"O sıralarda yaşamında başka neler vardı?"

"Fazla bir şey yoktu. İşe gidiyordu. Kızlarla çıkıyordu. Ağırlık kaldırıyor ve arasına sörf yapıyordu. Sinemaya gidiyordu, bizimle yemeğe çıkıyordu. O sıralarda bütün bunlar çok sıradan şeyler görünüyordu ve şimdi geriye bakınca da yine öyle aslında."

Araştırmak istediğim bir şey daha vardı ve kadının buna ne tepki göstereceğini bilemiyordum."

"Kitty ile cinsel ilişkide bulunuyor muydu?"

"Doğrusunu isterseniz buna bir yanıt veremem. Hiçbir fikrim yok."

"Ama mümkündür."

"Pek sanmıyorsam da, evet. Derek ile Kitty'nin on üçüncü yaşından beri beraberiz. Bobby o zaman on sekiz on dokuz yaşındaydı. Pek evde yaşamazdı yani. Kitty ona vurgundu. Bobby'nin ona karşı ne hissettiğini bilemiyorum ama, on üç yaşında bir kızın onu ilgilendireceğini sanmam doğrusu."

"Gördüğüm kadarıyla çok çabuk büyümüş."

Glen bacak bacak üstüne attı. "Bunun üzerinde neden durduğunuzu anlamıyorum."

"Neler olup bittiğini bilmem gerek. Bobby bu akşam Kitty için çok telaşlıydı ve onun iyi olduğunu öğrenince çok rahatladı. Aralarındaki ilişkinin nereye varmış olduğunu merak ettim sadece."

"Anlıyorum. Bobby'nin duygusallığının büyük bir kısmı kazadan sonra başladı. Bana söylediklerine göre başlarından yaralananlarda görülen bir şeymiş bu. Şimdi çok dalgın. Sabırsız. Ve aşırı tepki gösteriyor. Kolaylıkla ağlıyor ve kısıtlılıklarına çok üzülüyor."

"Bu da bellek kaybından mı?"

"Evet. Ve durumu daha da ağırlaştıran şey, bu kaybın ne zaman olacağını bilemesi. Kimi zaman en önemsiz şeyleri hatırlıyor, ama sonra kendi doğum gününü unutuyor. Ya da bütün yaşamı boyunca tanıdığı birini hiç hatırlamıyor. Leo Kleinert'e gitmesinin bir nedeni de bu. Kişilik değişiklikleriyle baş edebilmesi için."

"Bobby bana Kitty'nin de Dr. Kleinert'e gittiğini söyledi. Bu istahsızlığı için miydi?"

"Kitty ilk baştan beri idaresi zor bir insandı."

"O kadarını tahmin ettim. Nedeni neydi peki?"

"Derek'e sorun. Ben onun hakkında fikir verecek bir insan değilim. İlk başlarda denedim, ama artık umursamıyorum bile. Hatta bu geceki olayı bile. Bunun kulağa zalimce geldiğini biliyorum, ama bunları ciddiye alamıyorum. Ne yaparsa kendi kendine yapıyor. Onun yaşamı bu. Bize dokunmadıkça istediğini yapsın. Ölüp kalsa umurumda bile değil."

"Ama istesenez de, istemesiniz de onun davranışları sizi etkiliyor sanırım" dedim. Bu epey hassas bir konuydu ve kadını kendime düşman etmek istemiyordum.

"Korkarım doğru bu, ama bıktım artık. Birşeylerin değişmesi gerek. Oyun oynamaktan yoruldum ve onun Derek'i avcunun içinde oynatmasını seyretmekten bıktım."

Konuyu değiştirmek için merak ettiğim bir konuyu sordum. "Şu halde uyuşturucunun Kitty'nin olduğunu düşünüyorsunuz sanırım?"

"Elbette. Benim evimin kapısından girdiği andan beri uyuşturucu kullanır. Bu Derek'le aramızda öyle bir tartışma konusu ki, artık bundan söz edemez oldum. İlişkimizi berbat ediyor." Glen susup kendisini toparladı. "Bunu neden sordunuz?" diye sordu.

"Uyuşturucuyu mu? Bana garip geldi de. O miktarda hapın komodinin çekmecesinde bulunması yani. O torbanın değerini biliyor musunuz?"

"Ayda iki yüz dolar harçlığı vardır" dedi Glen. "Ben çözümüm tükenene kadar karşı koydum, ama bunun yararı yok ki. Para Derek'ten çıkıyor."

"Yine de epey çok bir miktar. Kitty'nin inanılmaz bağlantıları olması gerek."

"Kitty'nin işini bildiğine eminim."

Konuyu üstelemeyerek aklıma bir not düştüm. Son günlerde Santa Teresa Lisesi'nin girişimci uyuşturucu satıcılarından biriyle bir ilişkim olmuştu, o bana Kitty'nin malı nereden bulduğunu hakkında bir fikir verebilirdi. Hatta belki de malı ondan alıyordu. Genç işini kapatacağına söz vermişti ama bunun verdiği dolarla sandviç alacağına yemin eden ayyaşın sözünden bir farkı olamazdı. Kendi kendimizi mi kandıracaktık?

"Şimdilik bu işi bıraksak iyi olacak" dedim. "Bu gün yeteri kadar uzun sürdü. Eğer sizde varsa Bobby'nin kız arkadaşının adını ve telefon numarasını isterim. Rick'in ailesiyle de konuşmam gerekecek. Onları nerede bulacağımı biliyor musunuz?"

"Her iki numarayı da vereyim" dedi. Kalkıp antika gül-ağacı yazı masasının başına gitti. Çekmecelerden birinden deri kaplı bir adres defteri çıkardı.

"Güzel masa" dedim, Bu, İngiltere kraliçesine mücevherlerinin güzel olduğunu söylemekten farksızdı.

"Teşekkür ederim." Glen sayfaları karıştırdı. "Geçen yıl Londra'da bir mezattan aldım. Doğrusu kaç para verdiğimi söylemekte duraksarım."

"Bir deneyin" dedim. Bu insanların arasında bulunmaktan başım dönmeye başlamıştı.

"Yirmi altı bin dolar," dedi parmağını sayfanın üzerinde dolaştırırken.

Filozofça bir tavırla omuzlarımı silkmekte olduğumu hissediyordum. Para mıydı bu sanki? Yirmi altı bin dolar hiçti onun için. İç çamaşırlarına kaç para harcardı acaba? Ya da otomobillerine?

"İşte." Yazdığı kâğıdı bana uzattı.

"Rick'in ana babası güçlük çıkaracaklardır" dedi.

"Neden?"

"Ölümünden Bobby'yi suçlu tutuyorlar."

"Bobby buna ne tepki gösteriyor."

"Pek iyi değil. Sanırım kimi zaman buna kendisi de inanıyor ki, bu da bu işin gerçeğini bulma gerekliliğinin bir nedeni işte."

"Size son bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Adınız Glen Sokağı'nın adı olan West Glen'le ilgili midir?"

"Evet. Ama ben adımlı yoldan almadım, yola benim adımlı vermişler."

Otomobilime döndüğümde hazmetmem gereken epey bilgi toplamıştım. Saat gecenin dokuz buçuğuydu, zifiri karanlıktı ve dizlerimin on beş santim üzerinde biten ince bir tunik için; çok serindi. Külötlü çorabımı çıkartıp pantolonumu giydim, uzun topuklu ayakkabılarımı arkaya atıp sandaletlerimi giydim, otomobili hareket ettirdim.

West Glen'e varınca sola sapıp kente doğru yola çıktım, Derek'in eve döndüğünü belirten herhangi bir iz yoktu ve onu St. Terry'de bulacağımı umuyordum. Bir kent sokağına adımın verilmesinin nasıl olacağını düşündüm. Kinsey Caddesi. Kinsey Sokağı. Hiç de kötü değildi doğrusu. Böyle bir durum çıktığı takdirde bununla yaşayabilecektim.

6

Santa Teresa Hastanesi geceleri, dışındaki ışıklarla ve üç kat krema beyazı binasıyla dev bir art-deco düğün pastasını andırır. Hemen karşısında park yeri bulduğuma göre ziyaret saati sona ermişti. Otomobilimi kilitledim,

daire biçimli yoldan hastaneye doğru yürüdüm. Üzeri tenteli girişi geçtikten sonra kapılar ben daha yaklaşırken kendiliğinden açıldı. İçerde gece uçuşunda bir uçakta olduğu gibi ışıklar loşlaştırılmıştı. Solumda, içinde hemşire gibi beyaz üniforma giymiş bir garson kadının hâlâ çalıştığı boş bir kafeterya vardı. Sağımda ise vitrininde hastaneye uygun iç çamaşırlarının sergilendiği küçük bir armağan dükkânı, içersi bir çiçekçinin buzdolabındaki soğuk karanfiller gibi kokuyordu.

Hol ve özellikle 'kasa' yazılı köşe insanı sakinleştirecek bir biçimde dekore edilmişti. Danışma masasına gidip üzerinde pembe çizgili bir önlük ve yüzünde beklentili bir bakış bulunan ilkökul üçüncü sınıf öğretmenimi andıran kadına yaklaştım.

"Merhaba" dedim. "Kitty Wenner hastaneye yatırıldı mı acaba? Biraz önce acil servise getirilmişti."

"Bir bakayım" dedi.

Kadının göğsünde "Roberta Choat, Gönüllü" yazıyordu. Genç kızlar için artık modası geçmiş dizi romanlardan bir ad. Roberta altmışını geçmiş olmalıydı ve yakasında bir sürü iyi-hal madalyası vardı.

"Buldum. Katherine Wenner. Güney Üç'te. Şu koridordan gidip öteki uçtaki asansörlerin yanından döneceksiniz. Üçüncü kat. Ama orası kilitli psikiyatri koğuşudur. Onu görüp göremeyeceğinizi bilemem. Ziyaret saati sona erdi. Ailesi misiniz?"

"Ablasıyım" dedim.

"Eh, bunu koğuş hemşiresine söyleyin, belki de size inanır" dedi Roberta Choat da aynı rahatlıkla.

"Umarım" dedim. Aslında benim görmek istediğim Derek'ti.

Kadının dediği gibi uçtaki asansörlerin yanından dönünce GÜNEY KANADI yazısıyla karşılaştım. Asansör düğmesine basınca kapılar hemen açıldı. Asansöre arkamdan bir adam bindi, sonra duraksayıp bana sanki bir tecavüz-önleme broşüründe okuduğu kadınlardan biriymişim gibi baktı. İkinci kat düğmesine bastı ve katına varıp da çıkana kadar kapıya yakın durdu.

Güney kanadı benim kaldığım otellerin çoğundan daha iyi görünüyordu. Hiç kuşkusuz onlardan çok pahalıydı ve içlerinde otopsi de olup beni hiç ilgilendirmeyen pek çok özel hizmet sunuyordu. Işıkların hepsi yanıyordu, yerde yanık turuncu bir halı, duvarlarda Van Gogh röprodüksiyonları vardı. Doğrusu bana sorarsanız bir psikiyatri koğuşu için garip bir seçimdi ya, neyse.

Derek Wenner küçük pencereleri telle kaplı ve altında GİRMEK İÇİN LÜTFEN ZİLİ ÇALIN yazan bir çift kapının dışındaki ziyaretçi odasında oturuyordu.

Elinde yanan bir sigara, kucağında bir National Geographic dergisi vardı. Yanına oturduğumda boş gözlerle bana baktı.

"Kitty nasıl?" diye sordum.

Birden hafifçe irkildi. "Ne? Özür dilerim, sizi görünce bir an tanıyamamıştım. Daha iyi şimdi. Az önce getirdiler. Biraz sonra kendisini görebileceğim." Asansörlere doğru baktı. "Glen sizinle gelmedi, değil mi?"

Başımı salladım. Adamın yüzünde bir rahatlama ve anlık bir umut karışımının geçtiğini gördüm.

"Sakin ona sigara içtiğimi söylemeyin" dedi saf bir tavırla. "Geçen Mart ayında bıraktırdı bana sigarayı. Bu gece eve dönmeden bu paketi de atacağım. Kitty bu kadar hastalanınca..." Omuzlarını silkerek sustu.

Ona tütün koktuğunu söyleyemedim. Glen'in o kokuyu duymaması için baygın olması gerekirdi.

"Neden geldiniz?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bobby yattı, ben de bir süre Glen'le konuştum. Kitty'nin ne durumda olduğunu bir göreyim dedim."

Bunun ne anlama geldiğini bilemeyerek gülümsedi. "Burada otururken bunun Kitty'nin doğduğu geceye ne kadar benzediğini düşünüyordum" dedi. "Bekleme odasında saatlerce oturup ne olacağını düşünmek. O günlerde babalan doğum odasına almazlardı. Şimdi ise bunda ısrar ediyorlarmış diye duydum."

"Kitty'nin annesine ne oldu?"

"Kitty beş yaşındayken aşırı içkiden öldü."

Adam yine sustu. Boş gelmeyecek bir söz düşünemedim. Onun sigarasını söndürmesini seyrettim. Kor halindeki ateşi düşürmüş, izmarit çekilmiş bir diş yeri gibi boş kalmıştı.

Sonunda, "Detoks bölümüne yatırılacak mı?" diye sordum.

"Burası psikiyatri koğuşu. Detoksifikasyon bölümünün ayrı olduğunu sanıyorum. Leo herhangi bir şeye başlamadan onu istikrara sokmak istiyor. Şu anda denetim dışında çünkü,"

Başını sallayarak çifte çenelerini çekiştirdi. "Bu kızı ne yapacağımı bilemiyorum. Glen size herhalde bunun nasıl bir sürtüşme konusu olduğunu anlatmıştır."

"Uyuşturucu kullanmasının mı?"

"O da var, notları da var, zayıflaması da var. Zayıflığı tam bir karabasan oldu. Şu anda kırk beş kiloya düştü sanırım."

"Eh, o zaman burada olması iyi bir şey" dedim.

Çifte kapılardan biri açıldı, bir hemşire başını uzatıp baktı. Üzerinde blucin ve bir tişört vardı. Başında kepi yoktu ama göğsünde oturduğum yerden okuyamadığım bir ad etiketi vardı. Saçları daha önce sadece krizantemlerde gördüğüm kötü bir turuncu renge boyanmıştı, ama sevimli bir gülümsemesi vardı.

"Bay Wenner? Lütfen gelir misiniz?"

Derek kalkarken bana baktı. "Beklemek ister miydiniz? Çok sürmez. Leo sadece beş dakikaya izin vereceğini söylemişti. İşim bitince size bir kahve ya da bir kadeh içki ikram edebilirim."

"Pekala. Burada beklerim."

Adam başını sallayıp hemşirenin ardından yürüdü. Kapı açıldığında bir an Kitty'nin yüksek sesle esaslı küfürler savurduğunu duydum. Sonra kapı kapandı ve anahtar kilitte çevrildi. Güney Üç'te bu gece kimse uyuyamayacaktı. National Geographic'i aldım ve Yosemite Milli Parkı'ndaki gayzer deliklerinin fotoğraflarına baktım.

Derek'le on beş dakika sonra hastaneden yarım blok ötedeki bir motelin barında oturuyorduk. Piantacion şimdiki yerine kentin başka bir yerinden sürünerek gelmiş havası veren bir yerdi. Motel yakınlardaki kasabalardan St. Terry'ye tedaviye gelenlerin akrabalarını barındırmak için yapılmış bir yere benziyordu. Bar çok daha sonraları, kimbilir hangi kent yasağı çiğnenerek eklenmiş olmalıydı. Bu bölgede hastaneler, klinikler, bakımevleri, eczaneler ve her şey sona erdiğinde hizmet için bir de cenaze evi vardı. Belki de kent planlama komisyonu ıstırapları alkolle de dindirmeye karar vermişti bir ara,

Barın içi loş ve dardı ve genelde uzun ayna ile şişelerin durduğu yerde bir muz plantasyonunun geniş açılı fotoğrafı asılıydı. Muz ağaçları düzenli sıralarla dizilmişlerdi ve küçük küçük resimlerde işçiler muz toplamaktaydılar. İşçilerin hepsi Meksikalıya benziyordu. Paydos zili çalmış, su fıçısıyla bir kadın görünmüştü. Bir adam ağacın birinin tepesinden el sallarken küçük bir köpek de havlayıp kuyruğunu sallamaktaydı.

Derek ile sahneye öylesine dalmıştık ki, bir süre konuşmadan tabloya baktık. Barda daha çok cuba libre ve muz daiquiri satılıyor olmasına hiç şaşmamak gerekirdi. Ama daha yetişkinlere göre bir içki istemenin de bir sakıncası yoktu. Derek bir Beefeater martini, ben de dudaklarımı bir torba ağzı gibi büzen bir kadeh beyaz şarap içtim. Barmenin şarabı her Stopp N' Go dükkânında galonu üç dolara satılan çömleklerden boşalttığını görmüştüm. Etiketli üzüm toplayanların sık sık grev yaptıkları şaraphanelerden birine aitti; bir an işçilerin haksız emek uygulamasına misilleme olarak ürüne işeyip işemediklerini düşünmedim değil.

Sonunda ağzımı açabildiğimde, "Bobby olayı için ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Bir cinayet girişimi olduğunu iddia etmesine mi? Bilemiyorum. Bana çok uzak bir olasılık olarak geliyor. O ve annesi buna inanıyorlar gibi görünüyorlar ama doğrusu ben herhangi birinin neden böyle bir işe kalkışacağına pek akıl erdiremiyorum."

"Ya para?"

"Para mı?"

"Bobby ölürse bundan parasal olarak kimin yararlanacağını merak ediyorum. Glen'e de aynı şeyi sordum."

Derek çifte çenelerini sıvazlamaya başladı. Aşırı kilosu yüzünden daha geniş olan yüzü üzerinde bir yüz daha eklenmiş gibiydi. Yanakları yanlardan taşmış artan etlerdi sanki. "Bence bu pek dikkati çeken bir neden olurdu." Yüzünde bir aktörün sahnedeki kuşkucu bakışı vardı. Yirmi beş sıra arkada oturan seyircilerin de seçebilmeleri için abartılmış bir etki.

"Eh, onu köprüden aşağı yuvarlanmaya zorlamak da pek dikkati çeken bir hareketti" dedim. "Kuşkusuz, eğer kazada ölseydi bunu kimse bilemeyecekti. Otomobiller her altı ayda bir oradan geçerken uçtukları için bu bir otomobil kazası olarak düşünülecekti. Otomobile arkadan çarpılmasının izleri olacaktı ama Bobby'nin otomobili dağın üzerine çekildikten sonra bunu' kimsenin fark edebileceğini hiç sanmam. Herhangi bir görgü tanığı yoktu herhalde."

"Yoktu. Bobby'nin söylediklerine de güvenilebileceğinden pek emin değilim."

"Yani?"

"Birini suçlamak kendi çıkarınadır. İçtiğini kabullenmek istemiyor elbette. Zaten her zaman çok hızlı araba kullanırdı. En iyi arkadaşı kazada ölüyor. Rick Kitty'nin erkek arkadaşıydı ve ölümü kızı çok etkiledi. Bobby'nin hikâyesi yalandır demiyorum, ama bana hep kendi çıkarını kolluyormuş gibi gelmiştir."

Derek'in yüzüne bakarak sesindeki değişikliğin nedenini düşündüm. Ortaya attığı ilginç bir iddiaydı ve bunu epey bir süredir düşündüğü belliydi. Ancak aslında Bobby'nin inanırlılığını baltaladığı halde normal ve tarafsız davranıyormuş gibi davranmaktan bir huzursuzluk da duymaktaydı. Bu fikrini Glen'e söylemeye cesaret etmediğinden emindim. "Yani Bobby bunu uydurdu mu demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Ben öyle bir şey demedim" diye kaçamak bir yanıt verdi. "Onun buna inandığını sanıyorum. Ama böylece de sorumluluktan kurtuluyor, değil mi?" Bir an gözlerini üzerimden ayırıp barmene içkisini tazelemesini işaret ettikten sonra yine bana döndü. "Bir tane daha içer miydiniz?"

"Elbette, neden olmasın?" dedim, kadehim henüz boşalmadığı halde. Onunla aynı sayıda içtiğimi sandığı takdirde daha rahat olacağını düşünüyordum. Martini insana her şeyi söyletirdi ve dili biraz gevşeyince ortaya neler çıkacağını merak ediyordum. Gözlerinde o alkolik eğilimlerin işareti olan sinsi ve pembe olan şeyi görebiliyordum. Gömleğinin cebinden sigara paketini çıkarırken gözü tablodaydı. Televizyon seyredirken yemek yiyen ve sanki hep bir kadeh içiyormuş görünmek için içkisini bir yudumda içen insanlardan biri olmalıydı.

"Kitty nasıldı?" diye sordum.

"Şey... hastaneye yattığını anlayınca sanırım çok bozulmuştu. Ama ona, 'Bak kızım, kendini toparlaman gerek' dedim." Derek baba kişiliğine girmişti ve onda da huzursuz olduğu görülüyordu. Onun o güne kadar ne kadar etkili olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Glen pek anlayışlı görünmüyordu" dedim.

"Doğru. Onu suçlayamam ama Kitty de çok güç günler geçirdi. Glen'in onun gibi bir çocuk için bunun ne demek olduğunu düşünebildiğini sanmıyorum. Bobby paranın satın alacağı her şeye sahipti. Size beni neyin rahatsız ettiğini söyleyeyim mi? Bobby'nin yaptığı her kusur bağışlanıyor. Kitty'nin yaptığı her şey ise asrın suçu olarak

görülüyor. Bobby iyice sapıtmıştır. Sakın o konuda kendinizi kandırayım demeyin. Ama bir şey yaptığında Glen hemen onu mantıklı göstermenin yolunu bulur. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Omuzlarımı silkтім. "Onun neler yaptığını bilmiyorum ki" dedim.

İçkiler geldi. Derek sanki geçimini martini tatmaktan sağlarmış gibi bir yudum aldı. Başını salladı, kadehi kâğıt peçetesinin tam ortasına yerleştirdi. Parmak boğumlarıyla ağzının kenarlarını sildi. Hareketleri yumuşuyordu, gözleri yağ içindeki bilyalar gibi yuvalarında kaymaya başlamıştı. Kitty de herhalde aynı biçimde başlamıştı kendini kaybetmeye.

Barmen buzdolabından iki şişe bira alıp tezgâhın öteki ucundaki müşterisinin yanına gitti.

Derek sesini alçalttı. "Yalnızca ikimizin arasında kalsın, ama Bobby iki kere içkili araba kullanmaktan yakalandı ve bir yıl önce de küçük bir kızı hamile bıraktı. Glen bunları gençlik eğlenceleri falan diye yorumlamak istiyor ama Kitty bir kere çizgiyi aşınca kıyameti koparıyor."

Bobby'nin bu evliliğin neden uzun sürmeyeceğini düşündüğünü anlamıştım. Derek beni etkilemeyi amaçlayan bir gülümsemeyle konuyu tarafsız bölgeye kaydirdi.

"Böyle bir işe neresinden başlarsınız?"

"Henüz bilemiyorum. Genelde geçmişini araştırırım, bir ipucu bulup onu izlerim." Yüzüne baktım. O da sanki önemli bir şey söylemişim gibi başını salladı.

"Size bol şans dilerim. Bobby iyi çocuktur ama ortada görüldüğünden çok daha fazla şey var." Bilmiş bir bakış vardı yüzünde. Konuşması yayvanlaşmamıştı ama sesli harfleri yumuşuyordu. O sinsî mesajıyla gülümsemesi yine yüzüne yerleşmişti. Havasından çok şey söyleyebileceği ama kendisini tuttuğu anlaşılıyordu. Onu ciddiye almadım. Ne kadar şeffaf olduğunun farkında olmadan oyun oynamaya kalkıştı. Şarabımdan biri yudum alırken ondan öğreneceğim başka bir şey olup olmadığını düşündüm,

Derek saatine baktı. "Ben eve dönsem iyi olacak." İçkisini bir yudumda bitirip tabureden indi. Cüzdanını çıkardı, iyice karıştırdıktan sonra tezgâhın üstüne bir on ve bir beş dolarlık bıraktı.

"Glen kızacak mı?" diye sordum.

Birkaç yanıt birden düşünüyormuş gibi kendi kendine gülümsedi. "Glen bu günlerde hep öfkeli zaten" dedi.

"Berbat bir doğumgünü olduğunu söyleyebilirim."

"Belki gelecek yıl daha iyi olur. İçki için teşekkür ederim."

"Buraya geldiğiniz için ben teşekkür ederim, ilginizi takdir ediyorum. Yapabileceğim bir şey varsa istemekten çekinmeyin."

Benim otomobilime kadar yarım blok yürüdükten sonra ayrıldık. Dikiz aynamdan onun hastane ziyaretçilerine ayrılmış otoparka yürümesini izledim. Olduğundan daha fazla denetime sahipmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Plantacion'da yarım saat oturmuştuk ve o süre içinde iki martini içmişti. Otomobilimi çevirip bir U dönüşü yaptım, yanında durdum, uzanıp kapıyı açtım, "isterseniz sizi bırakayım" dedim.

"Gerek yok, iyiyim" dedi. Bir an durdu, olduğu yerde sallandı. Mesajın sinir sisteminden beynine doğru iletildiğini görebiliyordum. Başını yana eğdi, kaşlarını çatı, sonra otomobile girdi, kapıyı kapattı. "Epey sorunum var, değil mi?" dedi.

"Öyle" dedim.

7

Ertesi sabah dokuzda büroma geldiğimde Bobby'nin avukatı kaza raporunun kopyalarıyla soruşturma notlarını ve Bobby'nin arabasının ne durumda olduğunu ve Rick'in cesedini gösteren renkli fotoğrafları göndermişti. Rick'in cesedi ezilmiş ve parçalanmış bir halde yamacın ortasında bulunmuştu. Sanki yüzüme parlak bir ışık çevrilmiş gibi birden irkildim ve gövdemden bir tiksinti dalgasının aktığını hissettim. Polis fotoğrafçısı gece karanlığında spotlarını öylesine yerleştirmişti ki, ölüm ucuz bir dehşet filmine dönüşmüştü. Fotoğrafları karıştırarak kaza yerinin resimlerini buldum.

Bobby'nin Porsche'si yan barikatın büyük bir kısmını parçalamış, bir ağacı kökünden koparmış, kayaları parçalamış, çalılıklar arasında uzun bir hendek açmıştı. Uçurumun dibinde parçalanmış cam ve bükülmüş madenden bir hurda haline gelene kadar altı yedi takla atmış olmalıydı. Otomobilin çeşitli cephelerden çekilmiş fotoğrafları ve Bobby'nin ambulans ekibi tarafından çıkarılmadan önceki durumunu gösteren pozlar vardı. "Lanet olsun!" diye mırıldandım. Resimleri bir an bırakıp gözlerimi ovuşturdum. Daha kahvemi içmemiştim ve şimdi kazada içi dışına çıkmış insanlara bakıyordum.

Balkon kapılarını açıp dışarı çıktım, temiz havayı birkaç kere ciğerlerime çektim. Altımda State Caddesi sakin ve düzenliydi. Trafik hafifti ve yayalar trafik işaretlerine ilkökul çocuklarına sokaklarda nasıl davranacaklarını gösteren eğitim filmlerinde olduğu gibi uyuyorlardı. Kolu bacağı yerinde sağlıklı insanların yürümelerini seyrettim bir süre. Güneş parlıyordu, palmyelerde en hafif bir kıpırtı bile yoktu. Her şey o kadar sıradan! görünüyordu ki. Ama sadece o an için ve benim görebildiğim yere kadar. Ölüm her an insanın karşına çıkıp o çirkin sırtışını gösterebilirdi.

İçeri gidip kahve yaptım, sonra masamın başına oturup resimlere bir daha baktım ve polis raporlarını okudum. Rick Bergen'in otopsi raporunun kopyası da oradaydı. Otopsiyi St. Terry doktorlarından Jim Fraker yapmıştı. Santa Teresa kendi morgu ve adli tıbbi olmayacak kadar küçük bir kent olduğundan bu işler dışarıya verilirdi.

Dr. Fraker'in raporunda ölüm nedeni kafatası travması, iç kanama ve diğer bir dizi şeydi.

Yazı makinemi çıkartıp Bobby Callahan'a bir dosya açtım ve o güne kadarki olayların kısa bir özetini yapınca rahatlayıp sakinleştim. Bobby'nin verdiği çeki yazdım, makbuz numarasını kaydettim, imzaladığı anlaşılmayı yerine yerleştirdim. Rick Bergen'in ana babasının ve Bobby'nin eski kız arkadaşının ad ve adreslerini, ve bir gece önce Glen Callahan'ın evinde bulunanların bir listesini de dosyaya ekledim. Herhangi bir tahmin ya da yorumda bulunmadım. Yalnızca bilinen ve bildiğim şeyleri yazdım, hepsini bir dosyaya yerleştirip dosyayı da dolaba kaldırdım.

İşim bitince saatime baktım. Onu yirmi geçiyordu. Bobby'nin fizik tedavisi günlük, benimkisi ise Pazartesi, Çarşamba ve Cuma'ları olmak üzere haftada üç gündü. Bobby'nin hâlâ jimnastikhanede olması mümkündü. Büroyu kapayıp arka kapıdan otomobilimi park ettiğim arsaya indim. Yolda benzin alıp jimnastikhaneye vardığımda Bobby'yi binadan çıkarken yakaladım. Saçları duştan hâlâ ıslaktı ve teninden Coast sabunu kokusu yayılıyordu. Yüzündeki felce, sakat sol koluna ve topallamasına karşın genç ve güçlü Bobby Callahan'dan hâlâ eser vardı. Onun parçalanmış resimlerini görmüştüm ve onlara kıyasla şimdi yüzünde bir amatör elinden çıkma dövmelelere benzeyen yara izlerine karşın mucizevi bir biçimde sağlam görünüyordu.

Beni görünce çarpık gülümsemesiyle baktı, elini otomatik bir hareketle çenesine götürdü. "Seni bu sabah burada görmeyi beklemiyordum" dedi.

"Çalışman iyi geçti mi?"

Eh, der gibi başını iki yana salladı. Koluna girdim.

"Bir isteğim var ama kabul etmek zorunda değilsin" dedim.

"Neymiş o?"

Bir an duraksadım. "Benimle geçide gelip otomobilin uçtuğu yeri göstermeni istiyorum."

Gülümsemesi soldu. Başını çevirdi, o aksayan bacağıyla otomobile doğru yürümeye devam etti.

"Peki, ama önce Kitty'yi görmek istiyorum."

"Ziyaretçiye izin var mı?"

"Ben girerim. İnsanlar sakatlarla tartışmak istemediklerinden genelde istediğimi elde ederim."

"Şımarık" dedim,

"İnsan her fırsatı değerlendirmeli" dedi.

"Otomobili kullanmak ister misin?"

Başını salladı. "Benim otomobili eve bırakıp seninkiyle gidelim."

St. Terry'de ziyaretçi parkında bekledim, Bobby de Kitty'yi görmeye gitti. Kitty'nin artık kalkmış ve öfkeden koğuştaki kıyameti koparmakta olduğunu tahmin ediyordum. Onunla bir iki güne kadar bir kere daha konuşmak istiyordum ama önce sakinleşmesi için bir süre tanımak iyi olurdu. Radyoyu açıp elimle direksiyonda tempo tutmaya başladım. Beyaz üniformalı, beyaz çorap ve ayakkabılı ve Birinci Dünya Savaşı'ndan kalmışa benzeyen lacivert pelerinli iki hemşire geçti önümden. Çok geçmeden Bobby de binadan çıktı, topallayarak park alanını geçip otomobile doğru yürüdü. Yüzünde dalgın bir ifade vardı. Otomobile girdi. Radyoyu kapatıp motoru çalıştırdım. Geri geri çıktım.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet."

Kentin öte yanına geçip de Santa Teresa tepelerinin dışına çıkan yola varana kadar sesini çıkarmadı. Gök masmavi ve bulutsuzdu. Hava sıcak, tepeler boz rengi ve kupkuru. Yolun kenarındaki uzun otlar altın sarısı bir renge bürünmüşlerdi, zaman zaman büyük kayaların üzerinde dal parçaları kadar gri ve kıpırtısız kertenkeleler görüyordum.

İki kere vites küçülttüysen de küçük VW'im yine de yokuştan şikâyet ediyordu.

Bobby, "Bir şey hatırladım sanki" dedi. "Ama bir türlü ne olduğunu tam olarak bilemiyordum. Kitty'yi onun için görmeye gittim."

"Hatırladığın neydi?"

"Bir adres defterim vardı. Hani bir oyun kâğıdı boyunda, küçük, deri kaplı defterlerden. Ucuz bir şey. Kırmızı kaplı. Birine saklaması için vermişim ama şimdi kime verdiğimi hatırlamıyorum." Durup şaşkın şaşkın başını salladı.

"Neden önemli olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Ama o konuda telaşlandığımı, benim için tehlikeli olacağı için üstümde bulunmamasının iyi olacağını düşündüğümü ve başkasına verdiğimi hatırlıyorum. O zaman -ve bunu çok iyi hatırlıyorum- daha sonra alabileceğimi düşünmüştüm." Omuzlarını silkti. "Hah!"

"Bu kazadan önce miydi, sonra mı?"

"Bilmiyorum. Yalnızca defteri birine verdiğimi hatırlıyorum."

"Peki, defter verdiğin kişi için tehlikeli olmayacak mıydı?"

"Sanmıyorum. Tanrım!" Bobby başını koltuğun arkasına yaslayabilmek için öne doğru kayd. Ön camdan geçidin dağın tepesinden geçtiği boz dağlara baktı. "Bu duygudan nefret ediyorum. Bir zamanlar bir şeyi bilip de, şimdi ne bildiğimi hatırlayamamaktan nefret ediyorum. Önü arkası olmayan bir hayal parçası. Belleğimden hiçbir şey olmadığı için zaman içinde bir yere de oturtamıyorum. Yere devrilmiş yapboz oyununun parçaları gibi."

"Peki ama böyle bir şeyi unuttuğun zaman ne oluyor? Onun hatırlamanın yolu var mı, yoksa kaybolup gidiyor mu?"

"Bazen geri geldiği oluyor, ama çoğunlukla hatırlamıyorum... Bir kutunun dibindeki delik gibi. Kutunun içinde ne varsa yol boyunca boşalmış gitmiş."

"Bu şeyi sana hatırlatan ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bir çekmeceyi karıştırırken aynı takımın! parçası olan kırmızı kaplı not defterini buldum. Birden onu hatırladım sonra." Sustu. Yüzüne bakınca ne kadar gergin olduğunu fark ettim. Sakat elini ovuşturuyor, uzun lastik memelermiş gibi parmaklarını sağıyordu.

"Kitty bir şey bilmiyor muydu?"

Başını salladı. "O nasıl?"

"Ayakta. Daha sonra Derek gelecek sanırım..."

Duraksadı. Tepenin üstüne varıyorduk. Sol gözünün yanındaki bir kası gerildi,

"Bu işin üstesinden gelebilecek misin?" diye sordum.

Dikkatle yolun kenarına bakıyordu. "Hemen şurada" dedi. "Yavaşla ve imkân bulursan dur."

Dikiz aynasına baktım. Arkamda üç otomobil vardı ama yol da üç şeritten ikiye iniyordu. Sağa yanaşıp kumlu yol kenarında park ettim. Alçak beton bariyerli köprü on metre ilerideydi. Bobby hiç kıpırdamadan oturup sağ yanına bakıyordu.

Yol inişe geçtiğinde bütün vadi göz alabildiğince açılır ve ufuktaki lavanta renkli dağlara kadar uzanırdı. Ağustos sıcaklığı sessizlik içinde parılıyordu. Toprak binlerce yıldır olduğu gibi geniş ve ilkeldi. Uzaklarda koca koca meşeler bufalolar gibi tüylü ve karaydılar. Aylardır yağmur yağmadığı için renkler zayıflamıştı.

Yolun bize yakın yerinde, kenarda, Bobby'yi dokuz ay önce neredeyse öldürecek olan kanyon başlıyordu. Madeni parmaklık yerine konmuştu ama köprünün başladığı yerde hâlâ beton bir kısım eksikti.

"Öteki otomobil tepenin üzerine vardığımız anda bize arkadan vurmaya başladı" dedi Bobby. Devam edeceğini sanarak bekledim.

Bobby ayakları altında taşları gacırdatarak bir iki adım attı. Kayalık yamaca bakarken çok huzursuz olduğu belliydi. Omzum üzerinden, geçen bir iki otomobile baktım. Kimsenin bize dikkat ettiği yoktu.

Manzarayı inceledim, fotoğraftaki kayalara, daha aşağıda kökünden kopan meşenin olduğu yere baktım. Santa Teresa polisinin olay yerindeki parçaları temizlediğini bildiğimden büyütecimi çıkartıp çalılar arasında iplik falan aramama gerek olmadığını biliyordum.

Bobby bana döndü. "Hiç ölümle burun buruna geldin mi?"

"Evet."

"İşte bu son. Ölüyorum' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Her şeyle ilgim kesilmişti. Kökünden kopartılmış bir bitki gibi hissediyordum kendimi. Uçuyordum." Durdu. "Sonra birden üşüyordum, her yanımda ağrıyordu ve insanlar benimle konuşuyorlar ve ben söylediklerinin bir tekini bile anlamıyordum. Bu hastanedeydi ve aradan iki hafta geçmişti. O zamandan sonra yeni doğmuş bebeklerin de aynı şeyi hissedip hissetmediklerini merak ederim. Şaşkın ve çaresiz. Dünya ile ilişkide kalmak o kadar büyük bir mücadeleydi ki. Yeni kökler salmak. Seçebileceğimi biliyordum. Her şeyi bırakıp bir balon gibi akıp gitmenin ne kadar kolay olacağını hissedebiliyordum."

"Ama tutunmaya devam ettin."

"Annem bunu zorla istetti. Gözlerimi her açışta onun yüzünü görüyordum. Ve gözlerimi kapattığımda, sesini duyuyordum. 'Başaracağız, Bobby. Sen ve ben bu işi başaracağız.' diyordu."

Yine sustu. İnsanın böyle seven bir annesi olması kimbilir nasıl bir duygudur, diye düşündüm. Annemle babam ben beş yaşındayken bir trafik kazasında ölmüşlerdi. Bir pazar gezmesi için Lompoc'a gitmiştik. Dağdan yuvarlanan dev bir kaya parçası ön camdan içeri girmişti. Araba kayalara çarpmış, babam anında ölmüştü. Ben arka koltuktaydım, sarsıntıyla yerel düşmüş ve orada kısıp kalmıştım. Annem uzun zaman inleyip ağlamış, sonunda sonsuz olduğunu anladığım o korkunç sessizliğe gömülmüştü. Beni hurda yığınının çıkarmaları saatler sürmüştü. Ondan sonra beni akli başında bir insan olan teyzem büyümüştü. Teyzem beni çok sevmişse de, sevgisinde beni doymaktan uzak bir aleladelik havası vardı.

Bobby ise kendisini mezardan döndüren bir sevgiyle sevilmişti. Onun öyle parça parça olmuş haline karşın ona gıpta duymam garipti doğrusu. Boğazımdan bir kahkaha yükselince dönüp bana baktı.

Bir mendil çıkartıp burnumu sildim. "Sana ne kadar gıpta ettiğimi fark ettim" dedim.

Gülümsedi. "Bunu ilk kez duyuyorum."

Otomobile döndük. Herhangi bir hatırlama olmamıştı, ama düştüğü çukuru görmüştüm ve aramızdaki bağın güçlendiğini hissediyordum.

"Kazadan sonra buraya gelmiş miydin?"

"Hayır. Buna cesaretim yoktu ve kimse de benden böyle bir şey yapmamı istememişti. Ter içinde kaldım."

Motoru çalıştırdım. "Bir biraya ne dersin?"

"Ya sen bir viskiye ne dersin?"

Anayolun hemen dışındaki Stage Coach Tavern'e gittik ve bütün öğleden sonra konuştuk.

8

Bobby'yi saat beşte evinde indirdiğimde otomobilden çıkarken, daha önce olduğu gibi bir an duraksayıp bir eli kapıda olduğu halde dönüp bana baktı.

"Senin neyinden hoşlanıyorum, biliyor musun?" dedi.

"Neyimden?"

"Senin yanındayken çekingenlik de hissetmiyorum, çirkin ve sakat olduğumu da. Bunu nasıl yaptığını bilemiyorum ama güzel bir şey."

Bir an ona baktım ve ben bir çekingenlik hissettim. "Söyleyeyim" dedim. "Bana, birinin postayla gönderdiği bir doğumgünü armağanını hatırlatıyorsun. Ambalaj kâğıdı yırtılmış ve kutu hasar görmüş, ama yine de içinde çok esaslı bir şey var. Senin arkadaşlığından hoşlanıyorum."

Yüzünde yarım bir gülümseme belirip kayboldu. Eve ve sonra bana baktı. Aklından geçen bir şey vardı ama bunu kabul etmekte güçlük çekiyor gibiydi.

"Ne?" diye üsteledim.

Başını kaldırıncı gözlerinde o bildiğim bakışı fark ettim. "Eğer sağlam olsaydım... benimle bir ilişkiye girmeyi düşünür müydün? Yani kadın-erkek ilişkisi?"

"Gerçeği mi söylememi istersin?"

"Eğer istediğim şeyse."

Güldüm. "Doğrusu şu: Eğer kazadan önce sana rastlasaydım korkardım. Çok yakışıklısın, çok zenginsin ve çok gençsin. Onun için yanıtlım hayırdır. Eğer dediğin gibi 'sağlam' olsaydın, herhalde seni hiç tanımayacaktım. Benim tipim değilsin çünkü."

"Senin tipin nedir?"

"Onu ben de daha bulup çıkarmış değilim."

Bir an yüzüme bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi,

"Aklından geçenleri lütfen söyler misin?" dedim.

"Nasıl oluyor da beni sakat olduğum için sevindirebiliyorsun?"

"Tanrım, sen sakat değilsin. Konuşma öyle! Seninle sonra görüşünüz!"

Gülerek kapıyı kapattı, benim dönüp gitmem için geri çekilip bekledi.

Evime döndüm. Saat beşi çeyrek geçiyordu. Hâlâ koşacak zamanım vardı ama bunun akıllıca bir şey olup olmadığını düşündüm. Bobby ile günümüzü bira, viski ve kötü şarap içerek, pırzola yiyerek geçirmiştik. Koşmaktan çok biraz kestirecek durumdaydım, ama yine de kendi kendini disiplin etmenin bana iyi geleceğini düşündüm.

Koşu giysilerimi giydim ve üç milimi koşarken aklımda olayı toparlamaya çalıştım. Doğrusu işe nereden başlayacağımı pek bilemiyordum. Önce St. Terry'nin Patoloji Bölümünde Dr. Fraker'le konuşmam iyi olurdu. Oraya gitmişken belki Kitty ile de konuşurdum. Ondan sonra gazete arşivlerine gidip kaza öncesinde neler olup bittiğini araştırmak gibi sıkıcı bir iş vardı. Belki de o zaman güncel olan bir olay Bobby'nin birinin kendisini öldürmek istediği iddiasına ışık tutabilirdi.

Saat yedide bir kadeh şarap içmek için Rosie'ye gittim. Kendimi çok huzursuz hissediyordum ve Bobby'nin birşeyler başlatıp başlatmadığını merak ettim. Arkadaşlık edeceğim, kendisini yeniden görmeyi isteyeceğim biri olmasını istemek hoş bir şeydi. Ona olan sevgim bir ana sevgisi değildi. Belki bir abla sevgisiydi, iyi bir arkadaş gibi görünüyordu ve bir insanın iyi biri arkadaşına duyduğu hayranlığı hissediyordum. Hoş bir insandı ve onun yanında olmak bana huzur veriyordu. O kadar uzun zamandır yalnızdım ki, herhangi bir ilişki bana çekici gelmekteydi.

Bardan bir kadeh şarap alıp arka bölme geçerek çevreme bakındım. Bir Salı gecesi için epey kalabalık sayılırdı, yani iki kişi barın önünde tartışıyorlardı, mahalleden yaşlı bir çift de büyük bir gözleme tabağının başına geçmişlerdi. Rosie tezgâhın başındaydı, sigarasının dumanı başının üzerinde bir nikotin ve saç spreyinden hâlâ gibi duruyordu. Rosie altmış yaşındaydı, Macardı, uzun kaftan türü elbiseler giyer, ortadan ayırıp 1966'dan beri modası geçmiş spreyle yapıştırdığı saçlarını kumral renge boyardı. Burnu uzun, üst dudağı kısaydı, gözlerini kalemle uzun ve çekik çizgilere dönüştürdü. Aynı zamanda kısaydı, iri göğüslüydü ve sabit fikirliydi. Onu çoğunlukla fazla sevmesem de, insanı kendisine hayran bırakırdı.

Rosie'nin lokantası da aynı kaba ama garip çekiciliğe sahip bir yerdi. Sol duvar boyunca uzanan barın üzerinde hiçbir zaman canlı olmadığından kuşkulandığım bir kılıç balığı asılıydı. Tezgâhın bir ucunda büyük bir renkli televizyonun sesi hep kapalıydı ve görüntüler yaşamın çok canlı ve çılgınca olduğu başka bir gezegenden gelir gibiydi. Salon hep bira ve sigara dumanı ve geçen hafta atılmış olması gereken kızartma yağı kokardı. Ortada, 1940'lardan kalma krom ve plastik iskemlelerle çevrili altı yedi masa vardı. Sağ duvar boyunca uzanan bölmeler ceviz rengine boyanmış kontrplaktan yapılmıydı. Bunların üstüne çeşitli öneriler kazınmış olan serseriler kadınlar tuvaletine de girmiş olmalıydı. Rosie'nin bu sloganların gerçek anlamlarını kestirecek kadar İngilizce okuyamadığı doğru olabilir. Ya da bunlar kendi duygularını aynen yansıtmaktaydılar. Doğrusunun hangisi olduğunu kestirmek gerçekten güçtü.

Rosie'ye bakınca yerinden hiç kıpırdamadan dimdik oturduğunu ve kapıya bakmakta olduğunu gördüm. Henry, yeni hanım dostu Lila Sams'la içeri giriyordu. Rosie'nin antenleri otomatik olarak havalanmış olmalıydı. Henry epey temizce bir masa bulup iskemleyi çekti. Lila oturdu, iri plastik çantasını küçük bir köpekmiş gibi kucağına yerleştirdi. Üzerinde mavi bir zemin üstünde iri kırmızı gelincikler olan parlak renkli pamuklu bir elbise vardı ve saçları o öğleden sonra kuaför elinden çıkmış gibiydi. Henry de otururken benim genelde oturduğumu bildiği arka bölme baktı. Parmağını sallayarak kendisini selamladı, o da elini salladı. Lila'nın başı benden yana döndü, yüzünde sahte bir sevinç gülümsemesi belirdi.

Bu arada Rosie akşam gazetesini bir yana bırakmış, tam bir köpekbalığı gibi masaya yaklaşıyordu. Lila ile daha önce tanışmış olduğunu tahmin ederek merakla bakmaya başladım. Doğrusu bu mahalle sinemasındaki Godzilla

Meets Bambi filmi kadar eğlendirici olabilirdi. Ancak benim oturduğum yerden olay sadece bir pandomim olabilirdi kuşkusuz.

Rosie sipariş defterini çıkarmıştı. Sanki yalnızmışlar gibi durup Henry'ye baktı. Bir arkadaşımın geldiğinde bana da aynen öyle davranırdı. Uzun bir süredir tanımadığı bir kimsenin gözlerine asla bakmazdı. Hele bu kişiler kadınsa. Lila ise titreyişler içindeydi. Henry ona danışıp her ikisinin de siparişini verdi. Uzun bir tartışma başladı. Lila'nın bir istekte bulunduğunu ve bunun da Rosie'nin Macar mutfakçı anlayışına uygun düşmediğini anladım. Belki de Lila bir şeyde biber istememiş ya da kızartma yerine ızgara bir şey istemişti. Lila yemek konusunda pek çok yaşadığı olan bir kadına benziyordu. Rosie'nin ise bir tek tabusu vardı. Yemeği ya onun verdiği şekilde yerdiniz, ya da başka bir yere giderdiniz. Lila kendisine servis yapılamayacağı gerçeğini kabul etmek istemiyordu besbelli. Hepsini de Lila'dan çıkan tiz ve kavgacı sesler yükseliyordu. Rosie ağzını açmıyordu. Yer kendisinin. Canının istediği her şeyi yapabiliyordu. Barda politika tartışması yapan iki adam da dönüp gösteriyi seyre başlamışlardı. Sonkâs palacsinta yiyen çiftin çatalları havada kalmıştı.

Lila iskemlesini geri itti. Bir an çantasını Rosie'ye indirecek sandım. Ama o epey sert olması gereken birşeyler söyleyip Henry arkasında olduğu halde kapıya doğru yürüdü. Rosie ise fare rüyaları gören kediler gibi gizli gizli gülümsüyordu. Biz beş müşteri Rosie'nin anlaşılabilir bir biçimde öfkesini bize çevireceği korkusuyla kendi düşüncelerimize daldık.

Rosie yirmi dakika sonra bana doğru gelecek bir mazeret buldu. Şarap kadehim boşalmıştı ve o da bana daha önce hiç rastlamadığım bir nezaketle yeni bir kadeh getiriyordu. Şarabı masaya bıraktı, sonra ellerini önünde birleştirip bekledi. Dikkatinizi çekmek istediğinde ya da mutfaktaki bir başarısı için kendisini yeterli derecede övmediğinizi hissederse hep böyle yapar.

"Kadının gereğine baktın galiba" dedim.

"Kaba kadın. Korkunç yaratık. Bir kere daha gelmişti, onu hiç sevmedim. Henry benim yerime böyle birini getirmek için aklını kaçırmış olmalı. Kim o?"

Omuzlarımı silktim. "Bak, benim bildiğim kadının adının Lila Sams olduğu. Bayan Lowenstein'dan bir oda kiralamış ve Henry kadına vurulmuş gibi."

"Eğer buraya bir daha ayak basarsa ben ona vurulmanın ne demek olduğunu gösteririm! Gözlerini bir garip yapmış." Rosie yüzünü buruşturup Lila'nın taklidini yapınca gülmekten kendimi alamadım. Rosie genelde mizahtan uzak bir insandır, onun gözlem gücünün böylesine keskin olduğunu bilmiyordum. Hele şimdi bir de taklit yeteneğini ortaya çıkarmıştı. Ama o çok ciddiye. Kendini toparlayarak, "O kadın Henry'den ne istiyor?" diye sordu.

"Bir şey istediğini de nereden çıkardın? Belki biraz arkadaşlık etmek istemişlerdir. Bana sorarsan, Henry yakışıklı bir erkek ne de olsa."

"Ben sana sormadım. Çok yakışıklıdır, iyi de bir insandır. Neden o küçük yılanla arkadaşlık etmek istesin ki?"

"Rosie, bilirsin zevkler tartışılmaz. Belki de kadının ilk başta pek belli olmayan iyi nitelikleri vardır."

"Hayır. Olamaz. O kadın kötü bir işin peşinde. Bayan Lowenstein ile konuşacağım. Öyle bir kadına neden oda kiralamış ki?"

Eve kadar yürürken bunu ben de düşündüm. Bayan Lowenstein mahallede epey mülkü olan dul bir kadındı. Onun paraya ihtiyacı olduğuna inanmazdım ve Lila Sams'ın onu nasıl bulduğunu merak ediyordum.

Eve döndüğümde Henry'nin mutfak ışığı hâlâ yanıyordu ve içerden Lila'nın tiz ve avutma kabul etmeyen sesi geliyordu. Rosie ile karşılaşma kadının iyice keyfini kaçırmıştı ve Henry'nin onu yatıştırmak için verdiği güvencelerin hiçbir yararı olmuyordu. Kapıyı açıp evime girdim ve sesi arkamda bıraktım.

Bir saat kadar okudum -hırsızlık ve soygun konusunda altı bölüm- sonra erkenden yattım. Işığı söndürdükten sonra bir süre karanlıkta öylece yattım. Lila'nın sızlanmasını kulaklarımın! dibinde bir sivrisinek vızıltısı gibi duyduğuma yemin edebilirdim. Sözcükleri seçemiyordum ama ses tonu çok berraktı. Belki de Henry onun kendini göstermek istediği kadar hoş biri olmadığını anlardı. Ama belki de anlamazdı. Seks peşinde koşarken kadın ve erkeklerin kendilerini düşürdükleri o budalaca durumlara hep şaşmışımdır.

Saat yedide uyandım, gazeteyi okurken bir fincan kahve içtim, sonra çarşamba günü olduğu için jimnastik salonuna gittim. Kendimi daha güçlü hissediyordum ve. iki gün koşmuş olmak bacaklarımda hoş bir ağrı bırakmıştı. Sabah berraktı, hava, daha ısınmamıştı ve gökyüzü resim yapmak için hazırlanan biri tualı andırıyordu, jimnastikhanenin otoparkı neredeyse ağzına kadar doluydu. Bulduğum bir yere otomobilimi sokarken Bobby'ninkinin az ilerde olduğunu gördüm. Onu göreceğime sevinmiştim.

Salon hafta içi için epey doluydu, yüz yirmi kiloluk beş altı erkek ağırlık kaldırıyor, tayt giymiş iki kadın Nautilus makinesinde çalışıyorlar ve bir antrenör arka tarafı giderek eriyen bir mum gibi yayılan genç bir artistin çalışmasını gözetiyordu, Bobby ise uzak duvarın önündeki Universal makinesinde çalışıyordu. Tişörtünün ter içinde olmasına bakılırsa uzun zamandır orada olmalıydı. Onu rahatsız etmek istemediğimden çantamı bir kenara bırakıp ben de işe koyuldum.

Ben çok hafif ağırlık kaldırarak kaslarımı ısıtmaya başladım. Artık yapacaklarımı biliyordum ve sabırsızlığımın mücadelesi etmek zorunda kalıyordum. Ben bir işi sürekli yapmaktan zevk alan bir insan değilim. Hedeflere varmayı severim, yolculuğu değil, varışı severim. Tekrar beni isyan ettirir. Her gün nasıl koşabildiğimi hâlâ anlamış değilim. Bobby ile o gün belki yine öğle yemeği yiyebilirdik.

Birden bir gürültü duydum ve başımı kaldırınca Bobby'nin dengesini kaybettiğini ve yandaki ağırlıkların üzerine düştüğünü gördüm. Bir yerini acıtmadığı belliydi, ama benim orada olduğumu ilk kez görmüş gibiydi ve çok sıkıldığı

belli oluyordu. Yüzü kızarak doğrulmaya çalıştı. Yanındaki makinede çalışan biri uzanıp ona yardım etmek istedi. Bobby yardım istemediğini belirtmek için elini sallayarak utançla ayağa kalktı. Huysuz ve içine kapanık bir halde bacak ağırlığı makinesine geçti. Sanki olanları görmemişim gibi çalışmaya devam ettiyse de, ben gözucuyla kendisini süzmeye devam ettim. O kadar uzaktan bile onun öfkeli, yüzünün gergin olduğunu fark ediyordum. Bir iki kişi kaygısı gizlenmiş bakışlarla acıyarak kendisine baktılar. Bobby çenesini silip kendi içine döndü. Sol bacağı bir tür spazmla kasılıyordu. Sanki kendi canı olan ayrı bir yaratık gibi. Bobby ise sanki yumruğuyla yatıştırabilirmiş gibi bastırıyordu kendi etine. Yanına gitmemek için kendimi güç tuttum. Bu her şeyi berbat edebilirdi. Kendini çok zorlamıştı ve bedeni de yorgunlukla titreşiyordu. Bobby yürüyecek duruma gelince havlusunu kaptı ve egzersizin geri kalanına boş verip soyunma odasına doğru yürüdü.

Ben de çalışmamı bitirip elimden geldiği kadar çabuk duş yaptım. Dışarı çıktığımda otomobilini gitmiş bulacağımı sanıyordum. Ama otomobili yerindeydi ve o da direksiyonun üzerine eğilmiş, başını kollarına dayamış, omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Bir an duraksadıktan sonra yolcu kapısından içeri girip ağlaması bitene kadar öylece oturdum. Onu avutma olanağım yoktu. Elimden hiçbir şey gelmezdi. Tek umudum oradaki varlığımla kendisine bir yakınlık duyduğumu bildirmektir.

Ağlaması geçince bir havluyla gözlerini kuruladı, burnunu sildi. Yüzünü hâlâ benden yana çevirmiş değildi.

"Birer kahve içelim mi?"

Başını salladı. "Beni yalnız bırak, tamam mı?" dedi.

"Vaktim var" dedim.

"Seni belki daha sonra ararım."

"Peki. Gidip bir iki iş yapayım öyleyse, belki öğleden sonra buluşuruz. Bu arada bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

"Bobby...."

"Hayır! Haydi şimdi git ve beni yalnız bırak. Yardıma ihtiyacım yok."

Otomobilin kapısını açtım. "Ben seni ararım, kendine iyi bak."

Uzanıp kapı kolunu yakaladı, ve kapıyı kapattı. Motoru çalıştırdı, ben geri çekilirken lastiklerini cayırdatarak fırladı ve arkasına bakmadan parktan çıkıp gitti.

Onu bir daha görmedim.

9

St. Terry'nin Patoloji Bölümü yeraltında, bir küçük bürolar labirentinin tam ortasındadır. Kilometrelerce koridor her yana dağılarak tesisin işletilmesini mümkün kılan bakım, yönetim, tesisat birimlerini birbirlerine bağlar. Yukardaki katlar zevkle dekore edilip döşenmişse de, burada kahverengi karodan ve cıvalı kemik rengi mat boyadan başka bir şey yoktur. Hava sıcak ve kurudur ve bazı açık kapılardan kanalizasyon boruları kadar geniş havalandırma ve diğer makinelerin kanalları görülür.

O gün aşağısı epey kalabalıktı, hastane önlüklü insanlar güneşe susamış bir yeraltı kentinin soluk ve ifadesiz sakinleri gibi koşuşturup duruyorlardı. Patoloji Bölümü ise bütün bunlarla hoş bir çelişki oluşturuyordu: Geniş, iyi aydınlatılmış, mavi ve griye boyanmış odalar, yukardan gelen kan, kemik ve hücre örnekleri üzerinde çalışan elli altmış laboratuvar teknisyeni. Kompüterize makineler klık-klak sesleri arasında çalışıyorlardı. Sesler boğuktu, bu yapay havanın içinde telefonlar ince seslerle çalışıyorlardı. İnsani durumun sırlarını kaydeden yazı makinelerinin bile sesi kısık gibiydi. Burada düzen, etkinlik, sakinlik ve en azından hastalığın acı ve onursuzluğunun kontrol altına alındığı duygusu vardı. Ölüm ölçülüyor, hesaplanıyor, analiz ediliyor ve uzakta tutuluyordu. Ölümün zafer kazandığı durumlarda aynı uzmanlar sonuçları kesip makinelere dolduruyorlardı. Uzun yollar halinde kâğıtlar çıkıyordu. Bu sahnedeki şaşırma bir halde bir an kapının önünde durdum. Bunlar mikroskop detektifleriydi ve benim avladıklarımın çok başka türlü katilleri izliyorlardı.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Bana bakmakta olan danışma memuruna baktım.

"Dr. Fraker'i arıyordum. Burada mı acaba?"

"Olması gerek. Buradan gidip önce sola, sonra yine sola dönün ve orada birine sorun."

Fraker'i kitapları, bir masası, döner bir koltuğu, bitkileri ve grafik sanat eserleriyle bir bölmede buldum. Ayaklarını masasının üstüne dayamış bir tıp kitabı karıştırıyordu. Okurken bir elindeki gözlüğün sapını kemirmekteydi. İri yarı bir insandı -geniş omuzlu, kalın baldırlı: Gür ve beyaz bir yele gibi saçları vardı. Yaşlanma yüzüne yumuşak bir buruşukluk vermişti, kolalanıp ütülenmesi gereken yeni yıkanmış pamuklu bir çarşaf gibi. Üzerinde yeşil önlük vardı.

"Dr, Fraker?"

Bana baktığı anda gri gözleri bir tanıma ışığıyla parladı. Parmağını uzatarak, "Bobby Callahan'ın arkadaşı" dedi.

"Evet. Sizinle konuşabilir miyim?"

"Elbette. İçeri gelin."

Ayağa kalktı, el sıkıştık. Masanın yanında gösterdiği iskemleye oturdum,

"Eğer sizi rahatsız ediyorsam başka bir zaman için randevulaşabiliriz" dedim.

"Hayır. Size nasıl yardımcı olabilirim? Glen, Bobby'nin kaza olayını araştırması için birini tuttuğunu söylemişti."

"Bobby bunun bir cinayet girişimi olduğundan emin. Size hiç bundan söz etti mi?"

Dr. Fraker başını salladı. "Pazartesi gecesi dışında onu aylardır görmemiştim. Cinayet demek. Polis de aynı fikirde mi?"

"Henüz bilmiyorum. Kaza raporunun kopyasını okudum, görebildiğim kadarıyla onların elinde de fazla bir bilgi yok. Görgü tanığı yoktu ve kaza yerinde fazla bir kanıt .bulduklarını sanmıyorum."

"Bu olağanüstü değil mi?"

"Eh, genelde bir ipucu olur. Kırık cam, lastik izleri, kurbanın otomobilinde darbe izleri falan. Belki de vuran kişi inip toprağı düzeltti ve boya parçalarını süpürdü, bilemiyorum. Bu konuda Bobby'nin sezgilerine güveniyorum. O tehlikede olduğunu söylüyor. Ama nedenini hatırlamıyor."

Dr. Fraker bir an düşündü, sonra oturduğu yerde kıpırdadı. "Ona ben de inanabilirim. Zeki bir çocuktur, iyi bir öğrenciydi. O günlerden geriye çok az şey kalması yazık oldu doğrusu. O ne olduğunu düşünüyor?"

"Hiçbir fikri yok. Hatırladığı anda şimdikinden daha büyük bir tehlikede olacağını söylüyor. Birinin hâlâ ardında olduğuna inanıyor."

Doktor mendiliyle gözlük camlarını silerken düşündü. Bilmece çözmeye alışkın bir insana benziyordu, ama ben onun çözümlerinin durumlardan çok semptomlardan çıktığı izlenimine kapıldım. Hastalıkların cinayetler gibi bir nedene ihtiyaçları yoktur.

Başını hafifçe salladı, gözgöze geldik. "Garip" dedi. "Bütün bunlar benim çok dışımda şeyler." Gözlüğünü taktı. "Pekâlâ, öyleyse en iyisi neler olduğunu öğrenmek. Benden ne istiyorsunuz?"

Omuzlarımı silktim. "Bildiğim tek şey her şeye en başından başlamak ve o zaman ne gibi bir tehlike içinde olduğunu öğrenmeye çalışmak. Sizin yanınızda iki ay mı çalışmıştı?"

"Hemen hemen. Eylül'de başlamıştı sanırım. Eğer kesin tarihi isterseniz Marcy'ye baktırabilirim."

"Buraya girebilmesinin nedeni annesiyle olan ilişkinizdi anladığım kadarıyla."

"Hem evet hem de hayır. Genelde tıp fakültesine henüz girmemiş öğrenciler için bir kadromuz olur. O zaman da Bobby işe alındı. Glen Callahan bu hastanede önemli bir kişidir ama Bobby boş biri olsaydı işe almazdık. Ben kahve içmek üzereydim, size de bir fincan ikram edebilir miyim?"

"Peki, teşekkür ederim."

Doktor hafifçe yana eğilip masası görüş alanında olan sekreterine seslendi. "Marcy? Bize kahve verebilir misin?"

Bana döndü. "Krema mı, şeker mi?"

"Sade içeyim."

"İkisi de sade" diye seslendi.

Yanıt gelmedi ama gereğine bakıldığını tahmin ettim. Fraker bana döndü. "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim."

"Önemi yok. masası burada mıydı?"

"Ön tarafta bir masası vardı, ama o da kazadan bir gün sonra temizlendi. Kurtulacağı kimsenin aklına gelmemişti, burada da birine ihtiyaç vardı. Burası çoğunlukla tımarhaneden farksızdır."

"Eşyaları ne oldu?"

"Hepsini ben evine götürdüm. Fazla bir şey yoktu, ama bulduğumuzu da karton bir kutuya doldurduk, ben de kutuyu Derek'e teslim ettim. Onun ne yaptığını bilemiyorum. Glen o sıralarda günün yirmi dört saatini hastanede geçiriyordu."

"Kutuda neler olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Öteberi işte. Bir büro masasında bulunan şeyler."

Kutuyu aramak için aklımdan bir not aldım. Belki de hâlâ evde bir yerde olabilirdi. "Bana Bobby'nin bir gününü ve neler yaptığını anlatabilir misiniz?"

"Elbette. Aslında zamanını laboratuvarla Frontage Sokağı'ndaki eski tıp tesisindeki morg arasında bölüştürürdü. Ben oraya gidecektim, isterseniz sizi götürübilirim ya da daha kolay gelirse otomobilinizle beni izlersiniz."

"Ben morgun burada olduğunu sanıyordum."

"Burada otopsi odasının yanında küçük bir tane vardır. Asıl morg oradadır."

"Ben iki morg olduğunu hiç bilmiyordum."

"Belediyeden aldığımız işler için fazla yere ihtiyacımız vardı. St. Terry'nin orada bir iki bürosu daha vardır."

"Sahi mi? Ben eski belediye binasının hâlâ kullanıldığını bilmiyordum."

"Kullanılıyor. Orada özel bir radyoloji grubu var. Tıbbi kayıt depomuz da oradadır. Biraz karışıktır ama orası olmasaydı ne yapardık bilemiyorum doğrusu."

Marcy gözlerini dökülmek üzere olan kahvelerden ayırmadan içeri girerken dönüp ona baktı. Genç ve siyah saçlıydı, makyaj yapmamıştı. Laboratuvar teknisyenleri acı veren bir şey yaptıklarında elinizi tutmasını isteyeceğiniz insanlardan biriydi.

"Teşekkür ederim, Marcy. Masanın üstüne koy." Kız fincanları bıraktı, çıkarken bana bakıp gülümsedi.

Kahvelerimizi içerken Dr. Fraker'le büro çalışmasından söz ettik, sonra da beni laboratuvarda gezdirerek Bobby'nin sorumluluklarını anlattı. İş pek sıradandı ve önemli değildi. Daha sonra konuşma gerekliliği olabilir diye çalışma arkadaşlarından bir ikisinin adını aldım.

Sonra doktorun işini bitirmesini bekledim. Marcy'ye nerede olacağını söyledi.

Fraker'i eski belediye hastanesine doğru izledim. Otoyoldan bir sonraki çıkıştan çıktık, Frontage Sokağı'na döndük. Belediye Hastanesi bir zamanlar Santa Teresa'nın tümüne hizmet vermek için kurulmuş büyük bir tıp tesisiydi. Daha sonra çeşitli sosyal hizmet kurumlarının parasal desteğini alan bir tedavi merkezine dönüşmüştü. Ama yıllar

geçtikçe yoksullara hizmet veren bir tesis olmuştu. Şimdi sosyal yardım alanlara, ülkeye kaçak girenlere ve Cumartesi gecesi cinayetlerinin talihsiz kurbanlarına hizmet vermekteydi. Zenginler ve orta sınıf giderek oradan uzaklaşmıştı. MediCal ve Medicare sağlık sigorta sistemleri yürürlüğe girince yoksullar bile St. Terry ile diğer yerel özel hastanelere gitmeye başlamışlar ve burası da hayalet kente dönüşmüştü.

Park yerinde otomobiller vardı. Ok biçiminde geçici ahşap tabelalar Tıbbi Kayıt, Klinikler, Radyoloji, Morg ve tıbbın adı bilinmedik diğer dallarının bölümlerini gösteriyordu.

Dr. Fraker'in otomobilinin yanına park ettim. İkimiz de çıkıp otomobillerimizi kilitledik. Alanın bakımı için bir çaba gösteriliyorsa da, asfaltın çatlaklarında yabancı otlar bitmeye başlamıştı, ikimiz de fazla konuşmadan yürüdük. Fraker'e göre her şey normaldi ama ben hafif bir huzursuzluk duyuyordum. Mimarisi; önde geniş verandaları, demir parmaklıklı içeri gömülü pencereleriyle tam İspanyol stiliydi.

İçeri girince geniş holde durakladık. Yıllar boyunca binayı 'modernleştirme' çabaları yapıldığı belli oluyordu. Yüksek duvarlara asılmış olan floresan lambalar insanı tatmin etmeyecek derecede dağınık bir ışık vermekteydi. Bir zamanların geniş antreleri bölmelerle küçültülmüştü. İki kemerin altına tezgâhlar yapılmıştı ama kabul alanında ne mobilya vardı ne de içeri girmek için bekleyen insan. Ortalıkta bir terk edilmişlik ve ihmal havası seziliyordu. Sağımızdaki loş holün derinliklerinden bir yazı makinesi takırtısı geliyordu ama o da bir amatörün elinde eski model bir şey olduğu belliydi. Ortalıkta başka insan yoktu.

Dr. Fraker bana binayı gezdirdi. Anlattığına göre Bobby St. Terry ile burası arasında sık sık gidip gelir, uzun yıllar sonra hastaneye yeniden yatan hastaların dosyalarını bulur, röntgen filmlerini ve otopsi raporlarını teslim alırdı. Eski dosyalar otomatik olarak buradaki dolaplara yerleştirilirdi. Şimdi bilgilerin, çoğu bilgisayarlarda saklanıyorsa da, hâlâ depo edilmesi gereken eski kayıtlar vardı. Bobby'nin burada kaçak çalıştığı, hasta ya da tatilde olan morg personelinin işlerini de yaptığı anlaşıyordu. Dr. Fraker işin daha çok bebek bakıcılığını andırmasına karşın Bobby'nin iki ay içinde uzun saatler çalıştığını söyledi.

O sırada aşağı inmiştik. Duvarda bir ok bizi Otopsi'ye götürüyordu. Duygularımın yarattığı görüntülere karşı kendimi hazırlamaya başladım.

Dr. Fraker buzlu camlı kapıyı açtı. İçeri girmeden önce duraksamadım ama birini bir cesedi uzun bir bıçakla keserken rahatsız etmediğimizden emin olmak için çevreme şöyle bir bakmaktan da kendimi alamadım. Dr. Fraker benim korkumu hissetmiş olmalı ki, hafifçe dirseğime dokundu.

"Bugünün programında otopsi yok" diyerek önüme geçti.

Huzursuzlukla gülümseyerek ardından yürüdüm. İlk bakışta salon boş gibiydi. Duvarlar elma yeşili karo seramiktendi, uzun paslanmaz çelikten tezgâhlar vardı. İçerside bir dekorasyon dergisinin yüksek teknoloji mutfağından farksızdı ve ortada paslanmaz çelikten bir adada geniş bir evye, eğri boyunlu uzun musluklar, tavana asılı bir terazi görünüyordu. Hoşnutsuzlukla yüzümü buruşturdum. Burada hazırlananın ne olduğunu biliyordum ve bu kesinlikle yemek değildi.

Odanın öteki ucunda bir kapı açıldı ve içeri ardında tekerlekli bir sedye çeken yeşil önlüklü bir genç girdi. Sedyenin üzerindeki ceset yaşını ve cinsiyetini belli etmeyen kalın bir plastik örtüyle örtülüydü. Kafasının bir kısmıyla, ayak parmağına bağlı ad etiketini görebiliyordum. Şimdilerde kuru temizlemecilerin torbalarındaki uyarı yazısını hatırladım: "UYARI: Boğulma tehlikesi nedeniyle çocuklardan ve bebeklerden uzak tutunuz. Beşiklerde, yataklarda, otomobillerde kullanmayınız. Bu torba oyuncak değildir." Bakışlarımı kaçırıp, üstesinden gelebileceğimi kendime kanıtlamak için derin bir soluk aldım.

Dr. Fraker beni adı Kelly Borden olan hademeyle tanıştırdı. Adam otuz yaşlarında ve iriyarıydı, vaktinden önce kırılmış saçları sırtına kadar inen bir atkuyruğu biçiminde toplanmıştı. Sakalı, bıyığı, yumuşak gözleri ve okyanus derinliklerinde zamanı ölçebilecek gibi görünen bir saati vardı.

Dr. Fraker, "Kinsey Bobby Callahan'ın kazasını araştıran özel detektiftir" dedi.

Kelly boş bir ifadeyle başını salladı. Sedyeyi büyük bir buzdolabına benzeyen dolabın önüne çekti, üstü dolu duran diğer bir sedyenin yanına bıraktı.

Dr. Fraker bana baktı. "Benim yukarda bir iki işim var. Siz ikiniz burada kalın, siz de ona istediğinizi sorabilirsiniz. Kelly onunla beraber çalışırdı. Belki de size anlatacakları vardır, sonra yine konuşuruz."

"Çok iyi olur" dedim.

10

Dr. Fraker gittikten sonra Kelly Borden bir dezenfektan spreyi çıkartıp paslanmaz çelik tezgâhların üzerine sıkarak her yeri iyice silmeye başladı. Bunu yapmasına gerek olduğundan emin değildim ama böylece gözlerini benden uzak tutabiliyordu. Bu beni ihmal etmenin kibar bir yoluydu ama ben de itiraz etmedim. Bu süreden yararlanarak odayı dolaştım, neşterler, küçük testereler, forsepslerle dolu cam kapaklı dolaplara baktım.

"Daha fazla ceset olacağını sanmıştım" dedim.

"Orada."

İçeri girdiği kapıya baktım. "Bakabilir miyim?"

Omuzlarını silkti.

Gidip yanındaki derecede sıfırın gösterildiği kapıyı açtım. Benim dairem boyundaki odada ranza yataklar gibi sıralanmış fiberglas sedyeler vardı. Sekiz ceset saydım. Çoğu sararmış plastik örtülere sarılmışlardı ve bazılarının kol ve bacaklarını, yaralarından plastik örtünün üzerine sızmış olan kan ve vücut sıvılarını görebiliyordum. Cesetlerden ikisi örtülüydü. Yakınımda yatan yaşlı bir kadın çıplaktı, tahta kadar katıydı ve suyu çekilmiş

görünüyordu. Vücudunun ortasında dramatik bir Y şeklinde kesik yapılmış, sonra içi doldurulmuş bir tavuk gibi kaba dikişlerle dikilmişti. Memeleri eski torbalar gibi iki yana sarkıyordu, bacakarası bir küçük kızinki kadar kılsızdı. Kadını örtmek istedim ama bunun ne anlamı olabilirdi ki? Soğuğun, acının, ayıbın ve cinsiyetin çok ötesindeydi artık. Yine derin derin soluk aldığımı hissettim. Kapıyı kapatıp otopsi odasının sıcaklığına döndüm.

"Kaç ceset alabilirsiniz?" diye sordum.

"Sıkışık bir durumda elli kadar. Ama ben yedi sekizden fazlasını görmedim."

"Ben ölenlerin doğruca cenaze evlerine götürüldüklerini sanırdım."

"Eğer doğal nedenlerle ölmüşlerse öyledir. Geri kalanların hepsi bize gelir. Cinayet kurbanları, intihar edenler, kaza geçirenler, kuşkulu ölümler. Bunların çoğunun otopsileri yapılır ve kısa bir sürede cenaze evlerine gönderilirler. Elimizdeki on tane çözümlenmiş yerli halktan. Bir iki tanesi pozitif bir kimlik tesbiti yapabileceğimizi umduğumuz kimlikleri meçhul kişiler. Kimi zaman en yakın akrabasının gelmesi için bekletiriz. İki tanesi maskot gibi yıllardır buradadır. Eleanor ile Franklin."

Ürpererek kollarımı göğsümde kavuşturdum, konuyu yine canlılara kaydardım. "Bobby'yi iyi tanır mısınız?" diye sordum. Dönüp duvara yaslanarak paslanmaz çelikten evyenin musluklarını parlatmasını seyrettim.

"Onu pek tanımam. Ayrı vardiyalarda çalışırdık."

"Burada ne kadardır çalışıyorsunuz?"

"Beş yıl."

"Boş zamanlarınızda ne iş yaparsınız?"

Durup bana baktı. Özel sorulardan hoşlanmamış gibiydi ama bunu dile getirmeyecek kadar da kibardı.

"Müziyenim. Gitar çalarım."

Duraksayarak bir an yüzüne baktım. "Hiç Daniel Wade diye birinden söz edildiğini duydunuz mu?"

"Elbette buralı caz piyanistlerindendir. Ama yıllardır kentte değil. Arkadaşınız mı?"

Duvarın uzaklaşarak yürümeye başladım. "Bir zamanlar onunla evliydim."

"Evli mi?"

"Evet." Bazı kavanozlar içinde insan parçaları vardı. O ciğerler, böbrekler ve dalaklar içinde bir de turşusu kurulmuş bir kalp olup olmadığını düşündüm.

Kelly işine döndü. "İnanılmaz bir müzisyen" dedi yarı saygılı yarı tedbirli bir sesle.

"Öyledir." Bu şeylerden hiç söz etmezdim ve şimdi yeşil önlüklü bir morg hademesiyle otopsi odasında bundan konuşmak çok garip geliyordu.

"Ona ne oldu?" diye sordu Kelly.

"Hiçbir şey. Son duyduğumda New York'ta çalışıyordu. Hâlâ müziğini çalıyor, hâlâ uyuşturucu alıyor."

Kelly başını salladı. "Ne yeteneği vardı ama. Ben onu tanımazdım ama bulduğum her fırsatta görmeye giderdim. Neden bir yere varamadığını anlamış değilim."

"Dünya yetenekli insanlarla doludur."

"Evet ama o çoğundan zekiye. En azından hakkında duyduklarımın öyle biliyorum."

"Ne yazık ki ben onun kadar akıllı değilmişim" dedim. "Yoksa boş yere o kadar ıstırap çekmezdim." Aslında evlilik kısa da olsa yaşamımın en iyi birkaç ayıydı. Daniel o zaman melek yüzlüydü... açık mavi gözler, kıvrık sarı saçlar. Bana hep bir ressamın bir katolik azizi tablosunu hatırlatırdı. İçinden saflık fışkırırdı. Ama sadık değildi, uyuşturucudan uzak duramazdı, bir yerde kök salamazdı. Çılgındı, komikti, kötüydü ve bugün dönecek olsa onu geri çevireceğime yemin edemezdim.

Konuşmayı kestim, çöken sessizlik üzerine sonunda Kelly, "Bobby bugünlerde ne yapıyor?" diye sordu.

Bir tabureye oturmuş, bezle dezenfektan şişesini solundaki tezgâha bırakmıştı.

"Yaşamını toparlamaya çalışıyor" dedim. "Her gün fizik tedavide. Başka ne yaptığını bilemiyorum. Geçmişteki o günlerde neler olup bittiğini bilmiyorsunuz herhalde?"

"Şu anda bunun ne önemi var ki?"

"Bobby o zaman tehlikeli bir şey olduğunu söylüyor ama belleği berbat bir durumda. Ben boşlukları doldurana kadar herhalde beladan kurtulmuş sayılmaz."

"Neden?"

"Eğer biri onu bir kere öldürmeye kalkmışsa, aynı şeyi bir daha deneyebilir."

"Şimdiye kadar neden yapmadılar peki?"

"Bilemem. Belki de güvenlikte olduklarını sanıyorlardır."

Bana baktı. "Berbat bir şey bu."

"Sana hiç sırlarını açıklamamıştı, değil mi?"

Kelly omuzlarını silkti. "Biz yalnızca bir iki kere birlikte çalışmıştık. O burada çalışırken ben bir ara tatildegdim, geri kalan günlerde de ben gündüzleri, o geceleri çalışırdık."

"Burada bir yerde kırmızı deri kaplı bir adres defteri bırakmış olabilir mi?"

"Sanmam. Hiçbirimizin dolabı yoktur."

Cüzdanımdan bir kart çıkardım. "Eğer aklına bir şey gelirse beni arar mısın? O günlerde neler olduğunu bilmek istiyorum ve Bobby'nin de gerçekten yardıma ihtiyacı var."

"Olur."

Dr. Fraker'i aramaya gittim ve bodrum kattaki nükleer tıp, hemşire odaları, radyoloji odalarının önünden geçtim. Fraker'i merdivenlerden aşağı inerken gördüm.

"Bitti mi?" dedi.

"Evet. Ya sizin işiniz?" .

"Öğle üzeri bir otopsim var, ama isterseniz boş bir büro bulup konuşabiliriz."

Başımı salladım. "Şu anda başka sorum yok. Ama ilerde yine size danışma ihtiyacı duyabilirim."

"Elbette. Bir telefon edersiniz."

"Teşekkür ederim."

Park yerinde otomobilimde oturup torpido gözünde sakladığım kartlara notlar aldım: Konuştuğum kişilerin adları, tarih ve saati. Dr. Fraker'le görüşmemden fazla bir şey elde edememişsem de, iyi bir kaynağa benziyordu. Kelly Borden de fazla yardımcı olmamıştı ama hiç olmazsa araştırılmış bir kanaldı o da. Notlar kimi zaman çıkmaz sokak da olsalar, labirentin ortasına gelene kadar soruşturma alanını daralttıkları için 'evet'ler kadar önemlidir. Bu olayda labirentin ortasının nerede olduğunu ve orada ne bulacağımı hiç bilemiyordum. Saatime baktım. Onikiye çeyrek vardı. Yemek yemeyi düşündüm. Zamanında yemek yemekte epey güçlük çekerim doğrusu. Aç olmam gerektiği saatte ya aç değilimdir ya da acıktığım zaman durup yiyeceğim bir yerde değilimdir. Bu kilo kontrolünü mümkün kılıyorsa da, sağlığım için hiç iyi değildi. Otomobili çalıştırıp kente doğru sürdüm.

Bobby ile pazartesi günü yemek yediğimiz sağlıklı yemekler lokantasına gittim. Aslında onu görmeyi umuyordum ama ortalıkta yoktu. Yaşamım boyunca beslenme ihtiyacımı yüzde yüz karşılayacağı belirtilen uzun-ömür salatası istedim. Garson önüme bir tabak dolusu ot ve tohum getirdi. Üzerlerine de pembe bir sos dökülüydü. Pek lezzetli değilse de, damarlarımı klorofille doldurduğuma çok memnundum.

Otomobilime dönünce aralarından ot fışkırmadığından emin olmak için aynada dişlerime baktım. Otlamaktan geliyormuşum gibi bir durumda görüşme yapmak istemezdim. Not defterimde Rick Bergen'in ailesinin adresini bulup bir kent haritası çıkardım. Turquesa Sokağı'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonunda kentin arkasındaki tepeler arasında aynı derecede bilinmedik bir yolda bir saç teli kadar ince gösterilen sokağı buldum.

Ev sağlam ve sadeydi, önündeki yol o kadar dikti ki, girmeye zahmet etmeden aşağıda park ettim. Çıplak bir tuğla duvar tepenin yola kaymasını önliyordu. Evin önündeki verandaya varınca manzaranın müthiş olduğunu gördüm, Santa Teresa bir uçtan öteki ucuna kadar arka planda okyanusuyla birlikte ayaklarının altındaydı. Sağımda bir kanatlı uçurtma ağır ağır plaja doğru süzülüyordu. Ortalıkta çık çıkmıyordu. Ne trafik gürültüsü ne de çevrede komşular. Bir iki çatı görüyorsam da, bunlar insan yaşadığı duygusu vermiyordu.

Zili çaldım. Kapıyı kısa boylu, tıraşı uzamış, sinirli bir adam açtı.

"Bay Bergen?"

"Benim."

Kartımı uzattım. "Adım Kinsey Millhone. Bobby Callahan beni kazayı araştırmam için tuttu..."

"Neden?"

Adamın gözlerinin içine baktım. Gözleri ufak, mavi ve kızarmıştı. Yanaklarındaki iki günlük sakal yüzüne bir kaktüs ifadesi veriyordu. Elli elli beş yaşlarındaydı, üzerinden bira ve ter kokusu yayılıyordu. Seyrelmeye yüz tutmuş saçları arkaya taranmıştı. Üzerinde Selamet Ordusu kutusundan alınmışa benzeyen eski bir pantolon ve "Yaşam hiçtir. Sonra da ölürsün." yazılı bir tişört vardı. Kolları yumuşak ve biçimsizdi ama karnı patlayacak derecede şişirilmiş bir basketbol topu kadar iriydi. Onun gibi kaba bir tonla yanıt verecekken çenemi tuttum. Adam oğlunu kaybetmişti. Kimse ondan kibar olmasını bekleyemezdi.

"Kazanın kendisini öldürme girişimi olduğuna inanıyor."

"Saçma! Hanımefendi, size kabalık etmek istemem ama durumu anlatayım. Bobby Callahan zengin bir çocuktur. Şımarıktır, sorumsuzdur, istediğini elde etmeye alışkındır. Çok içti, yoldan çıktı ve en iyi arkadaşı olan oğlumu öldürdü. Bunun dışında duyduklarınızın hepsi palavradır."

"Bundan o kadar da emin değilim" dedim.

"Ben eminim ve bunu da size açıkça söylüyorum. Polis raporlarına bakın. Hepsi orada yazar. Onları gördünüz mü?"

"Bobby'nin avukatı dün kopyalarını gönderdi."

"Fiziki bir kanıt yok, değil mi? Bobby birinin kendisini arkadan iterek uçuruma yuvarladığını iddia ediyor ama bunu destekleyecek bir kanıt yok elinizde."

"Polis ona inanıyor galiba."

"Onlar satın alınamaz mı sanıyorsunuz?"

"Bu kentte, hayır." Adam beni savunmaya itiyordu ve davranışından hiç de memnun değildim.

"Kim demiş?"

"Bay Bergen, ben yerel polis memurlarından çoğunu tanırım. Onlarla çalışmaları..."

"Saçma!" diye sözümü kesti yine. Eliyle beni kovar gibi bir hareket yapıp başını salladı. "Benim böyle boş şeylerle uğraşacak zamanım yok. Belki sizinle karım konuşur."

"Ben sizinle konuşmayı yeğlerim." Birinin kendisiyle konuşmayı yeğlemesine şaşırmış gibiydi.

"Unutun gitsin. Ricky öldü. Her şey bitti artık."

"Ya bitmemişse? Ya Bobby gerçeği söylüyorsa ve bu olayda onun suçu yoksa?"

"Bana ne? Bobby benim umurumda bile değil."

Tam bir yanıt verecektim ki, içgüdülerime güvenip sustum. Sadece adamı sinirlendirmeye yarayacak boş tartışmalara girmek istemiyordum. Öfkesi o kadar derindi ki, herhalde bunun da bir gelgiti vardı. "On dakikanızı alabilir miyim?" dedim.

Bir an düşündü, sonra sıkılmış bir tavırla kabul etti. "Gelin bakalım. Yemek yiyordum. Reva evde değil."

İçeri yürüyerek kapıyı kapatıp ardından gitmeyi bana bıraktı. Evde kapalı bir hava vardı. Perdeler çekilmiş, içersi loşlaştırılmıştı. Aşırı boyutlarda mobilyalar gözüme çarptı: Yeşil plastik örtülü iki yüksek koltuk, üzerinde kocaman kara bir köpeğin yattığı üç metrelik bir kanape.

Mutfağın yerinde otuz yıllık bir muşamba vardı, dolaplar ise koyu bir pembeye boyanmıştı. Bir kahvaltı masası, masanın üzerinde şekerlik, kâğıt peçetelik, ördek biçimli tuzluk biberlik, bir hardal kavanozu ve bir sos şişesinden oluşan bir takım duruyordu. Sandviç hazırlamak için malzemesi de dizilmişti: Peynir dilimleri, zeytin ve dil.

Adam oturdu, bana da karşısına oturmamı işaret etti. Sandalyenin üzerinden gazeteleri itip oturdum. O sünger niyetine kullanılabilecek bir dilim beyaz ekmeğe mayonez sürmeye başlamıştı bile. Adam pornografik bir şey yapıyormuş gibi bakışlarını titizlikle başka yöne çevirdim. Dilimin üzerine bir soğan parçası koydu, peyniri, salata yaprağını, turşuyu, hardalı ve dili de üzerine yerleştirdi. Bana bakarak, "Aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum" dedim. Daha yarım saat önce yemiştım ve kamımın acıkması hiç de benim suçum değildi. O içi dolu sandviçe ihtiyacım vardı doğrusu. Adam ilk şaheserini çapraz keserek yansına bana uzattı ve birincisinden daha dolgun bir ikincisini hazırlayıp onu da kesti. İyi eğitilmiş bir köpek gibi onun ye işaretini vermesini bekledim.

Üç dakika hiç konuşmadan yemeğimizi yedik. Adam bana bir bira açmış, kendisi de ikincisini içmişti. Isırıklar arasında ağzımı kâğıt peçeteye silerek, "Sizin adınızı bilmiyorum" dedim.

"Phil. Kinsey ne biçim bir ad öyle?"

"Annemin kızlık soyadıydı."

Derin bir soluk alarak tabaklarımızı itene kadar bir daha konuşmadık.

11

Yemekten sonra paslanmış madeni iskemlelerle balkonda oturduk. Balkon aslında garajın çatısına dökülmüş beton bir raftı. Çevresindeki alçak ahşap saksılar korkulukları oluşturunuyordu. Phil'in saldırganlığı kaybolmuştu. Yemeğindeki kimyasal maddeler ya da daha doğrusu iki bir ile cep makasıyla kesmekte olduğu puronun hayali kendisini yatıştırmıştı. iskemlesinin yanındaki tenekeden iri bir mutfak kibriti aldı, yakmak için balkonun zeminine sürttü. Puro iyice yanana kadar kibriti ucuna tutup soluk aldı, sonra söndürüp yanındaki teneke kül tablasına bıraktı, ikimiz de bir an arkamıza yaslanıp denize baktık.

Karşımızdaki manzara mavi bir fon üzerine boyanmış bir duvar resmini andırıyordu. Kanalda yirmi beş mil açıktaki adalar terk edilmiş görünüyordular. Karada küçük kumsallar belli belirsiz görünüyordu, dalgalar beyaz dantel kıvrımları gibiydi. Palmiyeler kuşkonmaz boyundaydılar sanki. Mahkeme binasını, liseyi, kiliseyi, tiyatroyu ve kent merkezinde üç kattan yüksek tek iş hanını seçebiliyordum.

Phil bana evin inşaatının 1950'de bittiğini anlattı. Evi karısı Reva ile Kore Savaşı başladığı sırada satın almışlardı. Kendisi askere çağırılmış, taşındıktan iki gün sonra Reva'yı daha açılmamış karton kutularla bırakıp Kore'ye gitmiş ve on dört ay sonra sakat olarak dönmüştü. Sakatlığının ne olduğunu söylemedi, ben de sormadım. Terhis olduktan sonra ancak zaman zaman çalıştığı belliydi. Beş çocukları vardı ve Rick en küçükleriydi. Diğerleri şimdi Güneybatı'nın çeşitli yerlerine dağılmışlardı.

"Rick nasıl bir insandı?" diye sordum. Yanıt vereceğinden emin değildim. Sessizlik uzayınca bunun yanlış soru olduğunu düşündüm. Aramızda kurulan dostluk duygusunu bozmaktan nefret ediyordum.

Sonunda başını salladı. "Buna ne yanıt vereceğimi bilemiyorum" dedi. "Hiç başınıza dert olmayacağına inandığınız çocuklardan biriydi. Hep neşeliydi, bir şeyi istenmeden yapardı, okulda notları iyiydi. On altı yaşında, lisenin son sınıfında, birden sarsılır gibi oldu. Mezun olmasına oldu ama ne yapacağım bilemeyen bir hali vardı. Koleje girecek not almıştı ve ben de. gerekli parayı bir yerlerden bulacaktım, ama okumakla ilgilenmiyordu. Hiçbir şey ilgisini çekmiyordu. Çalışıyordu ama o da fazla bir şey değildi."

"Uyuşturucuya alışmış mıydı?"

"Sanmıyorum. En azından bunun anlaşılır bir belirtisi yoktu. Çok içerdi. Reva nedenin bu olduğunu düşünüyordu ama bilemiyorum. Eğlenmeyi severdi. Gece sabahlara kadar dolaşır, hafta sonları başkalarının evinde kalırdı. Sosyal bakımdan bizden yukarda olan Bobby Callahan gibilerle arkadaşlık ederdi. Sonra Bobby'nin üvey kardeşi Kitty ile çıkmaya başladı. O kız bela olmak için doğmuştu. Ben de artık Rick'ten bıkmaya başlamıştım. Ailenin bir parçası olmak istemiyorsa bir diyeceğim yoktu. Ama git başka yerde otur, geçimini kazan, burasını lokanta ve çamaşırhane olarak kullanamazsın diyordum." Durup bana baktı. "Yanlış mıydım? Soruyorum sana."

"Bilemem" dedim. "Böyle bir soruya nasıl yanıt verilebilir ki? Çocuklar yoldan çıkarlar ve sonra da yine yola girerler. Çoğunlukla bunun ana babayla bir ilgisi yoktur. Ne olduğunu kim bilebilir ki?"

Bir süre sustu, ufka baktı, puroyu sanki bir boru ekleme parçasıymış gibi dudaklarıyla sardı, içine biraz nikotin çekip bir duman bulutu üfledi. "Kimi zaman onun gerçekten o kadar zeki olup olmadığını düşünürüm. Belki de bir terapistte görünmesi gerekirdi, ama bunu nasıl bilebilirdim ki? Reva şimdi öyle diyor. Gelecek hırsı olmayan bir çocuğa bir psikiyatr ne yapabilir ki?"

Bütün bunlara verecek bir yanıtlım olmadığından anlayış sesleri çıkarmakla yetindim.

Kısa bir sessizlik oldu. "Bobby'nin berbat durumda olduğunu duydum" dedi.

Sesi duraksamalıydı, nefret ettiği birini çekinerek soruyordu. Herhalde yüz kere onun ölümünü istemiş, sağ kaldığı için lanetler yağdırmıştı.

"Elinde olsa Rick'le yer değiştirmekte hiç duraksamayacağını sanırım" dedim. Yeni bir öfke dalgası yaratmak istemiyordum, ama Bobby'nin de her nasılsa Rick'ten 'daha talihli' olduğu düşüncesine kapılmasını da istemiyordum. Bobby yaşamını yoluna sokmak için ölesiye çalışıyor, büyük bir mücadele veriyordu.

Altımızda, yaşlı bir mavi Ford egzozundan kara dumanlar salarak belirdi. Sürücü arabamın çevresinden dolanıp durakladı; otomatik bir garaj kapısının açılmasını beklediği belliydi. Altımızda kayboldu, bir an sonra kapısının çarpıldığını hissettim.

Ayaklarımızın altındaki garaj kapısı mekanizması çalışırken Phil, "Karım" dedi.

Reva Bergen alışveriş torbalarıyla yüklü olarak dik yokuşu tırmanmaya başladı. Phil'in ona yardım için bir hareket yapmadığına dikkat ettim. Kadın verandaya varınca bizi gördü. Duraksadı bir an, yüzü tümüyle ifadesizdi. O mesafeden bile bakışlarında birkaç dakika sonra yanımıza geldiğinde daha da belirgin olan o boşluk vardı. Açık sarı saçlıydı ve kadınların bazılarının ellisinde elde ettikleri o tükenmişliğe sahip görünüyordu. Gözleri küçük ve neredeyse kirpiksizdi. Soluk renkli kaşlar, soluk bir ten. Ufak tefek ve zayıftı, elleri dar bileklerinin ucunda bahçe eldivenleri kadar kaba duruyordu, ikisi birbirleriyle o kadar uyumsuzdular ki, istemeden gözlerimin önüne gelen evlilik yatağı görüntüsünü alelacele iteledim.

Phil kim olduğumu ve Rick'in öldürüldüğü kazayı araştırdığımı anlattı.

Kadının yüzünde kötü bir gülümseme belirdi. "Bobby'nin vicdanı kendisini rahatsız mı ediyormuş?"

Ben bir yanıt düşünmeden Phil araya girdi. "Haydi, Reva. Bunun ne zararı olabilir ki? Sen kendin polisin..."

Kadın aniden dönüp içeri girdi. Phil utançla ellerini ceplerine soktu. "Deli" dedi. "Olaydan beri böyle. Ben kendim pek öyle zevk duyulacak biri değilimdir, ama bu iş onun kalbini paramparça etti."

"Ben artık gideyim" dedim. "Ama mümkün olursa sizden bir ricam olacak. O sıralarda neler olup bittiğini öğrenmeye çalışıyorum ve şimdiye kadar bir şey bulamadım. Rick size Bobby'nin başının dertte olduğunu ima edecek bir şey söylemiş miydi? Ya da kendisinin bir sorunu olduğunu falan?"

Phil başını salladı. "Rick'in bütün yaşamı benim için bir sorundu, ama bunun kazayla bir ilgisi yoktu. Ama Reva'ya bir şey bilip bilmediğini sorarım."

"Teşekkür ederim." Elini sıktıktan sonra çantamdan bir kartvizit çıkartıp verdim.

Phil benimle yolun başına kadar yürüdü. Ona yemek için bir daha teşekkür ettim. Otomobile binerken başımı kaldırıp baktım. Reva verandada durmuş, bize bakıyordu.

Tekrar kente dönerken büroya uğrayıp telesekreterime baktım ama mesaj yoktu. Kahve yaptım, portatif yazı makinemi çıkartıp o ana kadar olan soruşturma notlarını yazdım. Hiçbir şey bulamadığım için yaptığım sıkıcı bir işti. Yine de, saatte otuz dolardan zamanımı nasıl harcadığımı bilmek Bobby'nin hakkıydı.

Saat üçte büromu kapatıp iki blok ilerdeki kent kütüphanesine gittim. Doğruca gazete odasına inip geçen Eylül'ün gazete mikrofilmelerini istedim. Ne bulacağımı bilemediğim için her sayfayı baştan sona okumak zorundaydım. Günlük olaylar, ulusal haberler, yerel politik konular, yangın, cinayet, doğum, ölüm ve boşanmalar. Kayıp sütunlarını, özel haberleri, sosyete ve spor sayfalarını gözden geçirdim. Filmi ilerletme mekanizması o kadar ayarsızdı ki, fotoğraflar ekrana bulanık olarak geliyor ve hafif mide bulantısı yaratıyordu. Çevremde insanlar koltuklara gömülmüş gazetelerini okumaktaydılar. Odadaki tek ses benim kullandığım makinenin homurtusuyla arasına yükselen bir öksürük sesiydi.

Eylül'ün ilk altı gününü tamamladıktan sonra kararlılığım sönüverdi. Bu işi küçük dozlar halinde yapmalıydım. Boynum kaskatı kesilmiş, başım ağrımaya başlamıştı. Saate bakınca beş olduğunu gördüm. Sıkıntıdan patlayacak duruma gelmişim. Son baktığım gazetenin tarihini not ettikten sonra kendimi akşam güneşine attım. Büroya döndüm, otomobilimi parktan aldım.

Eve dönerken süpermarkete uğrayıp süt, ekmek ve tuvalet kâğıdı da aldım. Markette öyle lirik bir müzik çalıyordu ki, kendimi romantik bir komedinin kadın kahramanı gibi hissettim. İstediklerimi aldıktan sonra ekspres kasaya gittim; Beş kişiydik ve birbirimizin arabasındaki malları sayıyorduk. Önümdeki adamın yüzüne göre çok küçük bir kafası vardı, az şişmiş bir balon gibi. Yanında kendisine birkaç boy büyük gelen yeni bir elbise giymiş dört yaşlarında bir kız vardı. Elbise her nedense 'yoksul' diyordu ama nedenini bilemiyordum. Bileklerine kadar inen eteği ve kalçalarına inmiş beli ile kızı cüceye döndürmüştü.

Eve döndüğümde yorulmuştum ve sol kolum ağrıyordu. Kimi günler sancıyı hiç hissetmesem de, bazı günler sürekli bir ağrı beni tüketir gibi olur. Koşmaktan vazgeçtim. İki kodeinli Tylenol hâpi aldım, ayakkabılarımı çıkardım, battaniyemin altına girdim. Telefon çaldığında hâlâ oradaydım. İrkilerek uyanıp telefona uzandım. Odam karanlıktı. Beklenmedik ses vücuduma adrenalin salmıştı ve kalbim gümlüyordu. Saate baktım. Onbiri çeyrek geçiyordu.

Elimi yüzümden ve saçlarımdan geçirerek alo dedim.

"Kinsey, Ben Derek Wenner. Duydun mu?"

"Derek, uyuyordum."

"Bobby öldü."

"Ne?"

"İçiyordu sanırım, ama şu anda onu bile bilmiyoruz. Arabası yoldan çıkmış ve West Glen'de bir ağaca çarpmış. Bilmek istersin diye düşündüm."

"Ne?" Aynı şeyi tekrarladığımı biliyordum ama onun neden söz ettiğini anlayamamıştım.

"Bobby bir otomobil kazasında öldü."

"Ne zaman?" Bunun ne önemi olduğunu bilmiyordum. Aldığım bilgiyle başka türlü başa çıkamayacağım için soruyordum o soruları.

"Onu birkaç dakika geçe. St. Terry'ye götürdüklerinde ölmüştü. Oraya gidip cesedi teşhis etmem gerek, ama herhangi bir kuşkulı yok aslında."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Derek duraksıyor gibi oldu. "Belki de var. Sufi'ye erişmeye çalıştım ama bulamadım. Dr. Metcalf'ın servisi onu arıyor, az sonra buraya gelir sanırım. Acaba bu arada sen Glen'le oturabilir miydin? Böylece ben hemen hastaneye gidebilirim."

"Hemen geliyorum" deyip telefonu kapattım.

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Bu arada sürekli kendi kendimle konuşuyor, ama hiçbir şey hissetmiyordum, Bütün iç süreçlerim, beynim gerçeklerle mücadele ederken durmuş gibiydi. Aldığım haber kafamın içinde savrulup duruyordu. Olamaz. Hayır. Bobby nasıl ölebilirdi? Gerçek olamazdı.

Ceketimi, anahtarlarımı ve çantamı aldım, kapıyı kilitledim, arabaya binip motoru çalıştırdım, yola koyuldum. İyi programlanmış bir robot gibiydim. West Glen Sokağı'na dönünce polis otomobillerini gördüm.. Büyük virajın hemen başındaki köşe. Ambulans gitmişti ama polis otomobilleri telsiz çatırtılarıyla oradaydılar. Yol kenarında seyirciler toplanmıştı, Bobby'nin çarptığı ağaç ısıldaklarla aydınlatılmıştı, gövdesindeki yarık öldürücü bir yara gibiydi. Bobby'nin BMW'si bir çekici tarafından götürülmek üzereydi. Sahne bir film mekânını andırıyordu. Yavaşladım, âdeta kendi dışımdaymışım gibi bir duyguyla dönüp kaza yerine baktım. Oradaki karışıklığı daha fazla arttırmak istemiyordum ve Glen için kaygılıydım, o yüzden durmadan yoluma devam ettim, içimde küçük bir ses, "Bobby öldü" dedi. İkinci bir ses, "Buna başlamayalım şimdi. Bunun doğru olmasını istemiyorum, tamam mı?" dedi.

Dar yola girip bomboş bahçeye kadar sürdüm. Sanki büyük bir parti veriliyormuş gibi evin bütün ışıkları yanıyordu, ama ne bir ses ne de görünürlerde bir insan vardı. Park edip kapıya yürüdüm. Hizmetçilerden biri sanki elektronik bir aletmişçesine ben yaklaşırken kapıyı açtı. Sonra hiçbir şey söylemeden geri çekilip beni içeri aldı.

"Bayan Callahan nerede?"

Kadın kapıyı kapatıp koridorda yürümeye başladı. Ben de ardından yürüdüm. Glen'in çalışma odasının kapısını vurdu, sonra açık geçmem için yine bir adım geriledi.

Glen'in üzerinde açık pembe bir sabahlık vardı, koltuklardan birinde büzülmüş oturuyordu. Islak ve şişmiş yüzünü kaldırdı. Bütün duygu boruları patlamış gibiydi, gözlerinden yanaklarından yaşlar süzülüyor, burnu akıyordu. Saçları bile ıslaktı. Bir an için, hâlâ inanamayarak, orada durup kadına baktım. O da bana baktı, sonra başını indirdi, elini uzattı. Gidip yanında çömeldim. Küçük ve soğuk elini tutup yanağıma bastırdım.

"Glen, çok üzüldüm" dedim.

Anladığını göstermek için başını salladı, boğazından hafif bir hırıltı yükseldi. Konuşmaya çalıştı ama anlamsız bir iki heceden başka bir şey söyleyemedi. Zaten ne dediği önemli miydi? Olay bitmişti ve onu hiçbir şey değiştiremezdi. Çocuklar gibi, derin derin, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Sonunda onun içinde bulunduğu çalkantının bir yağmur bulutu gibi geçmekte olduğunu hissettim. Spazmlar azaldı. Elimi bıraktı, arkasına yaslanıp derin bir soluk aldı. Mendilini çıkartıp gözlerine bastırdı, burnunu sildi. Bir insanın bir hıçkırık nöbeti sonunda yaptığı gibi duraklayıp kendi içine döndü.

"Tanrım, bu günleri nasıl geçireceğim?" diye göğüs geçirdi. Gözyaşları yine süzölmeye başladı. Bir an sonra kendini toparlayıp silme işini tekrarlardı. "Tanrım, buna dayanacağımı sanmıyorum, Kinsey. Biliyor musun, bu çok güç bir şey ve benim o kadar gücüm yok."

"Birini çağırmamı ister misin?"

"Hayır, şimdi kimseyi istemem. Saat çok geç ve sanki ne anlamı var? Sabah Derek'e Sufi'yi çağdırırım. O gelir."

"Ya Kleinert? Ona haber vermemi ister misin?"

Başını salladı. "Bobby ona tahammül edemezdi. Olduğu gibi bırak. Nasıl olsa öğrenir. Derek döndü mü?" Sesi gergindi.

"Sanmıyorum. Bir içki ister misin?"

"Hayır, ama istersen sen iç."

"Belki daha sonra." Bir şey istiyordum ama ne istediğimi bilemiyordum. İçki değil. Alkolün son dayanma noktasını da parçalayacağından korkuyordum. Kadının beni avutmaya kalkışması hiç olmazdı. Karşısındaki koltuğa oturunca hayalimde bir görüntü belirdi. Bobby'nin yalnızca iki gece önce annesine veda ederken eğilmesi. Yüzünün düzgün yanını çevirmişti annesine. Bu dünyada son uykularından biri olacaktı o, ama bunu ne onlar biliyorlardı, ne de ben. Başımı kaldırıncı Glen'in sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi bana baktığını gördüm. Bakışlarımı yeteri kadar çabuk kaçıramadım. Açılan kapıdan giren ışık gibi bir şey ondan benim üzerime döküldü. Yarıktan dalan acı beni gafil avladı ve gözyaşlarımı tutamadım.

12

Her şeyin bir nedeni vardır, ama bu bir anlamı da olduğu demek değildir. Ondan sonraki birkaç gün tam bir karabasandı. Hele benimki, Bobby'nin ölümünde ancak küçük bir rolüm olduğundan daha da fazlaydı. Acısının ilk anlarında yanında olduğum için Glen Callahan sanki ıstırapına avuntu olacaktım gibi bana yapışmış gibiydi.

Dr. Kleinert, Kitty'den cenaze kaldırılana kadar uzak kalmayı kabul etti; Bobby'nin denizaşırı bir yerde olan babasıyla ilişki kurulmaya çalışıldıysa da, adam bir yanıt vermedi ve zaten kimsenin de ona aldırış ettiği yoktu. Bu arada cenaze evine yüzlerce insan geliyordu: Bobby'nin arkadaşları, eski lise arkadaşları, aile dostları, kentin ileri gelenleri, Glen'in çalıştığı çeşitli yönetim kurullarının üyeleri. Santa Teresa'nın Kim Kimdir'i. Glen o ilk geceden sonra artık kendini tümüyle toparlamıştı, sakindi, cenaze töreninin en küçük ayrıntısıyla bile uğraşıyordu. Her şey gerektiği gibi yapılacaktı. Ve en uygun şekilde. Ben de sürekli elinin altında olacaktım.

Derek ile Kitty'nin benim bu sürekli varlığımdan rahatsız olacaklarını sanmıştım ama ikisi de rahatlamış görünüyordular. Glen'in sabit fikirliliği onlar için ürkütücü olmalıydı.

Glen Bobby'nin tabutunun kapatılmasını emrettiyse de, ben ceset 'hazırlandıktan' sonra bir an görebildim onu. Bir bakıma onun gerçekten öldüğüne inanmak için o bir anlık görmeye ihtiyacım vardı. Tanrım! Yaşam uçup gittikten sonra etin o durgunluğu. Glen de yanımda durmuş Bobby'ye bakarken kendi yüzü de onunki kadar cansızdı. Oğlunun ölümüyle içinden bir şey kopup gitmişti. Gözlerini kırpmadı ama tabutun kapağı kapatılırken kolumu biraz daha sıktı.

"Güle güle, bebeğim, seni seviyorum" diye mırıldandı.

Ben başımı çevirdim.

Derek arkadan yaklaştı, onun sanki Glen'e dokunmak istemiş gibi hareket ettiğini gördüm. Glen başını çevirmedi, ancak öylesine sınırsız bir öfke yayıyordu ki, Derek bunun korkusuyla olduğu yerde kaldı. Kitty ise yalnızlıkta döktüğü yaşlardan yüzü şişmiş olarak duvara dayanmış duruyordu. Onunla babasının Glen'in yaşamında fazla uzun kalmayacaklarını düşündüm. Bobby'nin ölümü evin çözülmesini çabuklaştırmıştı. Glen sıradan ilişkilerin gerekliliklerini hoşgörüsüyle karşılamayarak yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu. Onlar ise kalıcıydılar. Glen'de verecek bir şey kalmamıştı. Kadını hemen hemen hiç tanıımıyordum ama birdenbire başka koşullar altına girmiş gibiydi. Derek onu huzursuzlukla seyrediyor, belki de bu yeni planın içinde yeri olmadığını hissediyordu.

Bobby Cuma günü gömüldü. Kilise ayini neyse ki fazla uzun sürmedi. Müziği ve İncil kaynaklı olmayan birkaç metni Glen seçmişti. Ben de onun gibi yapıp kendimi söylenenlere kapatarak ağıtlardan uzak durabildim. Bobby'nin ölümüyle bugün yüzleşecek halde değildim. Böyle insan içinde denetimimi kaybedemezdim. Ama yine de yüzümün yandığı ve gözlerimin dolduğu anlar olmadı değil. Bu bir tek kayıptan fazla bir şeydi. Ölümde bu, bütün kayıplardı, annemle babam ve teyzemdi.

Cenaze kortezi on blok kadar tutmuş olmalıydı. Bütün kavşaklarda trafik kesilmişti. Önlerinden geçtiğimiz yüzlerdeki ifadeleri okuyabiliyordum. "Ooo, bir cenaze. Kim acaba? Cenaze için de iyi bir gün doğrusu. Tanrım şu arabalara bak. Haydi, acele edin de yol açılınsınız artık."

Yemyeşil ve düzenli mezarlığa girdik. Eserlerinin örnekleriyle dolu bir taş ustasının avlusu gibi mezar taşları her yönde göz alabildiğince uzanıyordu. Aralarında çam, okaliptüs ve çınar öbekleri vardı. Mezarlık parselleri alçak taflan duvarlarıyla ayrılmıştı ve herhalde kroki üzerinde Sükunet ve Cennet Çayırıyla falan gibi adlar yazılıydı.

Otomobillerimizi park edip yeni biçilmiş çimenlerin üzerinde yürüdük. Bir ilkokul pikniği gibiydi: Herkes çok terbiyeli davranıyordu. Arada konuşanlar varsa da, çoğunlukla hepimiz sessizdik. Koyu renk giysili cenaze evi personeli bir düğündeki yol gösterenler gibi bizi iskemlelerimize götürüyorlardı.

Hava sıcak, öğleden sonra güneşi yakıcıydı. Ağaçların üst dallarını titreştiren hafif rüzgâr, branda tenteyi de kaprisli bir şekilde dalgalandırıyordu. Rahip son ayini yaparken sessizce oturduk. Orada içim biraz daha rahatlatıcı; mezarın yanındaki bu töreni daha az güçlü yapan şeyin org müziği eksikliği olduğunu fark ettim. En sıradan kilise ilahileri bile böyle zamanlarda insanın yüreğini parçalar. Ben rüzgârın sesini yeğliyordum.

Bobby'nin tabutu cilalı ceviz ağacı ve bronzdandı ve kendisine ayrılan yere sığmayacak kadar büyük görünüyordu. Ama sonunda yeraltında özel olarak satın alınmış bölmeye girecekti kuşkusuz. Daha sonra tabutu indirmek için kullanılacak bir mekanizma vardı çukurun üzerinde, ama ona sıra sonra gelecekti.

Annemle babamın gömülmelerinden bu yana cenaze stilleri değişmişti ve bir an bunun neden kaynaklandığını düşündüm. Teknolojiden herhalde. Belki de ölüm günümüzde daha derli toplu ve düzenlemesi daha kolay bir şeydi. Mezarlar makine ile kazılıyordu. Sevdiklerinizin artık kendilerini mezara atmaları saçmalığı da yoktu. Bu yeni makine yerine yerleşmişken mezara girmek için karınüstü yatmak ve leopar gibi sürünmek gerekirdi ki, bu da jestin bütün o tiyatrovari havasını alıp götürürdü.

Katılanların arasında Phil ve Reva Bergen'i gördüm. Phil üzgün görünüyordu ama kadının yüzü ifadesizdi. Bakışları rahipten bana kaydı ve gözlerini gözlerimin içine dikti. Arkalarında Kelly Borden'i gördüm gibi geldi ama emin olamadım. İskemlede dönüp adamlar gözgöze gelmeye çalıştım ama yüz birden kayboluverdi. Kalabalık dağılmaya başlamıştı, törenin sona erdiğini fark ederek şaşırdım, Kara giysili rahip Glen'e ciddi bir bakış fırlattı ama o adamı görmezden gelip arabaya doğru yürüdü. Terbiyeli davranmaya çalışan Derek bir iki kelime konuşabilmek için geride kaldı.

Limuzine vardığımızda Kitty arka koltuktaydı. Onun uyuşturucu aldığına bahse girebilirdim. Yanakları kızarmıştı, gözleri ateşi varmış gibi parlaktı, elleri kucağında huzursuzca kıpırdanıyor, siyah pamuklu eteğini çekip duruyordu. Cenazeye giydiği elbisenin bir çingene havası vardı, siyah bluzu turkuvaz ve kırmızının cırtlak tonlarında, süslü sıra sıra dantelden oluşuyordu. Glen kızı ilk gördüğünde kayıtsızca gözlerini kırıştırmış, . sonra başka bir yana dönerken dudaklarında hemen hemen görülmeyecek bir gülümseme belirmişti. Konu üzerinde durma-maya karar verdiği belliydi. Kitty'nin tavrı meydan okuyucuydu, ama Glen'den bir direnme görmeyince daha birinci perdeye başlamadan oyunun bütün keyfi kaçmıştı.

Derek'in yaklaştığını gördüğümde limuzinin yanında duruyordum. Derek arka koltuğa oturdu, portatif taburelerden birini çekti, kapıyı kapatmak için uzandı.

"Açık kalsın," diye mırıldandı Glen.

Limuzin sürücüsü ortalıkta yoktu, insanlar yol boyunca park ettikleri otomobillerine binerlerken bir gecikme oldu. Bir kısmı da amaçsızca çimenler üzerinde dolaşıyorlardı.

Derek Glen'le göz göze gelmeye çalışarak, "Sanırım çok iyi geçti" dedi.

Glen dönüp camdan dışarı baktı. Tek çocuğun öldüğü zaman cenazenin nasıl geçtiği kimin umurundaydı sanki?

Kitty bir sigara çıkartıp yaktı. Elleri kuş pençelerini andırıyordu, derisi neredeyse pul puldu. Bluzunun lastikli boynundan kaburga kemikleri çıkmış olan incecik göğsü görünüyordu.

Otomobilin içi dumanla dolunca Derek yüzünü buruşturdu. "Kitty, söndür şunu. Tanrı aşkına!"

"Rahat bırak kızı" dedi Glen. Kitty bu beklenmedik desteğe şaşırıyordu, ama yine de sigarasını söndürdü.

Sürücü geldi, Derek'in kapısını kapattı, otomobilin arkasından dolaşıp direksiyonun başına oturdu. O hareket ederken ben de kendi otomobilime gittim.

Eve geldiğimizde hava ciddiliğini biraz olsun kaybetmişti. İyi şarap ve bol ordövrler karşısında insanlar ölümü bir yana bırakmış gibiydiler. Ölümün bu küçük toplantıları neden hâlâ sürdürdüğünü bilemiyorum. Her şey modernize edilmişse de, bu eski âdetlerden yine geriye birşeyler kalmış olmalıydı. Salon ve hole en az iki yüz kişi sıkışmış olmalıydı ama bunun bir sakıncası yok gibiydi. Olay, cenaze ile daha sonra gelecek olan o ezici uyku arasındaki geçiş dönemini kolaylaştıracak bir şeydi sadece.

Geçen Pazartesi gecesi Derek'in doğumgünü toplantısında olanlardan çoğunu tanıyordum: Dr. Fraker ile karısı Nola; Dr. Kleinert ve karısı olması gereken epey çirkince bir kadın; Bobby ile Patoloji'de kısa bir süre çalışmış olan öteki doktor, Metcalf. Bir kadeh şarap alıp Fraker'in yanına doğru yürüdüm. Fraker'le Kleinert başbaşa vermişlerdi, benim yaklaştığımı görünce durakladılar.

Ben birden utanarak, "Merhaba" dedim. Belki de iyi bir fikir değildi bu, Şarabımdan bir yudum alırken iki adam arasındaki bakışa dikkat ettim. Sonunda konuşmalarına kulak misafiri olmamda bir sakınca bulmamış olmalılar ki, Fraker söze bıraktığı yerden başladı.

"Mikroskopik araştırmayı Pazartesi'den önce yapmayacağım ama ilk muayeneden ölüm nedeninin parçalanmış aort kapakçığı olduğu anlaşılıyor."

"Direksiyona çarpma sonucu" dedi Kleinert.

Fraker şarabından bir yudum alarak başını salladı. Sonra bulgularını sanki sekreterine dikte edermiş gibi sıralamaya devam etti. "Göğüs ve kaburgalarda kırıklar vardı ve aort kapakçıkların hemen üstünden kopmuştu. Ayrıca sekiz yüz cc.'lik bir kanama vardı."

Kleinert'in ifadesinden açıklamayı dinlediği anlaşılıyordu. Olay benim için mide bulandırıcıydı ve bunların ne demek olduğunu bile bilmiyordum.

"Ya kan alkolü?" diye sordu Kleinert.

Fraker omuzlarını silkti. "Negatif. Sarhoş değildi. Sonuçlarının geri kalanını bu öğleden sonra alabiliriz. Ama bir şey bulacağımı sanmıyorum. Bir sürprizle karşılaşabilirim kuşkusuz."

"Eğer CSF blokajı konusunda haklıysan bir inme herhalde kaçınılmazdı. Bernie onu semptomlar konusunda uyarıyordu." Kleinert'in uzun yüzünde sürekli bir yaslı bakış kazanmış gibiydi. Eğer ruhsal sorunlarım olup da bir psikiyatra ihtiyacım olsaydı haftalarca o yüze bakmanın bana yardımcı olacağını hiç sanmazdım. Ben daha enerji dolu, daha canlı, biraz umudu olan birini seçerdim.

"Bobby'ye inme mi indi?" diye sordum. Artık onun otopsi sonuçlarından söz ettiklerini anlamıştım. Fraker neden söz ettikleri hakkında bir fikrim olmadığını anlamış olmalı ki, açıklamaya başladı.

"Bobby'nin ilk geçirdiği kazadan kalan kafa yarasının bir komplikasyonu olduğunu düşünüyoruz. Kimi zaman beyin sıvısı içinde bir pıhtı gelişir. Kafatası içi basıncı artar ve beynin bir kısmı çalışmaz, bu da daha sonra epilepsiye neden olur."

"Yoldan o yüzden mi çıktı yani?"

"Bence öyle" dedi Fraker. "Bunu kesin olarak söyleyemem, ama herhalde başağrısı, endişe ve huzursuzluk çekmekteydi."

Kleinert yine araya girdi. "Ben onu saat yedi sularında gördüm. Büyük bir depresyon içindeydi,"

"Belki de bu sorunun ciddiyetini seziyordu" diyordu Fraker.

"Eğer öyleyse, bunu söylememesi çok yazık oldu,"

Onlar konuşmayı sürdürürlerken ben bütün bunların ne demek olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Bu tür bir krizin ilaçla başlatılması mümkün mü?" diye sordum.

"Olabilir. Toksikoloji raporları geniş kapsamlı değildir ve sonuçlar istenilen bilgilere dayandırılır. Saralı bir insanda nöbetleri başlatacak yüzlerce ilaç vardır. Aslında hepsi için araştırma yapmak mümkün değildir."

Kleinert huzursuzca kıpırdandı. "O çektiklerinden sonra bu kadar yaşaması bir mucize aslında. Glen'i korumaya çalıştık ama böyle bir şeyin olacağı konusunda kaygılıydık."

Konu üzerinde konuşacak başka bir şey kalmamıştı.

Kleinert Fraker'e döndü. "Yemek yedin mi? Ann ile yemeğe çıkacağız, isterseniz sizde bizimle gelin."

Fraker daveti reddetti ama şarabını da tazeledi, onun kalabalık arasında karısını arandığını gördüm. Her iki doktor da benden özür dileyerek yanımdan ayrıldılar.

Orada bir süre durup gerçekleri gözden geçirdim. Bobby Callahan kuramsal olarak doğal nedenlerden ölmüştü, ama aslında dokuz ay önceki kazadan aldığı yaralardan ölmüş bulunuyordu ki, kendisi bunun bir kaza değil bir cinayet girişimi olduğundan emindi. Hatırladığım kadarıyla California yasalarında şöyle bir madde vardı: "Ölüm, darbeden veya ölüm nedeninden üç yıl bir gün sonra gerçekleşirse cinayete hükmedilir." Şu halde Bobby öldürülmüştü ve bunun o gece ya da bir hafta önce ölmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Kuşkusuz o anda elimde herhangi bir kanıt yoktu. Bobby'nin bana ödediği paranın büyük bir kısmını harcamadığım için istediğim takdirde hâlâ işe devam edebilirdim.

Artık yası bir yana bırakıp çalışmaya başlama zamanı gelmişti. Kadehimi bıraktım, Glen'e nerede olacağımı bildirdim ve yukarı çıkıp Bobby'nin odasını sistematik bir biçimde aramaya başladım. O küçük kırmızı kaplı defteri istiyordum.

13

Bobby'nin, defteri evin içinde bir yere sakladığı varsayımıyla hareket ediyordum. Defteri birine verdiğini hatırladığını söylemişti ama bu doğru olmayabilirdi. Evin tümünü aramama imkân yoksa-da, bir iki yeri arayabilirdim. Glen'in çalışma odası ve belki de Kitty'nin odası. Yukarısı sakindi ve bir süre yalnız kalacağıma sevinmiştim. Bir buçuk saatlik bir aramadan sonra hiçbir şey bulamadım. Ama umutsuzluğa kapılmış değildim. Garip bir şey ama, cesaretlenmişim bile. Belki de Bobby doğru hatırlamıştı.

Saat altıda koridora çıktım. Sahanlığı çevreleyen korkuluğa dayanıp aşağıdan gelen seslere kulak verdim. Kalabalık epey azalmış olmalıydı. Arada sırada kahkahalar yükseliyordu. Geri dönüp Kitty'nin kapısını vurdum.

"Kim o?"

"Benim. Kinsey" dedim kapalı kapıya. Bir an sonra kilidin açıldığını duydum ama kapıyı açmadı.

"Gel!" diye seslendi.

Gerçekten tahammül edilmez bir insandı. İçeri girdim.

Oda düzenlenmiş, yatak yapılmıştı. Kitty ağlamış gibiydi. Burnu kızarmış, makyajı bozulmuştu. Uyuşturucu aldığı belliydi. Bir ayna ve bir jilet çıkarmış, kokain ayırıyordu, Komodinin üzerinde yarı dolu bir şarap kadehi vardı.

"Bombokum" dedi. Çingene elbisesini çıkarmış sırtında ve kollarında işleme kelekler olan ipekli bir kimono giymişti. Kolları bir yusufçuk böceğini andırarak kadar ince, yeşil gözleri parıltıydı.

"St. Terry'ye ne zaman döneceksin?" diye sordum.

Kitty burnunu silmek için durakladı. "Kim bilir?" dedi. "Bu gece herhalde. En azından yanıma kendi eşyalarımı alabileceğim. Deliler koğuşuna çırpılıp gittim."

"Neden uyuşturucu alıyorsun, Kitty? Kleinert'ten asla kurtulamazsın böyle devam edersen."

"Aman ne iyi. Bana ders vermeye geldiğini bilmiyordum."

"Ben Bobby'nin odasını araştırmaya geldim. Geçen Salı günü sana sorduğu küçük kırmızı adres defterini arıyorum. Onun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktur herhalde?"

"Hiç." Kitty bir dolarlık banknotu dürüp küçük bir elektrik süpürgesini andıran burnuyla kokaini içine çekti.

"Onu kime vermiş olabileceğini biliyor musun?"

"Hayır." Kız yatağa oturdu, parmağıyla burun deliklerini kapattı, işaret parmağını tükürükleyip aynanın üzerini temizledi, sonra diş ağrısı ilacı sürmüş gibi dişetlerini ovaladı. Ardından şarap kadehini aldı, sırtını yastıklara dayayıp bir sigara yaktı.

"Aman ne iyi" dedim. "Bugün her şeyin tamam bakıyorum. Kokain, şarap, sigara. Yakında soluğu yine hastanenin Detoks bölümünde alırsın."

Onu kıskırttığımı biliyordum, ama sinirime dokunuyordu ve ben de kavga etmek için bahane arıyordum. Kavga yas tutmaktan daha iyi olacaktı.

"Çanın cehenneme" dedi.

"Oturmamda bir sakınca var mı?" diye sordum.

İşaretle oturabileceğimi belirtti, ben de yatağın ucuna ilişerek merakla çevreme bakındım.

"Uyuşturucu depona ne oldu?" diye sordum.

"Ne deposu?"

Komodın çekmecesini gösterdim. "Orada sakladığın."

"Ben orada bir şey saklamam."

Bu haklı öfke tavrına bayılmışım. "Çok komik" dedim. "Dr. Kleinert'in oradan bir naylon torba dolusu hap çıkardığını gözlerimle gördüm."

İnanmayan bir sesle, "Ne zaman?" diye sordu.

"Seni götürdükleri Pazartesi gecesi. Quaalude, Placidyl, Tuinal, aklına gelen her şey." Aslında o hapların onun olduğuna inanmıyordum ama ne söyleyeceğini de merak ediyordum.

Bir an yüzüme baktı, sonra bir ağız dolusu duman üfleyip dumanı burnuyla çekti. "Ben onlardan hiçbirini kullanmam" dedi.

"Pazartesi gecesi ne almıştın?"

"Valium. Reçeteyle alınmıştır."

"Dr. Kleinert sana Valium reçetesi mi verdi?"

Kitty sıkılmış gibi kalktı, odanın içinde dolanmaya başladı. "Bu kadar palavra yeter, Kinsey. Eğer unutmuşsan hatırlatayım, üvey kardeşim bugün gömüldü. Benim kafamda başka şeyler var şu anda."

"Bobby ile ilişkide miydin?"

"Hayır, Bobby ile 'ilişkide' değildim. Ne demek istiyorsun yani? Cinsel ilişki falan mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Hayalin ne kadar da genişmiş. Madem sordun, söyleyeyim, onu asla öyle düşünmüş değilim."

"Belki o seni öyle düşünmüştür."

Yürümeyi bıraktı. "Kim demiş?"

"Sadece benim bir varsayımım. Seni sevdiğini biliyorsun. Neden cinsel duygu hissetmesin, ha?"

"Haydi haydi. Bunu Bobby mi söyledi?"

"Hayır, ama sen hastaneye yattığın geceki tepkisini gördüm. Bu sadece bir kardeşçe sevgi değildi. Hatta bunu o zaman Glen'e sordum ama o aranızda bir şey olduğunu tahmin etmediğini söyledi."

"Yoktu elbette."

"Yazık. O zaman belki de birbirinizi kurtarabilirdiniz."

Kitty gözlerini yuvarlayarak bana baktı -Tanrım, bu yetişkinler de o kadar katlanılmaz oluyorlar ki!- ama huzursuz ve dalgındı. Konsolun üzerinde bir kül tablası bulup sigarasını bastırdı. Bir müzik kutusunun kapağını açıp 'Lara'nın Şarkısı'ndan bir iki nota dinleyip yine kapattı. Bana bir daha baktığında gözlerinde yaşlar vardı ve bundan utanmış gibiydi.

"Eşyalarımı toplamalıyım" dedi.

Dolaptan branda bezinden bir torba çıkardı. Konsolun üst çekmecesini açtı, bir dizi külotu olduğu gibi torbaya indirdi. Sonra onu kapatıp öteki çekmeceyi açtı, tişörtleri, blucinleri ve çorapları doldurdu.

Ben kalkıp kapıya yürüdüm, elim kapı kolunda geri döndüm. "Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez" dedim. "İstirap bile."

"Öyle. Hele benimki. Neden uyuşturucu alıyorum sanıyorsun, sağlığım için mi?"

"Güçlüsün, değil mi?"

"Sen neden gidip bir hayır derneğinde çalışmıyorsun? Her şeyi o kadar iyi düzenlemişsin ki."

"Günün birinde sana karşı yaşamına biraz mutluluk girecek" dedim. "Bunun keyfini çıkarmak için sağ kalmaya çalışmalısın."

"Kusura bakma. Satış yapamadın. Hiç ilgilendirmedin beni."

Omuzlarımı silktilim. "Öl öyleyse. Bu büyük bir şey olmayacak. Bobby'nin ölümünün yarattığı kayıp olmayacağı kuşkusuz. Şu ana kadar dünyaya hiçbir şey vermiş değilsin."

Kapıyı açtım.

Çekmeceyi sertçe kapattığını duydum. "Hey, Kinsey?" Dönüp baktım. Yüzündeki sırıtma neredeyse kendi kendisiyle alay ettiğine inandırabilirdi insanı.

"Biraz kokain ister misin? Benden."

Kapıyı yavaşça kapatarak çıktım. Çarpmak isterdim ama bunun ne yararı olurdu ki?

Salona indim. Karnım acıkmıştı ve bir kadeh şaraba ihtiyacım vardı. Evde beş altı kişi kalmıştı. Sufi kanapelerden birinde Glen'in yanında oturuyordu. Diğerlerini tanıımıyordum. Odanın öteki ucunda hazırlanmış olan sofraya gittim. Hizmetçi Alice bir karides tabağını yeniden yerleştiriyor, yarısı yenmiş gibi görünmesin diye ordövr tabaklarını birleştiriyordu. Zengin olmanın amma çok sorunu vardı. Böyle bir şey aklıma bile gelmezdi. Bence insanları davet edip başı boş bırakıverirdin, oysa şimdi bunun bir sürü ince ayarı olduğunu görüyordum.

Bir tabak doldurdum, yeni bir kadeh şarap aldım. Kaba görünmemek için diğerlerine yakın ama yine de kimseyle konuşmama gerek kalmayacak kadar uzak bir yer buldum. Bu insanlarla sohbet etmek yerine State Caddesi'nin aşağılarında bir fahişeye hoşbeş etmeyi yeğlerdim. Zaten ne konuşabilirdik ki? Onlar uzun vadeli hisse senetlerinden söz ediyorlardı. Ben somon fümeden bir lokma alıp sanki satmam gereken epey uzun vadeli kâğıdım varmış gibi meraklı bir ifade yerleştirdim yüzüme.

Birden kolumda bir el hissedince döndüm ve Sufi Daniels'in yanımdaki iskemleye oturmakta olduğunu gördüm.

"Glen, Bobby'nin senden çok hoşlandığını söyledi" dedi.

"Umarım öyleydi. Ben de ondan hoşlanıyordum."

Sufi bana baktı. Söyleyecek başka bir şey aklıma gelmediğinden yemeğe devam ettim. Üzerinde garip bir şey vardı İpekli kumaştan uzun siyah bir elbise ve ona uygun bir ceket Bunun hafif kambur sırtını örtmek için seçildiğini anladım, ama sanki büyük bir filarmoni orkestrasıyla çalacakmış gibi bir görünüm vermişti bu kendisine. Saçları ilk gördüğümde olduğu gibi aynı soluk dağınıklık içindeydi ve makyajının acemi bir elden çıktığı belli oluyordu. Glen Callahan'dan pek farklı olamazdı Sanki bana hizmetim için elime birkaç dolar sıkıştırarakmış gibi bir üstünlük taslayan havası vardı. Onunla konuşmamı kısa kesebilirdim ama Bobby'nin kırmızı defterinin onda olabileceği olasılığını gözardı edemezdim.

"Glen'i nereden tanıyorsun?" diye sorarak şarabımdan bir yudum aldım. Kadehi iskemlemin yanına yere bırakıp soğuk karidesten bir tane attım ağzıma. Sufi Glen'e bakıp bana döndü.

"Okulda tanışmıştık" dedi.

"Eskiden beri arkadaş mısınız?"

"Evet."

Lokmamı yutarak başımı salladım. "Bobby doğduğunda herhalde yakınlarındaydınız" dedim sadece konuşmaya devam edebilmek için.

"Evet."

"Bobby'ye yakın mıydın?"

"Ondan hoşlanırdım, ama yakın olduğumuzu söyleyemem. Neden sordun?"

Kadehimi kaldırıp bir yudum daha içtim. "Birine küçük bir kırmızı defter vermiş. Kime verdiğini öğrenmeye çalışıyorum."

"Nasıl bir defter?"

Omuzlarımı silktim. "Adresler, telefon numaraları. Kırmızı ciltli küçük bir defter demişti."

Birden bana bakıp gözlerini kırıştırmaya başladı. "Hâlâ araştırma mı yapıyorsun?" Soru değildi bu, inanmazlıkla karışık bir beyandı.

"Neden olmasın?"

"Ama çocuk öldü. Artık bunun ne yararı olabilir?"

"Eğer öldürülmüşse benim için çok fark eder" dedim.

"Öldürülmüşse, bu polisi ilgilendiren bir olaydır."

Gülümsedim. "Buranın polisleri benim kendilerine yardım etmemden çok hoşlanırlar."

Sufi Glen'e bakarak sesini alçalttı. "Onun bu işin sürdürülmesini isteyeceğini sanmıyorum."

"Beni o tutmadı, Bobby tuttu. Hem bundan sana ne?"

Sesimdeki tehlikeli tonu fark etmiş gibiydi, ama bunu fazla umursamadı. Hâlâ üstünlük taslayarak hafifçe gülümsedi.

"Ben işine karışmak istememiştim" diye mırıldandı. "Benim istediğim yalnızca Glen'in üzülmemesiydi."

O anda kendisini anladığımı belli eden bazı sesler çıkarmam gerekirdi, ama ben yalnızca oturup yüzüne baktım. Yanakları hafifçe pembeleşti.

"Seni gördüğüme memnun oldum" dedi. Kalkıp konuklardan birinin yanına gitti, arkasını bana özellikle çevirerek konuşmaya başladı. Omuzlarımı silktim. Kadının neyin peşinde olduğunu anlamamıştım. Eğer olayla ilgili değilse, umurumda bile değildi.

Çok geçmeden sanki bir işaret almış gibi insanlar veda pozuna girmeye başladılar. Glen salonun kemeri altında durmuş kucaklanıyor, eli anlayışla sıkılıyordu. Herkes aynı şeyi söylüyordu: "Seni sevdiğimi biliyorsun, tatlım. Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa bize mutlaka haber ver."

Glen, "Elbette" diyor ve yine kucaklanıyordu. Tam onları izleyecektim ki, Glen'le gözgöze geldim. "Eğer biraz daha kalabilirsen seninle konuşmak istiyorum" dedi.

"Elbette." Birden saatlerdir Derek'i görmediğimi fark ettim. "Derek nerede?" diye sordum.

"Kitty'yi St. Teresa'ya götürdü." Glen koltuklardan birine oturup başını arkasına yasladı. "Bir içki içer miydin?"

"Doğrusunu istersen evet. Bir tane de sana hazırlamamı ister misin?"

"Memnun olurum. Burada kalmamışsa benim çalışma odamda bir içki dolabı var. Skoç olsun. Bol buzlu, lütfen."

Çalışma odasına gidip bir kadehle bir şişe Cutty Sark aldım. Tekrar salona döndüğümde Sufi konukları uğurlamaktan dönmüştü ve ev çok gürültüyü izleyen o derin sessizliğe bürünmüştü.

Masanın kenarındaki buz kovaşından dinazor pençesini andıran gümüş maşayla iki parça buz aldım. Sanki 1940'ların bir filmindeymişim de, çizgili çorap ve omuzları vatkalı takım elbise giyiyormuşum gibi hissediyordum kendimi.

"Yorgunluktan bitkin düşmüş olmalısın" diye mırıldanıyordu Sufi. "İstersen ben gitmeden önce seni götürüp yatırayım, ha?"

Glen yorgunlukla gülümsedi. "Sen git, ben kendime bakarım."

Sufi'nin eğilip Glen'i öpmekten ve çantasını aramaktan başka yapacağı bir şey yoktu. Glen'e hazırladığım viskiyi verdim. Sufi veda etti ve bana bakarak odadan çıktı. Birkaç dakika sonra sokak kapısının kapandığını duydum.

Bir iskemle çekip ayaklarımı koltuğa uzattım. Sırtım ve sol kolum ağrıyordu. Kadehimdeki şarabı bitirip viski doldurdum.

Glen içkisinden uzun bir yudum aldı. "Jim'le konuştuğunu gördüm," dedi. "Ne diyordu?"

"Bobby'nin kriz geçirdiğini ve o yüzden yoldan çıktığını. Birinci kazada başından aldığı yaralardan bir türlü sarası olabilirmiş."

"Yani?"

"Beni ilgilendirdiği kadarıyla, eğer o kaza gerçekten bir cinayet girişimiye, sonunda sonucu alındı demek."

Yüzü ifadesizdi. Bakışlarını yere indirdi. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Bak, Bobby'nin verdiği avansın üstü hâlâ duruyor. Onu kimin öldürdüğünü bulana kadar çalışacağım."

Bana bakan gözlerinde merak okunuyordu. "Neden?"

"Hesaplaşmak için. Ben hesapların temizlenmesinden hoşlanırım, sen öyle değil misin?"

"Öyleyim" dedi.

Bir süre gözgöze bakiştık, sonra kadehini kaldırdı. Ben de kaldırdım.

Derek gelince ikisi birden yukarı çıktılar, ben de Glen'in izniyle üç saat boyunca Kitty'nin odasını ve Glen'in çalışma odasını boşuna aradım. Sonra çıkıp evime döndüm.

Pazartesi sabahı saat sekizde yine jimnastikhanedeydim. Aya gidip gelmiş gibi hissediyordum kendimi. Farkında olmadan salonda Bobby'yi arandım ve bir an sonra onun gittiğini ve bir daha asla orada olamayacağını anladım. Bu hiç de hoşuma gitmemişti. Birini özlemek belirsiz, hoş olmayan bir duyuydu, tıpkı insanın içini kemiren kaygı gibi. Yas kadar somut değilse de, en az onun kadar kapsamlıydı ve ondan kurtuluş yoktu. Ben de sanki fiziki acı duygusal karıştını silip atarmış gibi çok çalıştım. Her anımı bir faaliyetle doldurdum ve bunun da yararını gördüm sanırım. Bu bir bakıma ağrıyan bir sırta Ben-Gay merhemi sürmek gibi bir şeydi. Onun size iyi geleceğine inanmak istersiniz ama neden iyi geldiğini bilemezsiniz. Hiçten iyiydi ama bir tedavi değildi.

Duş alıp giyindim ve büroya gittim. Çarşamba öğleden sonrasından beri ilk kez büroya gidiyordum. Birikmiş postayı masanın üzerine yığdım. Telesekreterimin ışığı yanıp sönüyordu ama daha önce yapacak işlerim vardı. Balkon kapılarını açıp içerinin havasını değiştirdim, sonra kahve yaptım. Kahveyi bulduğum temiz bir fincana doldurdum. Sonra döner koltuğuma oturdum, ayaklarımı masamın üzerine yerleştirip telesekreterin düşmesine bastım. Band başa sarıldı ve Bobby'nin sesi duyuldu. Kim olduğunu fark edince boynumda buzlu bir parmak hissetmiş gibi oldum.

"Selam, Kinsey. Ben Bobby. Az önce öyle hıyarlık ettiğim için özür dilerim. Beni neşelendirmeye çalıştığını biliyordum. Aklıma bir şey geldi. Fazla bir anlamı olmadığını biliyorum ama yine de söyleyeyim dedim. Bu işe Blackman adı karışıyor sanırım. Bilmemne Blackman. Küçük kırmızı defterimi ona verdim, yoksa bu ardımdaki kişi mi, bilemiyorum. Beynimin karışıklığına bakarsan hiçbir anlamı da olmayabilir. Her neyse, daha sonra başbaşa verir ve bir anlam çıkarmaya çalışırız. Benim biraz işim var, sonra da Kleinert'le görüşmem gerek. Seni aramaya çalışacağım. Belki bu akşam bir içki içer ya da başka bir şey yapabiliriz. Şimdilik hoşça kal. Kendine dikkat et."

Makineyi kapatıp uzun uzun baktım.

Telefon rehberimi çıkardım, araştırdım. Bir S. Blackman vardı ama adresi yoktu. Belki de telefon sapıklarından kaçınan bir kadındı. Ben önce gözümün önündekini araştırmaktan yanayım. Neden olmasın yani? Belki de Sarah veya Susan ya da Sandra Blackman, Bobby ile kırmızı defteri hakkında bir şey biliyordu, ya da Bobby ona neler olup bittiğini söylemişti ve ben bir telefonla bu işi çözümleyebilirdim. Numara bağlı değildi. Kontrol için bir daha denedim. Yine aynı kayıt sesi çıktı karşıma. Bir not aldım. Numara hâlâ önemli olabiliirdi. Belki de S. Blackman kentten ayrılmış ya da esrarengiz bir şekilde ölmüştü.

Telesekreterin tekrar düşmesine bastım, Bobby'nin sesini bir daha duymak için. Bir huzursuzluk hissediyor, bu işin gerçeğine nasıl varacağımı bilemiyordum. Bobby'nin dosyasını bir kere daha gözden geçirdim. Eski kız arkadaşı Carrie St. Cloud'la henüz konuşmamıştım ve o da mantıklı bir olasılıktı. Glen bana kızın kazadan sonra ortalıktan çekildiğini söylemişti ama kız o dönemden birşeyler hatırlıyor olabiliirdi. Glen'in bana verdiği numarayı aradım ve Carrie'nin annesiyle konuştum, kadına kim olduğumu ve neden kızıyla görüşmek istediğimi anlattım. Anlaşıldığı kadarıyla Carrie bir yıl önce ailesinin yanından ayrılmış ve bir arkadaşıyla birlikte oturmaya başlamıştı. Şimdi Chapel'de bir stüdyoda aerobik öğretmenliği yapıyordu. İki adresi de yazıp kadına teşekkür ettim. Kahve fincanımı bıraktım, güğümü prizden çektim, büromu kilitleyip arka merdivenden indim.

Hava kapalıydı. Soluk bir sis sokakları soğutmuş gibiydi. Son birkaç haftanın katlanılmaz sıcaklarından' sonra çok garipti bu.

Santa Teresa'da hava son zamanlarda normalinden uzaklaşıyor gibiydi. Eskiden açık ve güneşli günlere ve dağların ardında yalnızca görsel bir etki olarak duran birkaç buluta güvenebilirdin. Yağmurlar Ocak ayında hiç durmadan iki hafta yağar, sonra da bütün kırsal bölge zümrüt yeşiline döner, begonviller ve hanımelleri kentin yüzünde zevksiz bir makyaj gibi patlardı. Şimdi ise Nisan ve Ekim'de yağmur yağıyor, Ağustos'ta otuz derecelik sıcaklar olacakken bu soğuk günler görülüyordu.

Stüdyo yalnızca yarım blok ötede, raket topu krizi geçtikten sonra iflas eden eski bir raket topu kulübünün yerindeydi. Aeorobik o parke döşeli odaları ince olmayı özleyen kadınlar için yağ yakma fırınlarına dönüştürmüştü. Carrie'nin ders verip vermediğini sordum ve masa başındaki kadın bana sessizce konuşmayı imkânsız kılan kulak patlatıcı müziğin geldiği yönü işaret etti. Parmağını izleyip köşeyi döndüm. Sağımda, bele kadar bir duvarın altındaki katta bir aeorobik dersi verilmekteydi.

Akustik korkunçtu. Seyirci balkonundan seyre başladım. Carrie cesaret verici sözler söylüyor ve kentin en gösterişli kadınlarından on beş tanesi pek görmediğim bir fanatiklikle egzersiz yapıyordu. Sınıfı en canalcı egzersiz sırasında yakalamış olmalıydım. İnsana müstehcen gelen kalça kaldırma aşamasındaydılar. Kadınlar vücutlarına yapışmış leotardlar içinde yerde kıvranıyorlar, sanki görünmeyen partnerleri üzerlerindeymiş gibi kalçalarını indirip bacaklarını sıkıyorlardı.

Carrie St. Cloud tam bir sürprizdi. Adından bir güzellik yarışması ikincisi, ya da gerçek adı Wanda Maxine Smith olan genç bir figüran olduğu sanılabilirdi. Hayalimde California güzellerinden birini canlandırmıştım: Sörfçü vücutlu, göz kamaştırıcı sarı saçlı, step dansı yapma meraklısı. Ama bunlardan hiçbirisi değildi.

Yirmi iki yaşından fazla olamazdı, adaleli bir vücudu, beline kadar inen kara saçları vardı. Yüzü bir Yunan heykeli gibi güçlü, dudakları dolgun, çenesi yuvarlaaktı. Üzerindeki açık sarı Spandex leotardı bir jimnastikçinin. geniş omuzlarıyla ince kalçalarını ortaya koyuyordu. Eğer bir yerinde bir gram yağ varsa, ben görememiştım doğrusu. Göğüsleri var denemezse de, yoğun bir dişi izlenimi veriyordu. Şu plaj bebeklerinden biri değildi. Kendini ciddiye alıyordu ve işini iyi biliyordu. Salondaki diğer kadınların hepsi sıkıntıdaydılar. Ben günde sadece üç mil koşmak zorunda olduğuma şükrettim. Asla onun kadar iyi görünmeyeceğim, ama yine de halimden memnun olmamam için hiçbir neden yoktu.

Carrie az sonra müziği kapattı, bir havlu alıp yüzünü içine gömerek hemen altındaki kapıdan çıktı. Ben de merdivenleri bulup aşağı indim ve onu soyunma odasının dışındaki musluğun önünde yakaladım. Saçları bir rahibe peçesi gibi omzuna döküldüğünden su içerken ıslanmaması için eliyle toplamış başının yanında tutmuştu.

"Carrie?"

Kız doğruldu, koluyla terini sildi. Şimdi ringden inmiş bir boksör gibi havlusunu boynuna atmıştı. "Benim."

Kim olduğumu ve ne yapmakta olduğumu açıklayıp Bobby Callahan hakkında konuşmak istediğimi söyledim.

"Ben giyinirken olursa konuşabiliriz" dedi. "Öğleyin bir yerde olmam gerek."

Kızın ardından soyunma odasına girdim. Sağ tarafta madeni dolaplar, duvarlarda bir dizi saç kurutma makinesi vardı. Yerler beyaz çiniydi, tertemizdi, sıralar yere tutturulmuştu ve her tarafta aynalar vardı. Sol tarafta görmediğim bir yerden duş sesleri geliyordu. Kadınlar sınıftan birer ikişer gelmeye başlamışlardı ve az sonra kahkaha seslerinin artacağını biliyordum.

Carrie ayakkabılarını çıkardı ve leotardını muz kabuğu gibi sıyırdı. Ben oturacak bir yer arandım. Genelde soyunan kadınlarla dolu bir odada çıplak hanımlarla görüşmem. Ama onların da Santa Teresa Jimnastik kulübündeki erkekler gibi koktuklarını fark ettim ve bunun hoş bir şey olduğunu düşündüm.

Carrie'nin saçlarını plastik başlıkla örtüp duş almasını bekledim. Bu arada çeşitli soyunukluk derecesinde kadınlar önümden geçip duruyorlardı. Bu huzur verici bir görüntüydü. Kadın memesi, kalçası, karnı ve apışarası, aynı biçimlerin sonsuz tekrarı. Bu kadınlar kendilerini iyi hissediyorlardı ve aralarında hoşuma giden bir arkadaşlık vardı.

Carrie duştan bir havluya sarınmış olarak döndü. Başlığını çıkarıp kara yelesini şöyle bir salladı. Sonra kurulanırken omzu üzerinden benimle konuşmaya başladı.

"Ben cenazeye gitmeyi düşündüm ama yapamadım işte. Sen gittin mi?" , .

"Evet, gittim. Bobby'yi tanıyalı çok olmamıştı, ama güç bir durumdu doğrusu. Kaza geçirdiğinde sen onunla çıkıyordun, değil mi?"

"Doğrusu kısa bir süre önce bozuşmuştuk. İki yıl çıktık, sonra işler bozuldu. Diğer şeylerin yanı sıra ben hamile kaldım ve ilişkimiz sona erdi. Çocuğu aldirtmam için para verdi ama artık birbirimizi pek görmüyorduk. Kaza geçirince çok fena oldum, ama yine de ondan uzak durdum. İnsanların beni soğuk bulduklarını biliyorum ama elimden ne gelirdi ki? Olay sona ermişti."

"Kazadan söz edildiğini hiç işittin mi?"

"Sadece birinin onu yoldan çıkmaya zorladığını."

"Bunun kim olduğu ya da neden böyle bir şey yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

Carrie sıraya oturdu, ayağını kaldırıp parmak aralarını dikkatle kuruladı. "Hem evet hem hayır. Kim olduğunu değil de, Bobby'de birşeyler olduğunu biliyorum. O sıralarda sırlarını fazla açıklamazdı, ama ben kürtaj olunca birkaç gün bana çok yakın olmuştu." Ayaklarını değiştirip parmaklarını inceledi. "Mayasıldan korkuyorum. Özür dilerim."

Havluyu bir yana atıp kalktı, dolabından eşyalarını çıkardı. Bana baktı. "Gerçekleri bilmediğim için dikkatli konuşuyorum. Bir izlenim benimkisi. Bir arkadaşının başının belada olduğunu söylemişti ve ben de bir şantaj olayı düşünmüştüm."

"Şantaj mı?"

"Evet, ama normal anlamda değil. Yani para ödendiğini falan sanmıyorum. Gizli kapaklı bir şeyler. Birisi biri hakkında birşeyler biliyordu ve durum çok ciddi. Onun yardım etmeye çalıştığı izlenimini edinmişim ve bunu nasıl yapacağını bulmuştu..." Önce külotunu, sonra fanilasını giydi. Memeleri sutyen düşünecek kadar iri değildi.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordum. "Tarihi hatırlıyor musun?"

"Ben kürtaji onaltı Kasım'da olmuşum ve o gece yanımda kalmıştı. Kaza da ertesi geceydi sanırım, ayın on yedisinde."

"Ben kamuoyunu ilgilendiren bir şeye karışmış olduğunu düşünerek Eylül'den başlayarak gazeteleri karıştırdım. Bu olayın hangi alanda yer aldığı hakkında bir fikrin var mıydı? Yani demek istediğim, ne arayacağımı bile bilemiyorum."

Carrie başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Çok üzgünüm, ama bir tahminde bile bulunamam."

"Başı dertte olan arkadaşı Rick Bergen olabilir miydi?"

"Sanmam. Rick'i tanırım. Eğer Rick olsaydı Bobby bana söylerdi."

"İşinden biri belki?"

"Bak, bu konuda sana yardımcı olamam" dedi sabırsız bir sesle. "Ağzı sıkı davranıyordu ve ben de bir şey soracak durumda değildim. Kürtaji atlattığıma seviniyordum. Zaten ağrı kesici aldığımdan çok uyuyordum. Bobby yalnızca konuşmak için, beni başka şey düşünmeye zorlamak için konuşuyordu."

"Blackman adı senin için bir anlam taşıyor mu?"

"Sanmıyorum."

Kız bir pantolon giydi, ayağına bağcıklı bir ayakkabı geçirdi. Eğilip saçlarını öne attı, bir iki fırça darbesiyle taradı, sonra omuz çantasını alıp kapıya doğru yürüdü. Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım. Giyinmesinin bittiğini sanmamıştım ama artık başka bir şey giymeyeceğini, görüyordum. Pantolon ve fanila? Dışarı çıkınca donacaktı. Koridora çıktığında kendisine yetiştim.

"O zamanlar Bobby kimlerle arkadaşlık ediyordu?" diye sordum giriş kapısına doğru merdivenleri çıkarken. "Bana bir iki ad ver lütfen. Üzerinde çalışacak bir şeye ihtiyacım var."

Durup bana baktı. "Gus adındaki çocuğu dene. Soyadını bilmiyorum ama plajda paten kiralama yerinde çalışır. Eski bir lise arkadaşıdır. Bobby'nin ona güvendiğini sanıyorum. Belki de neler olup bittiğini bilir."

"Diğer şeyler neydi? 'Diğer şeylerin yanı sıra' hamile kaldığını söylemiştin."

Gülümsemesi epey gergindi. "Ne kadar ısrarcısın. Başka birine âşıktı. Kim olduğunu bilmediğim için boş yere sorma. Başka bir kadın olduğunu bilseydim ilişkimizi çok önceden bozardım. Hamile olduğumu söyleyene kadar da duymamıştım. Önce benimle evleneceğini düşünmüştüm, ama biriyle ciddi bir ilişkisi olduğunu söylediğinde ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Ama ona da hakkını vermek gerek, içinde bulunduğum duruma üzüldü ve elinden gelen her şeyi yaptı. Bobby'nin ucuz hiçbir şeyi yoktu, gerçekten kalben çok iyi bir insandı."

Kız yürümeye başladığında kolundan tuttum. "Carrie, başı dertte arkadaşı ve sevdiği kadın aynı kişi olabilir mi?"

"Ne bileyim ben?"

"Sana küçük bir adres defteri vermiş olamaz, değil mi?"

"Bana kalp yarısından başka bir şey vermedi" diyerek arkasına bakmadan yürüdü gitti.

15

Paten kiralama barakası iskele yakınlarındaki bir otoparkın hemen dışında koyu yeşil bir kutuydu. Üç dolara bir saatliğine tekerlekli paten ve kendinize bir zarar verdiğiniz takdirde sonradan tazminat davası açmamanız için dizlik ve bileklik kiralayabilirdiniz.

Bobby'nin arkadaş seçimindeki zevki doğrusu bir garipti. Gus, bir köşede gördüğünüzde uzanıp otomobilinizin kapılarının kilitli olup olmadığını kontrol edeceğiniz bir tipti. Bobby'nin yaşında olmalıydı ama zayıftı, göğsü içine çökmüştü, rengi sağlıksızdı. Koyu kumral saçları ve uzatmaya çalıştığı bıyığıyla bir kaçağı andırıyordu. Ondan daha çok güvenebileceğim suçlu resimleri görmüştüğüm vardı doğrusu.

Kendimi tanıttım ve o sırada uzun güneş yanığı bacaklı ve sarı saçlı bir kız patenlerini geri vermeye geldiğinde onun gerçekten Bobby'nin arkadaşı olduğunu anladım. Aralarındaki konuşmayı izlemiştim. İlk izlenimime karşın Gus'ın hoş tavırları vardı. Kızla hafifçe flört ediyor ve bir yandan da, herhalde gösteriş için, benden yana bakıyordu. Kızın hesabını görmesini bekledim. Kıza sokak ayakkabılarını ve kimliğini geri verdi, konuşmak için kızın gitmesini bekledi.

"Sizi cenazede görmüştüm" dedi çekingen bir tavırla. "Bayan Callahan'ın yanında oturuyordunuz."

"Ben seni görmedim" dedim. "Daha sonra eve gelmiş miydin?"

Başını sallarken yüzü kızardı. "Kendimi pek iyi hissetmiyordum."

"Eh, ortada insanın kendini iyi hissedeceği bir şey olamazdı sanırım."

"İnsan arkadaşı ölünce bir garip oluyor," Sesinde belli belirsiz bir titreme vardı. Dönüp bir süre patenlerini yerine koymak için uğraştı.

"Hasta mıydın?" diye sordum,

Bir an konuşup konuşmamayı düşündü. Sonra, "Bende Crohn hastalığı var" dedi. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"İltihaplı bir bağırsak hastalığı. Yediğim bir şey içimde durmuyor. Hiç kilo alamıyorum. Sürekli ateşim var. Mide sancısı çekiyorum. 'Etiyolojisi bilinmiyor' hastalığa neyin neden olduğunu bilmiyorlar demek. İki yıldır çekiyorum bu derdi. Doğru dürüst bir işe giremediğim için bu işi yapıyorum,"

"Bu geçecek bir şey mi?"

"Sanırım. Zamanla. En azından öyle diyorlar."

"Acı çeldiğine üzüldüm."

"Her neyse, Bobby beni neşelendirirdi. Kendisi öyle kötü durumdaydı ki, kimi zaman karşılıklı gülerdik. Onu çok özlüyorum. Öldüğünü duyduğumda az daha pes edecektim. Ama içimde bir ses, 'Gus, haydi kışının üstünde oturmaktan vazgeç ve yaşamaya devam et. Bu dünyanın sonu değildir' dedi." Başını salladı. "Bu yemin ederim ki, Bobby'nin sesiydi. Aynen onun gibi konuşuyordu. Ben de kalktım işte. Siz onun ölümünü mü araştırıyorsunuz?"

Başımı sallayarak paten kiralamaya gelen iki çocuğa baktım.

Gus işini bitirdi, kesinti için özür dileyerek yanıma geldi. Yazdı ve havanın mevsime uygun olmayan soğukluğuna karşın turistler kumsalları dol duruyorlardı. Gus'a Bobby'nin ne işe karıştığı hakkında bir fikri olup olmadığını sordum. Huzursuzlukla kıpırdanıp sokağın karşı yanına baktı.

"Bir fikrim var ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Yani demek istediğim, Bobby bunu size söylememişse, ben neden söyleyeyim ki?"

"O hatırlayamıyordu, Beni de o yüzden tuttu zaten. Tehlikede olduğunu düşünüyordu ve benden neler olup bittiğini öğrenmemi istemişti."

"Belki de en iyisi her şeyi olduğu gibi bırakmak."

"Neyi olduğu gibi bırakmak?"

"Bakın, benim kesin bir bilgim yok. Sadece Bobby'nin söylediklerini biliyorum."

"Sen neden endişe duyuyorsun peki?"

Bakışlarını kaçırdı. "Bilemiyorum. Bunu biraz düşüneyim. Fazla bir şey bilmiyorum, ama içim rahat olmadığı takdirde konuşmak da istemiyorum. Bilmem ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

Anlamıştım. Bir insanı her zaman zorlayabilirsin ama bu iyi bir fikir değildir. Onları gönüllü olarak, kendi nedenlerine dayanarak bilgi vermeye ikna en iyisidir. Böylelikle daha çok bilgi alabilirsin.

"Beni arayacağını umarım" dedim. "Senden haber çıkmazsa buraya gelip başını ağrıtmak zorunda kalacağım." Kartımı. çıkartıp tezgâhın üstüne bıraktım.

Direndiği için suçluluk çektiği belli bir biçimde gülümsedi, "istersen bedava paten yapabilirsin," dedi. "İyi bir egzersizdir."

"Teşekkür ederim, başka zaman" dedim.

Benim park yerinden çıkmamı izledi. Dikiz aynasından kartvizitimle bıyığını kaşıdığını görebiliyordum. Ondan haber alacağımı umuyordum.

Bu arada Bobby'nin ölümünden sonra laboratuvarın eşyalarını topladığı karton kutuyu aramaya karar vermiştim. Eve gittim. Glen o gün için San Francisco'ya gitmişti ama Derek evdeydi. İstediyimi ona söyledim.

Bakışı kuşkuluydu. "Kutuyu hatırlıyorum, ama nereye gittiğini bilmiyorum" dedi. "Herhalde garajdadır, istersen oraya bir bakalım."

Sokak kapısını kapattı, ikimiz birlikte evin öteki ucundaki üç otomobillik garaja yürüdük. Garajın arka duvarında depolar vardı. Hiçbiri kilitli değilse de, çoğu yerden tavana kadar sanki ev yapıldığından beri oradaymış gibi duran kutularla doluydu.

Ben bir tezgâhın altına itilmiş ve üzerinde Santa Teresa Hastanesi'nin adı ve 'sırıngalar' yazılı bir tanesini gözüme kestirdim. Kutunun içindekiler Bobby'nin eşyalarına benziyorsa da, yine de düş kırıcıydı. Küçük kırmızı defter, Blackman adında birine ait bir şey, herhangi bir gazete kesiği, şifreli notlar, özel mektuplar yoktu. Birkaç tıp kitabı, radyoloji malzemesi için iki teknik broşür ve bir iki büro eşyası. Bir kutu kâğıt kıstırgacı ve iki tükenmez kalemle ne yapacaktım?

"Fazla bir şey yok" dedi Derek.

"Hep öyledir" dedim. "Bunları alabilir miyim? Yeniden gözden geçirmek isteyebilirim."

"Ne istersen yap. Dur ben taşıyayım."

Derek kutuyu otomobilime kadar taşıdı. Bunu ben de yapabilirdim ama onun için önemli görünüyordu, tartışmanın bir anlamı yoktu. Otomobilimin koltuğu üzerindeki eşyaları bir kenara itip kutuyu yerleştirdik. Derek'e kendisini arayacağını söyleyip oradan uzaklaştım.

Eve gidince koşu eşofmanımı giydim. Kapımı tam kilitliyordum ki, köşeden Henry ile Lila Sams çıktılar. Kollarını birbirlerine dolamışlar, öyle yürüyorlardı. Henry mutluluktan kızarmıştı, insanların yeni âşık olduklarında üzerlerine gelen o özel havası hemen seçiliyordu. Açık mavi blucini ve açık mavi gömleği mavi gözlerini parıl parıl gösteriyordu. Saçı yeni kesilmiş gibiydi ve tahminime göre bu kere birisine 'moda' biçimde yaptırtmıştı. Beni görünce Lila'nın gülümsemesi biraz gerginleştiyse de, kendini hemen toparlayıp genç bir kız gibi güldü.

"Kinsey, bak ne yaptı" diyerek elini uzattı. Parmağında gösterişli bir sahte olduğunu umduğum iri bir pırlanta vardı.

"Müthiş bir şey. Hayrola, ne oldu?" diye ürpererek sordum. Herhalde nişanlanmış değillerdi. O gerçek Henry için Lila o kadar yanış, o kadar yapma ve hoppaydı ki.

Henry kadına bakarak, "Tanışmamızı kutluyoruz" dedi. "Ne kadar oldu? Bir ay mı? Altı hafta mı?"

"Seni yaramaz seni!" diyen Lila küçük ayağını şakayla yere vurdu. "O sözünü sana yuttursam hakkımdır yani. On iki Haziran'da tanıştık. Moza'nın doğum günüydü ve ben daha yeni taşınmışım. Moza'nın verdiği çay partisini sen düzenlemiştin ve o günden beri de beni şımartıyorsun." Sonra sesine mahrem bir hava verdi. "Ne korkunç adam, değil mi?"

Ben insanlarla böyle konuşmayı, anlamsız şeyler söylemeyi hiç bilmem. "Büyük adamdır o" dedim.

"Elbette büyüktür" dedi o da. "Neden olmasın? Öyle saf ki, onu herkes kandırabilir."

Kadının sesi birden kavgacı bir ton almıştı, sanki ben Henry'ye hakaret etmişim gibi. Uyarı zillerinin çalınca çaldığını duyuyordum ama hâlâ ne geleceğini anlamış değildim. Lila parmağını bana doğru sallıyor, kızıl tırnakları yüzümün hemen önündeki havayı parçalıyordu. "Sen ise kötü bir kızsın. Henry'ye de söyledim bunu, sana da söyleyeceğim: Ona ödediğin kira bir rezalet ve sen de onu soyup soğana çevirmekte olduğunu çok iyi biliyorsun,"

"Ne?"

Gözlerini kısarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Bana aptal rolü oynamaya kalkışma şimdi. Ayda iki yüz. dolar! Aman Tanrım! Bu mahallede stüdyo dairelerinin kaç kiralandığını biliyor musun sen? Üç yüz dolar. Sen ona her çek yazdığında yüz dolarını çalıyorsun yani. Ayıptır bu! Rezalet!"

"Lila, Lila," diye Henry araya girdi. Kadının konuyu açmasına şaşırılmış görünüyorsa da, bunu aralarında konuştukları belliydi. "Şimdi bunlara girmeyelim. Kinsey sokağa çıkıyordu."

Lila parıldayan gözlerle bana bakarak, "Bir iki dakikanı bize verebilirsin herhalde?" dedi.

"Elbette." Henry'ye baktım. "Benden memnun değil misin?" Sıcak ve Çin yemeğinin getirdiği o rahatsızlığı hissettim içimde. Gerçekten kendisini aldattığımı mı düşünüyordu?

Henry ağzını bile açmadan Lila yine söze karıştı. "Henry'yi güç duruma sokmayalım" dedi. "Seni çok beğeniyor ve o yüzden bir şey söyleyemedi bugüne kadar. Seni bir temiz pataklamak isterdim. Henry gibi yumuşacık bir insanı parmağının üzerinde nasıl oynattın öyle? Kendinden utanmalısın."

"Ben Henry'ye zarar verecek bir şey yapmam."

"Ama yaptın işte. O komik kirayla burada ne kadardır oturuyorsun? Bir yıl mı? On beş ay mı? Sakın bana burasını bedavaya tuttuğunu hiç düşünmediğini söylemeye kalkışma, tamam mı? Eğer öyle bir şey diyecek olursan, senin yüzüne bir yalancı olduğunu söylemek zorunda kalırım ve bundan ikimiz de utanırız."

Ağzımın açıldığını hissettim ama tek kelime söyleyemedim.

Henry kadının kolunu tutarak, "Bu işi daha sonra konuşuruz" diye mırıldandı. Kadını yanımdan dolaştırıp çekiyordu ama Lila'nın gözleri gözlerimin üzerindeydi ve boynu ile yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Henry onu arka merdivene doğru yöneltirken ben de döndüm. Kadın geçen akşam duyduğum o mantıksız ses tonuyla itiraza başlıyordu bile. Deli miydi ne?

Kapı arkalarından kapanınca kalbim küt küt atmaya başladı ve terden sıırsıklam olduğumu hissettim. Kapı anahtarını ayakkabımın bağcığına bağladım ve ısınmadan koşmaya başladım. Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istiyordum.

Üç mil koşuttuktan sonra eve döndüm. Henry'nin pencereleri kapalı, perdeleri inikti. Evinin arkası kapanış saatinden sonra deniz kenarındaki bir park gibi boş ve itici görünüyordu.

Duş yaptıktan sonra giyinip evden kaçtım. Hâlâ sinirliydim ama şimdi bir de öfke başlangıcı hissetmeye başlamıştım. Benim kiram Lila'yı ilgilendirmezdi. Henry neden beni savunmamıştı sanki?

Rosie'nin lokantasına girdiğimde saat akşama yaklaşıyordu ve içerde tek kişi yoktu. Lokanta loştu ve dün gece içilmiş sigara kokuyordu. Barın üzerindeki televizyon kapalıydı ve iskemleler numara yapan bir akrobat grubu gibi hâlâ masaların üzerindeydi. Arkaya yürüyüp mutfak kapısını açtım. Rosie şaşkınlıkla irkilerek bana baktı. Yüksek bir taburede oturmuş pırasa doğruyordu. Herhalde sağlık kurallarını çiğnediğinden olacak, mutfağına girilmesinden nefret ederdi.

Yüzümü görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

"Henry'nin hanım arkadaşıyla tartıştım."

"Aha!" dedi. Elindeki satırı sert darbelerle indirmeye başladı. "Buraya gelmez o. Cesaret edemez."

"Rosie, kadın tam tımarhanelik. Geçen gece seninle tartıştıktan sonra bir duyacaktır. Saatlerce böğürdü durdu. Şimdi de beni Henry'yi kira miktarında aldatmakla suçluyor."

"Otur hele. Sana bir votka getireyim." Rosie musluğun üzerindeki dolaba gitti, parmakları üzerinde yükselerek arkalarda bir yerden bir şişe votka çıkardı. Bir kahve fincanına doldurdu. Sonra omuzlarını silkerek kendisine de bir tane doldurdu. İçtik. Kanımın yüzüme olduğunu hissettim.

"Vay canına!" diye söylendim. Boğazım yanmıştı, midemin alkolle sıvazlanan biçimini hissedebiliyordum. Midemin daha aşağılarda olduğunu sanırdım oysa. Rosie pırasaları bir tencereye doldurdu, bana dönmeden önce satırı yıkadı.

"İki on sentliğin var mı?" diye elini uzattı. Çantamdan çıkarttığım bozukluk parayı verdim. Rosie duvardaki telefona gitti. Herkes o paralı telefonu kullanırdı.

"Kime telefon ediyorsun?" diye korkuyla sordum. "Henry'ye değil umarım."

"Pşşt!" Elini kaldırarak beni susturdu. Öteki uçta telefon açıldığında bazılarının yaptığı gibi gözleri telefona dikildi. Sesi birden yumuşadı.

"Merhaba, şekerim. Ben Rosie. Şu anda ne yapıyorsun bakayım? Yaa! Buraya gelsen iyi olur. Konuşacağımız bir konu var da."

Yanıt beklemeden telefonu kapatıp memnun bir tavırla bana baktı. "Bayan Lowenstein biraz çene çalmaya geliyor."

Moza Lowenstein bardan getirdiğim plastik kaplı krom iskemleye oturdu. Saçları dökme demir renkli, irice bir kadındı. Genelde Rosie ile konuşurken bir şey tutmaktan hoşlanırdı: Bir kalem, tahta bir kaşık, saldırıyı önleyecek herhangi bir muska. Bugün ise yanında getirdiği kurulama bezine tutunmaktaydı. Rosie onu mutfakta bir şey yaparken aramış, o da emredildiği gibi koşarak davete icabet etmişti. Akli başında herkes gibi o da Rosie'den korkardı. Rosie kibarlığı falan bir yana bırakıp doğrudan konuya girdi.

"Bu Lila Sams da kimin nesi?" diye sordu. Satırını alıp bu kez et dövmeye başladığında Moza irkildi.

Sonunda çıkarabildiğinde sesi titretilen ve yumuşaktı. "Aslında ben de bilmiyorum. Bir gün gazetede bir ilandan okuduğunu söyleyerek kapıma geldi ama yanlış adrese gelmişti. Benim kiralayacak odam yoktu. Bunu söyleyince zavallıcık ağlamaya başladı. Ben de ne yapayım, içeri bir fincan çay içmeye çağırdım."

Rosie kulaklarına inanamayarak işini bırakıp Rosie'ye baktı. "Sonra da ona oda mı kiraladın?"

Moza elindeki bezi katlayarak lüks bir lokantadaki ıstakoz biçimli, peçetelere dönüştürdü. "Hayır. Ona bir yer bulana kadar benimle kalacağını söyledim ama o para ödemekte ısrar etti. Borçlu kalmak istemezmiş." -

"Ona kira denir" dedi Rosie.

"Eğer öyle dersen, evet."

"Bu kadın nereden geliyor?"

Moza bezi açıp üst dudağına götürerek biriken terleri sildi. Sonra yine kucağına yerleştirip düzeltti. Rosie'nin onun her hareketini izlediğini görüyordum. Moza'nın eline satırı indirmek istemiş gibi bakıyordu. Moza da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, bezi bırakıp suçlulukla Rosie'ye baktı. "Ne?"

Rosie sanki bir uzaylıyla konuşuyormuş gibi tek tek konuşarak, "Lila Sams nereden geliyor?" diye sordu.

"Idaho'da küçük bir kasabadan."

"Hangi küçük kasabadan?"

"Bilmiyorum" dedi Moza kendini savunurcasına.

"Evine bir kadın alıyorsun ve nereden geldiğini bilmiyorsun, öyle mi?"

"Bu ne fark eder ki?"

"Ve ne farketmediğini de bilmiyorsun, ha?" Rosie abartılı bir şaşkınlıkla baktı kadına. Moza gözlerini indirip bezi bir piskopos şapkası biçimine soktu.

"Bana bir iyilik yap ve nereden geldiğini öğren" dedi Rosie. "Bunu yapabilecek misin?"

"Denerim. Ama insanların işine karışmalarından hoşlanmıyorum. Bunu söyledi ve çok kesin konuştu."

"Ben de çok kesin konuşuyorum. Bu kadından hoşlanmadığım konusunda çok kesimim ve onun neler yapmak istediğini öğrenmek istiyorum. Nereden geldiğini öğren, gerisini Kinsey halleder. Ve Moza, bunu Lila Sams'ın öğrenmesini istemediğimi de sana söylememe gerek yok sanırım. Anladın mı?"

Moza kapana kısırlanmış gibiydi. Aklından hangisinin daha kötü olduğunu geçirdiğini görebiliyordum: Rosie'yi kızdırmak mı, yoksa Lila Sams'ın nereden geldiğini araştırırken yakalanmak mı? Ama ben paramı hangisinin üstüne yatıracağımı çok iyi biliyordum.

16

O gün akşama doğru büroma gidip notlarımı yazdım. Yazacak çok şey yoksa da, işin birikmesinden hoşlanmazdım. Bobby'nin ölmüş olmasına karşın düzenli olarak rapor yazmak, arasıra ayrıntılı fatura kesmek niyetindeydim. Kendi kendime olsa bile. Kapı vurulup da Derek Wenner başını uzattığında dosyayı dolaba kaldırmış, masamın üstünü düzenliyordum.

"Merhaba" dedi. "Seni burada bulmayı umuyordum."

Bir an kararsızlıkla durup küçük odama bakındı. "Her nedense böyle bir yer düşünmemiştim" dedi. "Güzel. Yani küçük ama derli toplu. Hey, Bobby'nin kutusundan bir sonuç alabildin mi?"

"Öyle dikkatle bakamadım. Başka işler üzerindeydim. Otursana."

Derek bir iskemle çekip hâlâ çevresine bakınarak oturdu. Üzerinde bir golf gömleği, beyaz pantolon, iki renkli ayakkabı vardı. "Demek böyleymiş, ha?"

Havadan sudan sözetmesi bu kadar herhalde, diye düşündüm. Ben de oturup onu konuşması için bıraktım. Telaşlı görünüyordu ve onu getiren nedenin ne olduğunu hiç tahmin edemiyordum. Birbirimize birtakım şeyler söyleyip iyi niyetimizi belirttik. Onu daha birkaç saat önce görmüştüm, konuşacak fazla bir şeyimiz yoktu,

"Glen nasıl?" diye sordum.

"İyidir" dedi. "İyi dayanıyor. Buna nasıl güç bulduğunu bilemiyorum ama doğrusu sağlam yapısı varmış." Kuşkulu bir tonla konuşuyordu, sanki gerçeği söylediğinden kesinlikle emin değilmiş gibi.

Boğazını temizledi ve ses tonu değişti.

"Sana neden uğradığımı söyleyeyim" dedi. "Bobby'nin avukatı az önce vasiyetname hükümlerini bildirmek için telefon etti. Varden Talbot'u tanır mısın?"

"Hiç tanışmadık" dedim. "Bana Bobby'nin kaza raporunun kopyalarını göndermişti, hepsi o kadar."

"Akıllı adamdır." Derek zaman kazanmaya çalışıyordu Onu dürtüklediğim takdirde bu konuşma akşama kadar sürerdi.

"Ne dedi?"

Derek'in yüzünde bir huzursuzluk ve inanmazlık birleşimi belirdi. "İşin şaşırtıcı yanı da o. Sözlerinden Bobby'nin parasının büyük bir kısmının kızıma kaldığını anladım."

Kızım dediğinin, o anda St. Terry'nin psikopatlar koğuşunda yatan uyuşturucu bağımlısı Kitty Wenner olduğunu hatırlamam bir an sürdü. "Kitty mi?" dedim.

Yerinde kıpırdandı. "Ben de çok şaşırdım. Varden'in söylediğine göre Bobby vasiyetnamesini üç yıl önce paranın yönetimi kendisine geçince yapmış. O zaman her şeyi Kitty'ye bırakmış. Kazadan sonra bir ekle bir kısmının da Rick'in ana babasına verilmesini istemiş."

Az daha, "Rick'in ana babası mı?" diye tekrarlayacakken ağzımı kapatıp devam etmesini bekledim.

"Glen daha geç bir saatte döneceği için bundan haberi yok. Sabaha Varden'le konuşmak isteyeceğini tahmin ederim. Varden vasiyetnamenin bir kopyasını çıkartıp eve göndereceğini söyledi. Kendisi gereken işlemlere başlayacakmış."

"Vasiyetnameden ilk kez şimdi mi haber alındı?"

"Bildiğim kadarıyla." Ben bunun ne anlama geldiğini düşünürken o konuşmaya devam etti. Para bir cinayet nedeni olarak hep en başta gelirdi. Parasal olarak kimin yararlanacağını öğren ve oradan işe başla. Kitty Wenner. Phil ve Reva Bergen.

"Özür dilerim" diye adamın sözünü kestim. "Ne kadar paradan söz ediyoruz?"

Derek susup sanki tıraş olması gerekip gerekmediğini anlamak istercesine elini yüzünden geçirdi. "Rick'in ana babasına yüz bin falan sanırım. Kitty'ye de harhalde bir iki milyon. Tabii, miras vergisi..."

O küçük sıfırlar kafamın içinde dans etmeye başlamışlardı. Yüz bin dolar ve iki milyon dolar. Öylece durup gözlerimi kırıştırdım. Bunları söylemek için neden gelmişti buraya?

"İşin püf noktası nedir?" diye sordum.

"Ne?"

"Bunları neden bana anlattığını merak ediyorum. Bir sorun mu var?"

"Glen'in tepkisi için kaygılanıyorum herhalde. Kitty için neler hissettiğini biliyorsun."

Omuzlarımı silktim. "Para Bobby'nindi ve istediğini yapabiliirdi. Glen nasıl itiraz edebilir ki?"

"Vasiyetnameye itiraz etmez mi dersin?"

"Derek, Glen'in ne yapacağı konusunda bir tahmin yürütemem. Bunu onunla konuş."

"Eh, döndüğünde konuşacağım elbette."

"Kitty henüz on yedi yaşında olduğundan paranın bir fona yatırıldığını tahmin ederim. Fon yöneticisi kim? Sen misin?"

"Hayır hayır. Banka. Doğrusunu istersen Bobby'nin benim hakkımda iyi şeyler düşündüğünü sanmıyorum. Bu iş beni rahatsız ediyor. Bobby birinin kendisini öldürdüğünü iddia ediyor ve sonra da o ölünce bütün para Kitty'ye kalıyor."

"Polisin Kitty ile konuşmak isteyeceğinden eminim."

"Ama onun Bobby'nin kazasıyla bir ilgisi olamaz, değil mi?"

Hah, işte ziyaretinin amacı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse bence buna inanmak güç ama cinayet masası başka türlü düşünebilir. Ayrıca seni de araştıracaklardır."

"Beni mi!"

"Ya Kitty'ye bir şey olursa? O zaman para kime kalacak? Kitty sağlıklı bir kız değil ne de olsa."

Derek huzuru kaçmışçasına baktı bana, herhalde hiç gelmemiş olmayı istiyordu. İcini rahat ettirebilirim diye bir şeyler ummuş olmalıydı. Oysa ben onun kaygı alanını daha da genişletmiştim. Konuşmayı toparlayıp birkaç dakika sonra kalktı ve yine görüşeceğimizi söyledi. Gitmek için arkasını döndüğünde golf gömleğinin sırtına yapıştığını gördüm, terindeki gerginliğin kokusunu da alabiliyordum.

Ardından, "Derek!" diye seslendim. "Blackman adı senin için herhangi bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır. Neden sordun?"

"Merak ettim de. Bana geldiğin için teşekkür ederim. Yeni bir şey öğrenirsen lütfen bana haber ver."

"Olur."

O gittikten sonra telefon şirketindeki bir tanıdığımı arayıp S. Blackman'ı sordum. Araştırıp haber vereceğini söyledi. Park yerine inip Bobby'nin garajından aldığım kutuyu yukarı çıkardım. İçindekileri tek tek alıp baktım. Hep hatırladığım şeylerdi: Birkaç radyoloji elkitabı, tıbbi bir iki kitap, kısırtıgaçlar, tükenmez kalem, not defterleri. Önemli bir şey görememişim. Kutuyu yine arabaya indirdim. Bir daha Bobby'nin evine gittiğimde orada bırakacaktım.

Bundan sonra ne yapmalıydı? Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Eve gittim.

Evin önündeki park yerine girerken kaldırımda Lila Sams'ı araştırmakta olduğumu hatırladım. Sadece üç dört kere görmüş olduğum bir kadın için doğrusu çok yer kaplamaya başlamıştı ve 'evim' fikriyle ilişkilendirdiğim huzur duygumu iyice bozmuştu. Otomobilimi kilitleyip arka bahçeye giderken Henry'nin kapısının açık olduğunu gördüm ve maya ile tarçın kokusu aldım. Başımı uzatıp bakınca Henry'nin önünde bir fincan kahve, elinde gazetesıyla masa başında oturmakta olduğunu gördüm.

"Henry?"

Başını kaldırdı. "Geldin demek, Kinsey." Kalkıp telörgü kapıyı açtı, girmem için geri çekildi. "İçeri gel. Bir kahve ister misin? Bir dakika sonra taze çörek çıkacak."

Lila Sams'ın bir tarantula gibi sıçramasını bekleyerek girdim içeri. "Bir şeye engel olmak istemem" dedim. "Lila burada mı?"

"Hayır. Bir işi varmış, ama saat sekizde gelecek. Onu bu gece yemeğe götürüyorum. Crystal Palace'ta yer ayırttım."

"Ooo, çok etkileyici" dedim. Henry bana bir iskemle çekti, ben çevreme bakınırken bir fincan kahve doldurdu. Lila'nın ortalığa el attığı belliydi. Perdeler yeniydi: Üzerinde tuzluk ve biberlikler, tahta kaşıklar ve yeşil fiyonklar olan. avokado yeşili basmadan. Perdeyle uyumlu tabak altları ve peçeteler alınmıştı.

"Mutfağı yenilemişsin" dedim.

Yüzü aydınlandı, çevresine baktı. "Hoşlandın mı? Lila'nın fikriydi. Bu kadın yaşamımda çok büyük değişiklik yaptı diyorum sana."

"Bu çok iyi bir şey, sevindim doğrusu" dedim.

"Beni... ne bileyim... canlandırdı diyebilirim. Her şeye yeniden başlamaya hazır gibiyim."

Benim kendisini aldattığım hakkındaki suçlamalara gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Kalkıp fırının kapağını açtı, Çöreklerine baktı, daha olmadığına kanaat getirmiş olacak ki, kapağı yine kapattı ama balkabağı renkli yeni eldiveni elinden çıkarmadı.

Ben oturduğum taburede huzursuzca kıpırdandım. "Lila'nın kira hakkındaki suçlamalarından sonra seninle konuşmamız gerektiğini düşündüm" dedim.

"O konuda hiç kaygılanma. Kaprisli günlerinden birindeydi."

"Ama Henry, seni aldattığımı hissetmeni istemem. Bu konuyu çözümlememiz doğru olmaz mı?"

"Hayır. Ben senin beni aldattığına inanmıyorum."

"Ama o inanıyor."

"Hayır, hiç değil. Sen yanlış anladın."

"Yanlış mı anladım?" diye kulaklarıma inanamayarak sordum.

"Bak, suç benim ve bunu o zaman düzeltmediğim için özür dilerim. Lila gereksiz konuştu ve bunun da farkında. Hatta senden özür dilemek istediğinden eminim. Daha sonra kendisiyle uzun uzun konuştuk ve öyle şeyler

söylediği için rahatsızlık duyduğunu biliyorum. Biraz sinirlidir ama doğrusu çok iyi bir kadındır. Onu bir kere tanıdıktan sonra ne kadar mükemmel bir insan olduğunu anlayacaksınız."

"Umarım" dedim. "Beni kaygılandıran şey onun Rosie ile atıştıktan sonra acısını benden çıkarması oldu. Neler olup bittiğini anlamadım bile."

Henry güldü. "Yerinde olsam bunu bu kadar ciddiye almazdım. Rosie'yi bilirsin. Herkesle takışır. Lila iyi kadın. Altından bir kalbi var ve küçük bir köpek yavrusu kadar da sadıktır."

"Senin düşüncesiz bir şey yaptığını görmek istemem," dedim. Bu bir anlam taşımayan deyimlerden biriydi ama her nasılsa bu duruma uygun düşünüyordu.

"Bu konuda kaygılanmana gerek yok" dedi. "Ben çok şey gördüm geçirdim ve şimdiye kadar başıma bir şey gelmiş değildir."

Çörekleri bir daha kontrol etti, bu kere tepsiyi çıkartıp soğuması için tezgâhın üzerine bıraktı. Bana baktı. "Sana söyleme fırsatı bulamadım. Lila ile birlikte emlakçılığa başlıyoruz" dedi.

"Sahi mi?"

"Senin kiran konusu da o yüzden ortaya çıktı. Lila kira gelirinin gayrimenkulun genel değerini etkilediği fikrinde. Bizim ilişkimize karışmak istemediğini söyledi. İş konularında çok inatçı ama aramıza giriyormuş gibi görünmek istememişti."

"Nasıl bir emlak işi bu?"

"Onun elinde teminat olarak göstereceği bazı emlaki varmış, bu evi de onların arasına kattık mı istediğimiz emlakın peşinatını ödeyebiliyoruz."

"Bu kentte bir yer mi?"

"Bunu söylemesem daha iyi. Bana yemin ettirdi. Daha kesin bir şey yok, ama anlaşmayı yapınca ilk olarak sana söyleyeceğim. Bir iki güne kadar tamamlanır. Bu konuda ağzımı tutacağıma yemin etmek zorunda kaldım."

"Hiçbir şey anlamadım" dedim. "Evini mi satıyorsun?"

"Ayrıntıları ben de pek anlamadım. Benim için çok karmaşık."

"Lila'nın emlakla ilgilendiğini bilmiyordum."

"Bu işi yıllardır yapıyormuş. New Mexico'da büyük bir işadamlı ile evliymiş, adam ölünce kendisine epey bir servet bırakmış. Parası bol. Emlakçılığı hobi olarak yapıyormuş."

"New Mexico'lu demek? Biri bana Idaho'lu olduğunu söylemişti galiba."

"Her yerde yaşamış, Kalben tam bir çingene. Beni bile kandırıyor diyebilirim. Büyük bir karavan ve bir de ABD haritası alıp güneşin battığı yere doğru gitmek. Yol bizi nereye götürürse. Benim hayatıma en az yirmi yaş kattı."

Onu daha çok sorguya çekmek isterdim ama Lila'nın sesini duydum ve az sonra da bukleli saçlarını kapı önünde gördüm. Beni görünce elini yanağına götürdü, hoppa bir tavır takındı.

"Kinsey, burada ne yaptığını bildiğime iddiaya girerim." Mutfağa girdi, sanki diz çöküp dua edecekmiş gibi ellerini önünde birleştirdi. "Ama ben söyleyeceğimi söyleyene kadar ağzını açma lütfen." Henry'ye baktı. "Henry, ona öyle konuştuğum için pişman olduğumu söyledin mi?" O özel 'ince' sesini kullanıyordu.

Henry kolunu kadının beline doladı. "Durumu açıkladım ve anladığına eminim. Artık bu konuda üzülmeni istemiyorum."

"Ama çok üzülüyorum, Puddy ve bunu kendisine ben söyleyene kadar da rahat etmeyeceğim."

Puddy mi?

Lila oturduğum yere geldi, sağ elimi alıp elleri arasında sıktı.

"Çok üzgünüm. Sana söylediklerim için özür diliyorum ve beni bağışlamamı istiyorum." Sesinde öylesine bir pişmanlık vardı ki, Puddy'nin heyecandan boğulacağını sandım. Lila gözlerimin içine bakıyor ve yüzüklerinden ikisi parmaklarını acıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla yüzükleri taşlar içeri gelmek üzere çevirmişti ve elimi sıktıkça canımı acıyordu.

"Hiç önemi yok" dedim. "Unutun gitsin, ben unuttum bile."

Ona ne kadar esaslı olduğumu göstermek için kalkıp kolumu Henry gibi beline doladım. Aynı şekilde onu sıktım ama ayağımı da sağ ayakkabısının üzerine yerleştirip hafifçe öne eğildim. Lila belini çekti ama ayağım ayağı üzerinde kaldı. Bir an gözgöze geldik. Bana gülümseyerek bakarak elimi sıkmaktan vazgeçti, ben de ağırlığımı ayağımdan aktardım ama önce yanaklarında iki kırmızı gölgenin belirdiğini gördüm.

Puddy anlaşmamıza sevinmiş görünüyordu. Ben özür dileyerek kısa bir süre sonra yanlarından ayrıldım. Lila artık bana bakmıyordu ve ben çıkarken aniden oturmuş, ayakkabılarından birini çıkartmaktaydı.

17

Eve girince bir kadeh şarap doldurdum, kara ekmekten peynirli, salatalıktı ve soğanlı bir sandviç yaptım, hepsini alıp banyoya götürdüm. Sonra banyo camını aralayıp küvete girdim ve yemeğimi yerken Henry ile Lila'nın yemeğe gidip gitmediklerini gözetlemeye başladım. Saat yediye çeyrek kala köşeden çıktılar, Henry otomobilinin kapısını açtı, Lila'nın girmesine yardım etti. Otomobilin hareket ettiğini duyana kadar çömeli bekledim.

O sırada yemeğim bitti ve kâğıt peçeteyi çöpe atmaktan başka bulaşık işim yoktu. Sandaletlerim yerine tenis ayakkabılarımı giydim, anahtarlarımı, maymuncuğumu, çakımı ve el fenerimi alıp Moza Lowenstein'in evine gittim. Zili çalınca Moza yan camdan bana şaşkın şaşkın baktıktan sonra kapıyı açtı.

"Bu saatte kapı çalınca şaştım" dedi. "Lila'nın unuttuğu bir şeyi almaya geldiğini sanmıştım."

Ben genelde Moza'yı ziyaret etmezdim ve onun kapısı önünde ne aradığımı merak ettiğini görebiliyordum. Çekinerek gülümseyerek beni içeri çağırdı. Televizyonda MASH dizisinde helikopterler ortalığı toza dumana boğuyorlardı.

"Lila Sams hakkında küçük bir araştırma yapmaya karar verdim" dedim.

Moza aceleyle, "Az önce çıktı" dedi. Benim hayırlı bir iş için gelmediğimi anlamaya başlamıştı ve sanırım engelleyebileceğini düşünüyordu.

Ben koridorda ilerleyerek, "Bu onun odası mı?" dedim. Moza'nın yatak odasının koridorun solunda olduğunu biliyordum. Lila'nınki de eski 'misafir' odası olmalıydı.

Moza arkamdan yürüdü. Ayaklarını şişiren bir hastalığı olan iri yarı bir kadındı. Yüzünde şaşkınlık ve ıstırap karışımı bir ifade vardı.

Kapıyı yokladım. Kilitliydi.

"Oraya giremezsin."

"Sahi mi?"

Moza artık iyice korkmuştu ve elimdeki maymuncuğu kilide soktuğumu görünce hiç de rahatlamış denemezdi.

"Anlamıyorsun, o kapı kilitli" dedi.

"Hayır değil. Bak."

Kapıyı açtım. Moza elini kalbine götürdü.

"Şimdi döner" dedi titrek bir sesle.

"Moza, içerden bir şey alacak değilim. Çok dikkatli çalışacağım ve burada olduğumu bilmeyecek bile. Sen oturma odasına git ve orada dışarısını gözetle, tamam mı?"

"Seni odasına soktuğumu öğrenince çok kızacak" dedi. Gözleri şimdi bir av köpeğinkiler gibi yasıldı.

"Ama bunu öğrenmeyeceği için kaygılanacak bir şey yok, tamam mı? Ha, aklıma gelmişken, onun Idaho'da hangi kasabadan geldiğini öğrenebildin mi?"

"Bana Dickey'den dedi."

"Çok iyi. Aferin sana. New Mexico'da oturduğundan hiç söz etmedi, değil mi?"

Moza başını salladı ve sanki gazını çıkarıyormuş gibi göğsüne pat pat diye vurmaya başladı. "Lütfen acele et. Geri dönerse ne yapacağımı bilemiyorum."

Onu ben de pek bilemiyordum.

Odaya girdim, kapıyı kapatıp ışığı yaktım. Kapının öte yanında Moza'nın kendi kendine söylenerek evin ön tarafına yürüdüğünü duyuyordum.

Oda hiç kuşkusuz "antika" diye nitelenen eski bir ahşap yatak odası takımıyla döşenmişti. Parçalar benim Los Angeles'de ikinci el mal satan dükkânların kaldırımlarında gördüklerimden farksızdı: Gacırtılı, çarpık ve ıslak kül kokulu. Bir şifonyer, iki komodin, çekmeceleri arasında ayna olan bir tuvalet masası. Karyola beyaza boyanmış demirdendi, üzerindeki tozlu gül rengi örtünün kenarlarından saçaklar sarkıyordu. Duvar kağıdı gri fon üzerinde soluk pembe ve mor çiçekliydi. Bay Lowenstein olduğunu tahmin ettiğim bir adamın sepya fotoğrafları vardı. Ya da suyla yatırılmış saçlardan hoşlanan altın renkli çerçeve gözlüklü bir adamın. Adam yirmi sekiz otuz yaşlarındaydı. Stüdyo yanaklarını pembeleştirmişti. Moza'nın 1945'te dul kaldığını duymuştum. Neredeyse istemeyerek döndüm işime.

Üç dar pencere içerden kilitlenmiş, perdeler çekilmişti. Saatime baktım. Henüz yediydi. En az bir saat dönmeyecekleri için kendime bir acil kaçış yolu düşünmeme gerek yoktu. Diğer yandan bu gibi durumlarda budalaca davranmak da anlamsızdı. Kapıya gidip araladım, Moza televizyonu kapatmıştı. Onun pencere önünde oturduğunu hayal ettim, kalbi boğazına çıkmış olmalıydı ki, bu o anda benim için de söylenebilirdi.

Dışarı hâlâ aydınlıksa da oda, ışığı yanmasına karşın loştu, işe şifonyerle başladım. Önce fenerimle herhangi bir kaba saba emniyet tedbiri alınmış mı diye baktım. Evet. Lila çekmecelerden ikisi arasına birkaç tel saç yapıştırmıştı. Bunları dikkatle çıkartıp şifonyerin işlemeli örtüsünün üzerine yerleştirdim.

İlk çekmecede mücevherler, içice sarılmış kemerler, işlemeli mendiller, bir saat kutusu, firketeler, birkaç düğme ve iki çift beyaz pamuklu eldiven vardı. Bir şeye dokunmadan uzun bir süre neden bu çekmecenin koruyucu bir saç teline ihtiyaç gösterdiğini düşündüm. Aslında Lila'nın eşyalarını karıştırarak biri işe herhalde oradan başlardı ve o nedenle de Lila odasına her döndüğünde ilk kez oraya bakarak durumu anlayabilirdi. Öteki çekmece eski moda naylon kadın külotuyla doluydu. Sıralan bozmamaya çalışarak aralarına parmağımı soktum ama tabanca veya bir kutu falan gibi önemli bir şey bulamadım.

Birinci çekmeceyi tekrar açıp altına baktım. Altına selo-bantla yapıştırılmış bir şey yoktu. Çekmeceyi çıkardım ve arkasına baktım. Tamam. Bir sıfır galiptim. Arkada plastiğe sarılı ve dört yanından seloteyle tutturulmuş bir zarf vardı. Çakımı çıkartıp küçük ucunu bantın arasına sokup sıyırdım. Zarfın içinde Delilah Sampson adına bir Idaho sürücü ehliyeti vardı. Adresi, adı, kadının boyunu, ağırlığını, saç ve göz renklerini not aldım ki, çoğu Lila Sams olarak tanıdığım kadına uyuyordu. Gerçekten bir maden bulmuştum. Ehliyeti zarfa soktum, zarfı yerine yerleştirip bantı tahtaya bastırarak yapıştırdım. Bence açıldığı belli olmuyordu, Lila hepsine parmaklarımı yıkadığımda kırmızıya dönüşecek gizli bir toz serpmemişse işi hallettim sayılırdı.

İkinci çekmecenin arkası da küçük bir kasa olarak kullanılmakta olup bir dizi kredi kartıyla başka bir sürücü ehliyeti vardı. Bu kere belge New Mexico'da Las Cruces'te bir adreste oturan Delia Sims adına çıkarılmıştı ve aynı doğum tarihini taşıyordu. Yine hepsini not alıp bulduğum gibi bıraktım. Saatime baktım. Yedi otuz iki. Hâlâ

güvencedeydim ama daha bakacak çok yerim vardı. Araştırmama dikkatle devam edip çekmecelerin içindekileri aynen bulduğum gibi bıraktım. Şifonyerle işim bitince iki tel saç aldım ve yine çekmece aralarına yerleştirdim. Tuvalette de, komodinlerde de bir şey yoktu. Dolapta manto ceplerini, ayakkabı kutularını araştırdım. Kutulardan birinin içinde ilk gördüğüm gün giydiği kırmızı ayakkabıların satış makbuzu vardı. Onu daha sonra incelemek üzere cebime indirdim. Yatağın altında ve şifonyerin arkasında herhangi bir şey yoktu. Tam o anda oturma odasından garip bir ses duydum.

"Kinsey, geldiler!" diye Moza korkudan kısılmış bir sesle bağıyordu. Sokakta bir araba kapısının kapandığını duydum.

"Teşekkürler" dedim. Adrenalin damarlarımda oluktan akan su gibi boşalıyordu, kalbimin tıpkı çizgi filmlerde olduğu gibi göğsümden dışarı fırladığına emindim. Ortalığa şöyle bir baktım. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Kapıdan dışarı çıktım, kapıyı kapatıp kilitledim, maymuncuğu cebime attım. Fener. Tüh! Onu tuvaletin üstünde bırakmıştım.

Sokak kapısında mırıltılar. Lila ile Henry. Moza yemeği soruyordu. Kapıyı açtım, tuvalete gidip feneri aldım, sessiz bir ceylan gibi yeniden kapıya koştum. Kilidin kapandığını hissettim, anahtarı titreyerek çıkarttım. Omzum üzerinden bir kaçış yolu aradım.

Koridor sağa doğru bir metre uzanıyor, orada oturma odasının kemeri başlıyordu. Solumda bir telefon bölmesi, bir dolap, banyo ve mutfak vardı. Onun ötesinde de yemek odasına açılan kemer. Eğer buraya geliyorlarsa sağımdaki kemerden geleceklerdi herhalde. Sola doğru iki büyük adım atıp banyoya girdim ve girdiğim anda da yanlış bir seçim yaptığımı anladım. Mutfığa gitmeliydim. Orada arka tarafa açılan bir kapı vardı. Oysa şimdi burada kısıtılıp kalmıştım.

Hemen solumda buzlu camdan kapılı ayrı bir duş bölmesi vardı. Sağımda ayaklı banyo küveti, onun yanında da tuvalet Odanın tek penceresi küçüktü ve herhalde yıllardır açılmamıştı. Kapalı duş bölmesine girip kapıyı kapattım. Metalik sesin varlığını belli edeceğinden korktum. Feneri yere bırakıp kapıya içerden asıldım. Biri içeri girdiği takdirde hemen göze çarpmamak için çömeldim sonra. Koridorda seslerin ardından Lila'nın odasının kapısını açtığını duydum.

Duş henüz ıslaktı ve Zest sabunu kokuyordu. Soğuk su musluğuna asılı bir yıkanma bezinden omzuma su damlamaktaydı. Dışarı kulak veriyor ama fazla bir ses duyuyordum. Bu durumda saklanmanın Zen'ine varmalısınız. Aksi takdirde dizleriniz ağrır, bacak kaslarınız spazm geçirir ve çok geçmeden tedbirliliği bir yana atıp ne olursa olsun bağıarak oradan kaçmak istersiniz. Yüzümü sağ koluma dayadım, içime döndüm. Ağzımda hâlâ yediğim soğanın kokusu vardı. Boğazımı temizlemek istiyordum. Çişim de gelmişti. Yakalanmayacağımı umuyordum; Lila ya da Henry duş kapısını, açıp da beni orada çömelmiş buldukları takdirde kendimi çok kötü hissedecektim. Bir açıklama düşünmeye zahmet bile etmedim. Öyle bir şey olamazdı.

Başımı kaldırdım. Koridorda sesler. Lila odasından çıkmış, kapıyı kapatıyordu. Belki de saç tellerinin yerli yerinde durup durmadığını kontrol etmek için gelmişti. Acaba elime geçmişken o sürücü ehliyetlerini alsa mıydım? Hayır, onları oldukları yerde bırakmak daha iyiydi.

Banyo kapısı birden açıldı ve Lila'nın sesi duvarlarda megafon gibi yankılandı. Kalbim öyle hızlı bir harekete başladı ki, sanki buz gibi bir yüzme havuzuna atılmış gibi oldum. Lila duş kapısının hemen öte yanındaydı, dolgun vücudu açıkça seçiliyordu. Çocuk gibi gözlerimi kapatarak görülmez olmayı istedim.

"Şimdi geliyorum, sevgilim," diye iki karış ötemden seslendi.

Sonra tuvalete doğru gitti, polyester eteğinin çekildiğini ve korsesinin indirildiğini duydum.

Tanrım ne olur duş yapmaya kalkışmasın diye dua ettim. Gerginliğim o düzeydeydi ki, her an ya öksürecek, ya aksıracak ya da çılgıncasına gülecek gibiydim. Koltukaltılarımın terden sırlıklam olduğunu hissettim.

Sifon çekildi. Lila'nın toparlanması sonsuzluk kadar uzun sürdü. Ellerini yıkadı. Bu işi daha ne kadar uzatacaktı? Sonunda yürüdü, kapıyı açtı ve çıktı. Ayak sesleri oturma odasına doğru uzaklaştı. Konuşmalar, gülüşmeler, veda sesleri. Sokak kapısı kapandı.

Ben Moza'yı koridorda, duyana kadar yerimden kıpırdamadım.

"Kinsey? Gittiler. Hâlâ burada mısın?"

Tuttuğum soluğumu bıraktım, ayağa kalktım, fenerimi arka cebime soktum. Bu geçimini sağlamanın onurlu bir yolu değil, diye düşündüm. Ve bu iş için para bile almıyordum. Duş kapısından bir oyuna getirilmediğimden emin olmak için uzanıp baktım. Evde kimse yok gibiydi. Moza dolabın kapısını açmış, "Kinsey?" diye mırıldanıyordu,

"Buradayım" dedim gürleyen bir sesle.

Koridora çıktım. Moza yakalanmadığımız için o kadar sevinçliydi ki, bana kızamadı bile. Duvara yaslanıp elini yelpaze gibi sallamaya başladı. Ben bir daha başka bir şey için eve dönmelerinden önce kendimi dışarı atmak istedim.

"Müthişsin" diye mırıldandım. "Sana borcumu asla ödeyemem. Sana Rosie'de bir yemek ısmarlayacağım."

Mutfığa gittim, evden çıkmadan önce dışarıyı iyice kolaçan ettim. Hava artık iyice kararmışsa da, Moza'nın evinin gölgesinden çıkmadan sokağın boş olduğuna kanaat getirdim. Sonra kendi kendime gülerek eve kadar yürüdüm. Aslında tehlikeyle oynamak eğlenceli bir şeydi. İnsanların dolaplarını, çekmecelerini karıştırmak çok hoştur. Eğer beni emniyet daha önce çağırmasaydı hırsız bile olabilirdim. Lila'nın karşısında, hoşlanmadığım bir durumun denetimini ele almıştım ve bu güçlülük dalgası bir rahatlamayla neredeyse başımı döndürecekti. Kadının ne yapmak istediğini bilemiyordum ama bunu öğrenmeye kararlıydim.

Eve dönünce Lila'nın ayakkabı kutusundan aldığım kredi kartı makbuzunu çıkardım. Üzerindeki tarih 25 Mayıs'tı ve mağaza Las Cruces'teydi, Kredi kartı üzerinde Delia Sims yazıyordu. Kâğıdın telefon numarası bölümünde biri kalemle bir numara yazmıştı. Telefon rehberimi açıp Las Cruces'in alan koduna baktım. Beş sıfır beş. Telefonu açıp numarayı çevirirken ne söyleyeceğimi düşünüyordum.

"Alo?" Bir erkek sesi. Orta yaşlı. Aksansız.

"Merhaba" dedim. "Delia Sims'le konuşmak istiyordum."

Bir anlık bir sessizlik oldu. "Bir dakika."

Ağızlık bir elle kapandı, geriden boğuk sesli bir konuşma duyuldu.

Almacı bir başkası almış olmalı ki, yeni bir ses, "Buyrun, ne istemiştiniz?" dedi.

Bu kadındı ve yaşını anlayamamıştım. "Delia?" dedim.

"Kim arıyor?"

"Özür dilerim," dedim. "Ben Lucy Stansbury'yim, Delia, sen değilsin galiba? Sesin benzemiyor."

"Ben Delia'nın arkadaşıyım. Şu anda burada değil. Size yardımcı olabilir miydiniz?"

"Umarım" dedim bir şeyler düşünmeye çalışarak. "Ben California'dan arıyorum. Delia ile kısa bir süre önce tanıştım. Arabamın arkasında bazı eşyalarını bıraktı. Las Cruces'te yaptığı alışverişin kredi kartı makbuzundaki bu numaradan başka elimde bir adresi yoktu. Hâlâ California'da mı kendisi, yoksa eve döndü mü?"

"Bir dakika."

Almaç yine örtüldü, arkada bir konuşma başladı. Kadın tekrar geldi.

"Bana adınızla adresinizi vererseniz, size telefon ettiririm."

"Elbette." Kadına adımları bir daha verdim ve Los Angeles alan kodlu bir numara uydurdum. "Bu eşyaları ona göndereyim mi, yoksa burada mı tutayım? Belki de nerede unuttuğunu biliyordur."

"Neler bırakmıştı?"

"Çoğu giyecek eşya. Çok sevdiğini bildiğim yazlık bir elbise ama önemli değil sanırım. Sonra küçük elmas bagetli iri pırlanta yüzüğü var." Lila'nın Henry'nin bahçesinde ilk gördüğümde parmağında olan yüzüğü tarif ettim. "Yakında gelir mi acaba?"

Pek kısa bir duraksamadan sonra kadın buz gibi bir sesle, "Siz kimsiniz?" dedi.

Telefonu kapattım. Las Cruces'tekileri bundan fazla kandıramıyacaktım. Lila'nın ne yapmak istediğini bilmiyordum ama Henry'ye söz ettiği bu emlak işinden hiç hoşlanmamıştım. Henry kadına öyle tutulmuştu ki, herhalde her istediğini yapardı. Kadın çok da hızlı hareket ettiğinden Henry'yi soyup soğana çevirmeden acele bir şeyler yapmalıydım. Çekmecemden bir tomar boş kart alıp yazmaya başladığımda telefon çalınca birden korkuyla irkildim. Bu kadar acele numaramı saptamış olabilir miydi? Herhalde hayır.

Telefonu açıp şehirler arası bağlantı sesini dinlediysem de, öyle bir şey yoktu.

"Alo?"

"Bayan Millhone?"

Erkek. Ses tanıdık geliyorsa da, o an kim olduğunu çıkaramamıştım. Arkadan gelen müzik sesi yüzünden adam bağırarak zorunda kalıyordu. Ben de yüksek sesle karşılık verdim.

"Benim."

"Ben Gus'im" dedi. "Bobby'nin paten kiralama yerindeki arkadaşı."

"Sen misin? Merhaba. Beni aradığına sevindim. Umarım bana verecek bir haberin vardır. Yardıma çok ihtiyacım var şu anda."

"Bobby'yi düşündüm ve ona bunu borçlu olduğuma karar verdim. Bu öğleden sonra konuşmam gerekirdi."

"Sen hiç kaygılanma. Beni aramanı takdir ediyorum. Telefonda mı anlatacaksın, yoksa bir yerde buluşalım mı?"

"İkisi de olur. Söylemek istediğim bir şey vardı, bunun size yardımcı olup olmayacağını bilemiyorum ama Bobby'nin bana verdiği adres defterine bakmak isteyebilirsiniz. Size hiç ondan söz etmiş miydiniz?"

"Elbette. Onu aramak için kentin altını üstüne getirdim zaten. Neredesin?"

Bana Granizo'da bir adres verdi, hemen geleceğimi söyledim. Telefonu kapattım, çantamla anahtarlarımı alıp dışarı fırladım.

Gus'ın mahallesinin ışıkları zayıftı ve bahçeler arada sırada bir palmiye'nin yükseldiği toprak arsalardı. Kaldırım kenarına dizili arabaların hepsi kabak lastikliydiler ve çarpılmışlardı. Benim Volkswagen'im buraya tam olarak uyuyordu doğrusu. Üç evden birinde Tanrı bilir nasıl bir hayvanın, dışarı kaçmasını önlemek için yepyeni dikenli telden çit dikilmişti. Evlerden birinin önünden geçerken çirkin bir ses ve bir hayvanın zincirini gere gere üzerime koştüğünü duydum. Adımlarımı sıklaştırdım.

Gus U biçiminde bir avluya dizilmiş evlerden birinde oturuyordu. Üzerinde numara yazan demirden bir kemer altından geçtim. İçerde iki yanda üçer ve karşıda iki tane olmak üzere altı ev vardı. Hepsi krem rengine boyanmıştı ve karanlıkta bile hepsinin kurumdan karardığı görülüyordu. Evlerden birinden telefonda duyduğum gürültülü müzik geldiğinden Gus'inkini bulmam güç olmadı. Ancak yakından kulağa hiç de hoş gelmiyordu doğrusu. Gus'ın perdesi bir perde sırtına tutturulmuş bir çarşaftı, kapısının tutamağı olarak da bir çiviyle bir boş malara kullanılıyordu. Kapı kenarına vurmak için müziğin azaldığı bir anı bekledim.

"Geliyorum!" diye seslendi. Kapıyı açtı ve içeri girmem için perdeyi tuttu. Odaya girince sıcaklığın, rock müziğinin ve keskin bir kedi çışı kokusunun saldırısına uğradım.

"Şu gürültüyü biraz keser misin?" diye seslendim.

Başını salladı, gidip stereoyu kapattı. "Özür dilerim, oturun lütfen" dedi.

Evi benimkinin yarısı kadardı ve benden iki kat fazla mobilyası vardı. Geniş bir yatak, plastik kaplama bir konsol, stereo dolabı, bel vermiş kitap rafları, kenarları parçalanmış iki kumaş kaplı koltuk, bir soba, buzdolabı, ocak ve evyeden oluşan büyük bir takım. Banyo odadan bir ipe geçirilmiş bir kumaş parçasıyla ayrılıyordu. Odanın iki abajurunun üzerine atılmış kırmızı havlular iki yüz elli mumluk ampullerin ışığını pembemsi bir parıltıya dönüştürmüştü. Her iki iskemle de kedi doluydu.

Gus kedilerden bir kısmını sanki eski giyeceklermiş gibi kucakladı, açılan yere ben oturdum. Kedileri yatağın üzerine atar atmaz hepsi hemen eski yerlerine koştular. Biri kucağıma atlayıp sanki ekmek hamuruymuş gibi karnımı yoğurduktan sonra yaptığından memnun bir tavırla kıvrıldı kaldı. Bir diğeri yanıma sıkıştı, üçüncüsü koltuğun koluna yerleşti. Hangisinin daha avantajlı olduğunu anlamak istercesine birbirlerine bakıyorlardı. Hepsı tekir kedilerdi ve kocaman kafaları vardı. Öteki koltukta iki yetişkin kedi tek tek çoraplar gibi karmakarışık bir halde yatmaktaydılar. Altıncı bir kedi de yatağın altından çıktı ve arka ayaklarını sırayla kaldırdı. Gus bu kedi faaliyetini utangaç bir gülümsemeyle seyrediyordu, yüzü gururla kızarmıştı:

"Ne esaslı hayvanlar, değil mi?" dedi. "Bunları seyretmekten hiç bıkmam. Geceleri örtü gibi serilirler üzerime. Bir tanesi yastığımın üzerinde yatar. Canım çektiğinde küçük yüzlerini öpebilirim." Birini kapıp bebek gibi kollan arasına aldı, kedi bu onursuzluğa şaşırtıcı bir pasiflikle katlandı.

"Kaç kedin var?"

"Şu anda altı, ama Luci Baines ve Lynda Bird hamile. Ne yapacağımı bilemiyorum doğrusu."

"Belki kısırlaştırabilirsin."

"Bunlar da doğduktan sonra onu yapmam gerekecek sanırım. Ama yavrular için yuva bulmakta hiç sıkıntı çekmiyorum, o kadar tatlı oluyorlar ki."

Ne kadar da güzel koktuklarını söylemek istiyordum ama onu bu kadar gururlu görünce doğrusu alay etmeye yüreğim razı gelmedi. "Bundan daha önce söz etmem gerekirdi sanırım, ama doğrusu neden söylemediğimi bilemiyorum"-dedi. Kitap rafının üstündeki karışıklığın arasından bir oyun kâğıdı boyunda bir defter bulup bana uzattı.

Defterin sayfalarını karıştırdım. "Bunun önemi nedir? Bobby birşeyler mi söylemişti?"

"Hayır. Sadece önemli olduğunu ve saklamamı söylemişti, ama nedenini açıklamamıştı. İçinde bir liste ya da şifreli bir şey, sahip olduğu bir bilgi falan olduğunu tahmin ettim, ama gerçekte ne olduğunu bilmiyorum."

"Bunu sana ne zaman verdi?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Kazadan bir süre önceydi. Bir gün bana uğradı, defteri verdi ve kendisi için saklayıp saklamayacağımı sordu. Siz söz edene kadar unutmuştum."

Defterde B harfine baktım. Blackman diye biri yoktu, ama aradığım adı arka kapağın içinde kurşun kalemle yazılı olarak buldum, yanında yedi rakamlı bir numara vardı. Alan kodu olmadığına göre herhalde yerel bir numaraydı; ama rehberde bulduğum S. Blackman'ın numarasına benzemediğini de görüyordum.

"O zaman tam olarak ne söyledi?" diye sordum. Aynı şeyi tekrar ettiğimi biliyordum ama Bobby'nin ne düşündüğü hakkında bir ipucu elde etmeyi umuyordum.

"Aslında fazla bir şey söylemedi. Sadece defteri saklamamı istedi. Size de söylemedi demek?"

Başımı salladım. "Hatırlayamıyordu. Önemli olduğunu biliyordu ama nedenini çıkaramıyordu. Blackman adını hiç duydun mu?"

"Hayır." Kucağında kıvranan kediyi yere bıraktı.

"Bobby'nin birine âşık olduğunu duydum" dedim. "Acaba bu S. Blackman olabilir miydi?"

"Öyle olsa bile bana söylemedi. Kumsalda bir iki kere bir kadınla buluştu. Paten barakasının oradaki otoparkta."

"Kazadan önce mi, sonra mı?"

"Önce. Porsche'sinin içinde oturup beklerdi, sonra kadın kendi arabasıyla gelirdi, oturup konuşturlardı."

"Seni onunla hiç tanıştırmadı mı? Ya da kim olduğunu söylemedi mi?"

"Adını bilmiyorum, yalnızca nasıl biri olduğunu biliyorum. Bir keresinde onları kafeteryaya girerlerken gördüm, garip bir kadındı. Yaşlıca gibi. Orasını anlayamamıştım. Bobby yakışıklı bir gençti ve gerçekten güzel kızlarla çıkardı, ama kadın ondan çok yaşlıydı."

"Uçuk sarı saçlı mı? Kırk beş yaşlarında falan?"

"Yakından görmediğim için yaşını bilemeyeceğim ama saçının rengi tamam. Arasına gördüğüm bir Mercedes otomobil sürüyordu. İçi bej, dışı koyu yeşil. Elli beş elli altı modele benziyor ama iyi durumda."

Adres defterine baktım yine. Sufi'nin adı ve adresi D harfindeydi.

Onunla mı bir ilişkisi vardı acaba? Bobby yirmi üç yaşındaydı ve Gus'ın dediği gibi yakışıklı bir delikanlıydı. Carrie St. Cloud şantajdan söz etmişti, ama Sufi herhangi bir nedenle şantaja uğramışsa neden ondan yardım istemiş olabilirdi? Herhalde Sufi Bobby'ye şantaj yapıyor değildi. Her ne olursa olsun bu bana izleyecek bir ipucu vermişti ve buna minnettardım. Defteri çantama tıktırdım. Başımı kaldırıncı Gus'ın beni neşeli bir bakışla seyrettiğini gördüm.

"Yüzünü görmelisin" dedi. "Çarkların dönmeye başladıklarını görebiliyorum."

"Birşeyler olmaya başladı ve bu da hoşuma gidiyor" dedim. "Bak, bana çok yardımcı oldun. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama inan bana, mutlaka öğreneceğim."

"Umarım öğrenirsin. Sen sorduğunda söylemediğim için pişmanım. Eğer yapabileceğim başka bir şey varsa sakın istemezlik etme."

"Teşekkür ederim." Kediye kucağımdan indirip ayağa kalktım, Gus'la el sıkıştık.

Otomobilime giderken üstümü süpürdüm, dudaklarıma yapışmış kedi tüylerini temizledim. Saat gecenin onu olmuştu ve eve gitmeliydim ama büyük bir gerginlik içindeydim. Moza'nın evindeki olay ve ardından Bobby'nin adres defterinin çıkması üzerimde uyarıcı etkisi yapmıştı. Sufi ile konuşmak istiyordum. Belki de ona uğradım. Eğer daha yatmamışsa biraz çene çalardık. Beni bu soruşturmada vazgeçirmek için bir denemede bulunmuştu ve ben de şimdi bunun nedenini merak ediyordum.

19

Sufi'nin Santa Teresa'nın merkezindeki Haughland Caddesi'ndeki evinin karşısına çektim otomobilimi. Geçtiğim evlerin çoğu büyük parsellerde inşa edilmiş iki katlı taş ve ahşap evlerdi. Çoğunun ön bahçelerindeki California güvenlik sistemleri şirketlerinin tabelaları sessiz gözetleme ve silahlı nöbetçiler olduğunu belirtiydi.

Sufi'nin evinin araba yolunun solunda koyu yeşil bir Mercedes duruyordu. Mahalle sessizdi. Kaldırımlar boştu ve trafik diye bir şey yoktu. Otomobilimden çıkıp eve doğru yürüdüm. Yakından bakınca evin çok büyük olduğunu gördüm. Bunlar şimdi her yerde garip adlı pansiyonlara dönüştürülmekteydi. Gecede doksan dolara sahte bir pirinç karyolada yatabileceğiniz ve sabahları fırından çıkmış ve unlan saç kepeği gibi önünüze düşecek taze bir çörek yiyeceğiniz yerlere.

Göründüğü kadarıyla Sufi'nin evi hâlâ tek ailenin oturduğu bir yere de epey dökülmüş bir hali vardı. Belki de onun yaşında pek çok bekâr kadında olduğu gibi bir erkek eksikliği artık damlayan musluklar ve onanma ihtiyaç gösteren oluklar demek oluyordu. Benim yaşımda bir kadın kerpiteni çıkarır ya da oluktan yukarı tırmanır ve kendine yeterliliğin getirdiği o garip zevki hissederdi. Sufi mülkünü sürekli bir ihmal içinde tutmuştu ki, bu da akla aldığı aylığı ne yaptığını getiriyordu. Ameliyathane hemşirelerinin iyi para aldıklarını tahmin ederdim.

Evin arkasında cam kaplı bir veranda vardı ve pencerelerde bir televizyonun titrek mavi/gri ışıkları yansıyor. Yer yer dökülmüş beton basamaklı bir merdivenden çıkıp kapıyı vurdum. Bir an sonra ışık yandı ve Sufi perdenin arasından baktı.

"Benim" dedim. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Cama biraz daha yaklaşıp, sanki arkamda çetemin olup olmadığını görmek istermiş gibi baktı.

Sonra kapıyı açtı. Üzerinde sabahlığı, ayağında terlikleri vardı. Bir eliyle yakalarını kapatmıştı. "Ödümü patlattın" dedi. "Bu saatte burada ne işin var? Bir şey mi oldu?"

"Herhangi bir şey olmadı. Seni korkuttuğum için özür dilerim. Buradan geçiyordum ve seninle konuşmam gerekiyordu, Girebilir miyim?"

"Yatmak üzereydim."

"Kapı önünde konuşuruz o halde."

Sufi bana öfkeyle baktı, sonra içeri girebilmem için istemeye istemeye geri çekildi. Benden yarım baş kısıydı, sarı saçları o kadar seyrelikti ki, altından başının etlerini görebiliyordum. Onu evinde şeftali rengi saten sabahlık ve üzerinde çiçekler olan aynı renkten terliklerle dolaşacak biri olarak düşünmemiştim. Bunlar hoppa kadınların giyeceği şeylerdi.

İçeri girince çevreme şöylece bakıp her şeyi daha sonra değerlendirmek üzere belleğime kaydettim. Oda dağınık, düzensiz ve orada burada yığılı kullanılmış tabaklara, vazodaki solmuş çiçeklere ve yere taşmış çöp tenekesine bakılırsa pisti. Vazonun dibindeki suyun rengi kararmıştı ve bir hastalığın son aşaması gibi kokuyordu. Koltuğun yanında buruşturulmuş bir selefön kağıdından şekerleme yemekte olduğu anlaşıyordu. Divanın üzerinde açık bir Reader's Digest kitabı vardı. Oda biberli pizza kokuyordu ki, onun kutusunu da televizyonun üzerinde gördüm. Televizyondan yayılan ısı pizzayı sıcak tutuyordu ve kekik ile mozzarella peynirinin kokusu sıcak karton kokusuna karışıyordu. Tanrım, ben en son ne zaman yemek yemiştim, diye düşündüm.

"Yalnız mı oturuyorsun?" diye sordum.

Bana sanki evi hırsızlık amacıyla inceliyormuşum gibi baktı. "Ne olacak yani?"

"Bekâr olduğunu tahmin etmiştim. Ama bu konuda kimsenin bir şey söylememiş olduğunu şu anda fark ettim."

"Araştırma yapmak için çok geç" dedi ters bir sesle. "Ne istiyordun?"

Karşımdaki insanın kaba olması beni rahatlatır. Kendimi yumuşak, tembel ve kötü hissetmemi sağlar. Gülümsedim. "Bobby'nin adres defterini buldum" dedim.

"Bunu bana neden söylüyorsun ki?"

"Onunla ilişkisini merak ediyordum."

"Onunla bir ilişkim yoktu."

"Ben öyle duymadım ama."

"O zaman yanlış duymuşsun. Onu tanıyordum elbette. Glen'in tek çocuğuydu ve Glen'le ben yıllardan beri çok iyi arkadaşız. Onun dışında Bobby ile birbirimize söyleyecek fazla bir şeyimiz yoktu."

"O zaman neden onunla kumsalda buluşuyordun?"

"Ben Bobby'yle kumsalda hiç buluşmadım."

"Biri sizi bir kereden fazla görmüş ama."

Sufi duraksadı. "Belki bir iki kere karşılaşmışızdır. Bunda ne kötülük var? Onu hastanede de görürdüm."

"Ben sadece ne konuştuğunuzu merak etmişim, hepsi bu."

"Pek çok şeyden konuştuğumuza eminim." Onun başka bir yol denemeye çalıştığını görüyordum. O öfkeli tavrı biraz olsun kaybolmuştu. Sevimli olmaya karar vermiş gibiydi. "Tanrım, doğrusu bana ne olduğunu bilemiyorum. Eğer kaba davrandıysam özür dilerim. Burada olduğuna göre, otur bari. İstersen soğutulmuş şarabım da var."

"Bak onu isterim doğrusu. Teşekkür ederim."

Sufi herhalde izini nasıl örteceğini düşünme fırsatını yakaladığına sevinerek odadan çıktı. Bense çevreye rahatça göz atma imkânını yakaladığımdan memnundum. Hemen koltuğa doğru yürüyüp yanındaki sehpanın üzerine baktım. Üstü dokunmak istemediğim şeylerle doluydu. Çekmeceyi sessizce açtım, içine evin öteberisi olduğu gibi tıklmıştı: Piller, mumlar, bir uzatma kablosu, makbuzlar, kibrit kutuları, iki düğme, bir dikiş takımı, kurşunkalemler, bir çatal ve hepsini saran bir kir tabakası. Mutfaktan bir tıpa açılma sesi, ve dolaptan çıkardığı kadehlerin şangırtısını duydum. Televizyon odasına dönerken kadehler birbirine çarpıyordu. Araştırmayı bırakıp koltuğun kenarına oturdum.

Evi hakkında iyi bir şey söylemeyi düşünüyordum ama bir yandan da tetanos aşımın zamanı geçtiği için kaygılanıyordum. Ev öyle bir yerdi ki, tuvalete gitmek zorunda kalırsanız, oturak tahtasına kâğıt sermek zorunda kalırdınız. "Esaslı ev" dedim.

Sufi yüzünü buruşturdu. "Gündelikçi kadın yarın gelecek Pek bir şey yaptığı yok ya. Yıllarca annelerde çalışmıştı, ben de onu kovamıyorum işte."

"Annenler seninle mi oturuyorlar?"

Başını salladı. "Öldüler. Kanserden."

"İkisi de mi?"

"Öyle" diye omzunu silkti.

Aile duygululuğu da bu kadardı.

Bir kadeh doldurup bana uzattı. Etiketinden şarabın benim kutu üzerindeki uydurma bağ resmine kanıp markamı değiştirmeden önce içtiğim şarap olduğunu anladım. Anlaşıldığı kadarıyla ikimizin de daha iyi bir şeye ne bütçemiz ne de zevkimiz yeterliydi.

Sufi kadehiyle koltuğa oturdu. Tavrındaki değişiklik hemen göze çarpıyordu, mutfaktayken iyi bir mazeret düşünmüş olmalıydı.

Şarabından bir yudum alıp bana baktı. "Son günlerde Derek'le konuştun mu?" diye sordu.

"Bu öğleden sonra büroya uğradı."

"Evden ayrıldı. Glen akşam San Francisco'dan dönünce Derek'in eşyalarını hizmetçisine toplatıp evin dışına bıraktırdı. Sonra da kilitleri değiştirdi."

"Vay vay" dedim. "Neden acaba, merak ettim doğrusu."

"Beni düşüneceğine önce onunla konuşsan akıllılık edersin."

"Neden?"

"Bobby'yi öldürmek için onun bir nedeni vardı. Eğer varmak istediğin şey oysa söyleyeyim, onu ben öldürmedim."

"Sen hangi nedenden söz ediyorsun?"

"Glen Derek'in on sekiz ay önce Bobby için büyük bir yaşam sigortası yaptırttığını öğrenmiş."

"Ne?" Kadehim çarpılmış, şarabın bir kısmı dökülmüştü. Şaşıtılmışı saklayamazdım ama karşımdakinin yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeden de hiç hoşlanmamıştım.

"Evet. Sigorta şirketi ölüm kâğıdının kopyasını istemek için Glen'i aramış. Sigorta ajanı herhalde Bobby'nin ölümünü gazetede okumuş ve adı hatırlamış olmalı. Glen öyle öğrendi işte."

"Birin imzası olmadan sigorta yapılmadığını sanıyordum."

"Teknik olarak öyle, ama onun da yapılmasının yolları vardır."

Dökülen şarabı bir kâğıt mendille silerken Sufi'nin Derek'e karşı şiddetli bir nefret duyduğunu fark ettim. "Anlat bakalım" dedim.

"Derek suçüstü yakalandı. Söylediğine göre sigortayı Bobby iki kere otomobil kazası yaptıktan sonra, çok eskiden yaptırtmış. Bobby'nin kendini öldüreceğini düşünmüş. O tipleri bilirsin. Arka arkaya kazalar yaparlar ve sonunda ölürler. Bu sosyal bakımdan kabul edilebilir intihardır. Doğrusunu istersen Derek pek haksız sayılmazdı. Bobby balık gibi içerdi ve uyuşturucu kullandığından da eminim. O da Kitty de berbat bir haldeydiler. Zengin, şımarık, küstah..."

"Sözlerine dikkat et, Sufi. Bobby Callahan'dan hoşlanırdım ben. O yürekli bir insandı."

"Bunu hepimiz biliyoruz sanırım." Sufi beni çıldırtan o üstün tavırlı bir sesle konuşuyordu, ama o noktada bir tepki gösteremezdim. Bacak bacak üstüne atıp bir ayağını sallamaya başladı. "Hoşlanmıyorsun belki, ama gerçek bu. Ve sadece o kadar da değil. Derek'in Kitty için de sigorta yaptırttığı söyleniyor."

"Kaç paralık?"

"Her ikisine de yarım milyon dolarlık."

"Haydi haydi, Sufi. Bunun bir anlamı yok. Derek kendi kızını öldürecek değil ya."

"Kitty ölmedi, değil mi?"

"Ama Bobby'yi neden öldürsün ki? Deli olmalı böyle bir şey yapmak için. Polislerin yapacağı ilk şey onu soruşturmak olurdu."

"Kinsey, kimse Derek'in akıllı olduğunu söylemedi" dedi sabırlı bir tavırla. "Aptalın biridir o."
"O kadar da aptal olamaz. Bu işten yakasını sıyrabileceğini nasıl düşünmüş olabilir?"
"Kimsede onun bir şey yaptığı konusunda kanıt yok. Birinci kazadan hiçbir iz yoktu. Jim Fraker bu kazanın ise Bobby'nin nöbet geçirdiği için olduğundan emin. Bunu Derek'e asla yükleyemezler."
"Ama bunu neden yapsın ki? Kendi parası var."
"Para Glen'indir. Derek'in beş kuruşu yoktur. Glen'den kurtulmak için her şeyi yapar o. Bunu bilmiyor muydun?"
Ona sadece bakabildim, bilgiyi zihnimdeki bilgisayara yerleştirirken. Sufi şarabından bir yudum daha alıp yarattığı etkinin zevkiyle bana bakıp gülümsedi.
Sonunda, "İnanmıyorum" dedim.
"İstedigine inanabilirsin. Ben yalnızca başka bir şeye kalkışmadan onu araştırmanı söylüyorum."
"Sen Derek'ten hoşlanmazsın, değil mi?"
"Elbette hoşlanmam. Bence onun kadar eşeği dünyaya gelmiş değildir. Zaten Glen'in onda ne gördüğünü hiç anlamış değilim. Beş parasız. Aptal. Kendini beğenmiş. Ve bunlar onun iyi yanlarıdır. Bütün bunların dışında acımasızdır da."
"Bana hiç de acımasız gibi görünmemiştin."
"Sen onu benim kadar uzun tanımadın. Para için her şeyi yapacak bir insandır ve konuşmaktan kaçındığı çok şeyi olduğuna eminim. Sana geçmişi olan bir insan gibi gelmiyor mu?"
"Ne gibi?"
"Emin değilim. Ama o palyaço görünüşünün başka bir şeyi maskelemek için olduğuna eminim."
"Glen'in aldandığını mı söylüyorsun yani? Oysa Glen böyle şeyleri yutmayacak kadar akıllı biri gibi gelmişti bana."
"Erkekler dışında her şey konusunda akıllıdır. Bu üçüncü evliliği. Bobby'nin babası da berbattı. İkinci kocasını tanımıyorum. Onunla evlendiğinde Glen Avrupa'da yaşıyordu ve evliliği de fazla uzun sürmedi."
"Bir an için sana dönelim yine. Bobby'nin cenazesinin kaldırıldığı gün beni araştırmadan vazgeçirmeye çalıştığın izlenimine kapılmıştım. Şimdi ise bana ipuçları veriyorsun. Bu değişikliğin nedeni ne?"
Benimle konuşmasına karşın dikkatini sabahlığının belini bağlamaya vermişti. Sonra başını kaldırarak, "Glen'in üzüntüsünü arttıracaklarını düşündüm" dedi. "Ama söylediğim hiçbir şeyin seni kararından vazgeçirtmeyeceğini anlayınca bari bildiklerimi anlatayım dedim."
"Bobby ile kumsalda neden buluştun? Aranızda ne vardı?"
"Hiçbir şey. Bir iki kere kendisine rastladım o kadar. Derek'ten şikâyet etmek istiyordu. Bobby de ona tahammül edemezdi ve kendisini sempatiyle dinleyeceğimi biliyordu. Bu kadar işte."
"Neden bunu baştan söylemedin?"
"Sana hesap vermek zorunda değilim. Çağrılmadan evime geliyorsun ve beni sorguya çekiyorsun. Bunlar seni hiç ilgilendirmez. Ne kadar tahammül edilemez biri olduğunu bildiğini sanmıyorum."
Bu yerinde hakaret üzerine yüzümün kızardığını hissettim. Şarabın son yudumunu da içtim. Bobby ile buluşma hikâyesine her ne kadar inanmamışsam da, ağzından daha fazla bir şey alabileceğimi sanmıyordum. Konuyu o an için bırakacaktım ama içim rahat değildi. Eğer yalnızca Bobby'nin şikâyetlerini dinliyorsaydı, bunu neden ilk başta söylememişti?
Saatime bakınca on biri geçtiğini gördüm ve Glen'e gitmeye karar verdim. İzin isteyip çıktım oradan. Bu acele kalkışımın onu huzursuz ettiğine emindim.
Kimi zaman olaylar yalnızca şansın yardımıyla gelişmeye başlar. Ondandır sonra olanların kendi başarım olduğunu iddia edecek değilim. Küçük Volkswagenime döndüğümde havanın ne kadar serinlemiş olduğunu fark ettim. Otomobile girdim, kapıyı kapattım ve sonra dönüp arka koltukta bulundurduğum kazağı aramaya koyuldum. Tam kitapların altından bulup çekiyordum ki, bir otomobil motorunun çalıştığını duydum. Sağıma baktım. Sufi'nin Mercedes'i geri geri çıkıyordu. Hemen eğilip saklandım. Otomobilimi tanıyıp tanımadığımı bilmiyordum, ama gittiğimi tahmin etmiş olmalı ki, doğruca yola koyuldu. Ben hemen döndüm, motoru çalıştırdım ve sert bir U dönüşü yaparak State caddesine doğru uzaklaşan stop lambalarını izlemeye başladım.
Sufi üstünü değiştirecek zaman bulmuş olamazdı. En fazlası saten sabahlığının üzerine bir manto atmış olabilirdi. Gecenin bu saatinde Jean Harlow gibi giyinmiş olarak habersiz ziyaret edebileceği kim vardı? Doğrusu çok merak ediyordum.

20

Santa Teresa'da zenginler iki gruba ayrılmışlardır Yarı Montebello'da, yarı Horton Ravine'de yaşarlar. Montebello eski, Horton Ravine yeni paradır. Her ikisinde de dönümlerce ağaçlıklar, at gezintisi yapacak patikalar, giriş ödentisi yirmi beş bin dolar olan kulüpler vardır. Her ikisinde de köktendinci kiliselere, gösterişli bahçe süslerine ve gezici satıcılara iyi bakılmaz. Sufi Horton Ravine'e doğru gidiyordu.
Los Piratas'ın bahçe girişinden geçerken belki de çağrıldığı erkeğe giden bir telekız gibi giyinmiş olduğundan fazla süratten yakalanmamak için hızını otuz mile indirdi. Ben de yavaşladım ve mümkün olduğu kadar geride kalmaya gayret ettim. Onu millerce virajlı yolda izlemekten korkuyordum ama o beni şaşırtarak sağdaki ilk araba yollarından birine girdi. Ev yolun yüz metre gerisinde tek katlı California bungalovlarından biriydi: Beş yatak odası, dört yüz metrekare, fazla gösterişli değil ama pahalı. Arsasıyla herhalde beş dönümdü, süslü bir demir parmaklıkla çevriliydi, parmaklık boyunca sarmaşık gülleri uzanıyordu. Sufi'nin otomobili eve yaklaştığı sırada ışıklar yanmıştı.

Sufi Şeftali rengi bir saten ve k rk gölgesi olarak otomobilden çıktı, daha varmadan açılan kapıdan girip içerde kayboldu.

Ben o sırada evi geçmiştim. Sağdaki ilk yol ayrımlarına kadar gittim, otomobili çevirdim, farları söndürerek geriye döndüm. Otomobilimi sol tarafta, taflanların önüne çektim. Sokak karanlıktı, hiç ışık yoktu. Karşımda yapay gol yle bir golf sahasının ucu uzanıyordu. Suyun yüzeyinde parlayan ayışığı, g l  gri ipekli bir kumaş parçasına dönüştürmüştü.

Torpedo gözünden el fenerimi aldım, otomobilden indim, yol kenarındaki uzun çimenler arasında yürümeye başladım. Islak  imenlerden tenis ayakkabılarım ve blucinimin paçaları su içinde kalmıştı.

Araba yoluna vardım. Posta kutusu üzerinde ad yazmıyorsa da, evin numarasını not ettim. Gerekirse büroma uğrayıp kent rehberine bakabilirdim. Yolu yarılamiştım ki, evden bir köpek havlaması duyuldu. Köpeğin cinsini bilmiyordum ama havlamasını iyi bilen o keskin dişli ve aksi huylu hayvanlardan biri olmalıydı. Hayvan benim kokumu almıştı ve üzerime atlamak için sabırsızlanıyordu. Evdekilerin dikkatini çekmeden daha fazla yaklaşamazdım. Herhalde daha şimdiden köpeğin neden heyecanlandığını merak etmeye başlamışlardı bile. Belki de zincirini açıp hayvanı dışarı koyverirlerdi. Daha önce de köpekler tarafından kovalanmıştım ve bunun hiç de eğlenceli bir şey olmadığını bilirdim.

Yolumu değiştirip otomobilime döndüm. Özel hafiyelikte sağduyu ayıp bir şey değildir. Evi bir saat kadar g zlediysem de, herhangi bir hareket göremedim. Yorulmaya başlamıştım ve boşuna zaman kaybettiğimi hissediyordum. Sonunda motoru çalıştırdım, otomobili hareket ettirdim ve bahçe kapısından çıkana kadar farlarımı yakmadım.

Eve d nd ğ imde artık iyice t kenmiştım. Bir iki not alıp yattım. Işığı s nd rd ğ imde saat bir olmuştu.

Sabah altıda kalktım, kafamı toparlamak için üç mil koştum, sonra yıkandım, bir elma aldım ve saat yedide büroya gittim. Salı günü olduğundan o gün fizik tedavim yoktu neyse. Artık kolum da iyileşmiş gibiydi, bunun içinde bulunduğum araştırmanın heyecanıyla sancımı duymamamdan olması da mümkündü.

Telesekreterimde mesaj yoktu. Rehberimi  ıkarıp Los Piratas'taki ev numaralarına baktım. Eh, tahmin etmeliydim. James ve Nola Fraker. Sufi'nin hangisini görmeye gittiğini ve acelesinin nedenini merak ettim. Her ikisiyle de konuşuyor olabilirdi ama doğrusu bunu hayalimde canlandıramıyordum. Bobby'nin açık olduğu kadın Nola olmuş olabilir miydi? Dr. Fraker'in bu olaya nasıl karıştığını pek anlayamıyordum ama birşeylerin döndüğü kesindi.

Bobby'nin adres defterini çıkardım ve Blackman'ın numarasını çevirdim. Ama Walt Disney  izgi filminde vaftiz annesi peri gibi sesi olan bir kadından banda kaydedilmiş bir mesajla karşılaştım. "Aradığınız numara sekiz sıfır beş alan koduna bağlanamamaktadır. Lütfen numaranızı bir daha kontrol edin. Teşekkür ederiz."  evre alan kodlarını da denedim ama bir sonuç alamadım. Defterdeki diğer kayıtları uzun uzun inceledim. Başka bir şey yapamadığım takdirde oturup hepsini arayacaktım. Yorucu bir işti bu ve belki de hiçbir sonuç çıkmayacaktı, ama yapacak başka bir şey yoktu. Bu arada başka şeylere d nmeliydim.

Kimsenin evine gidemeyecek kadar erkendi, ama Kitty'yi görmeye gidebilirdim. Kız hâlâ hastanedeydi ve herhalde çoktan uyandırılmıştı. Onu günlerdir görmemiştim ve bana yardımcı olabilirdi.

Bir gün öncesinin serinliği kaybolmuş, güneş daha şimdiden yakmaya başlamıştı. Otomobilimi ziyaretçi parkının son yerine sokup giriş kapısına gittim. Holdeki danışma masasının başı her ne kadar boşsa da, hastane güne başlamıştı. Kafeterya kalabalıktı, açık kapıdan dayanılmaz bir kafein ve kolesterol kokusu yükseliyordu. Armağan d kk nının ışıkları yanıyordu. Muhasebe bölmesinde geçen kızlardan oluşan personel sanki bir otelin hesap kesme saatiyim gibi faturaları hazırlamaktaydılar.

Ben   nc  kata  ıktım. Büyük  ifte kapılar her zamanki gibi kilitliydi. Zili  aldım. Az sonra blucin ve lacivert bir tişört giymiş iriyarı bir zenci kadın kapıyı aralayıp baktı. Kolunda iri bir saat, ayaklarında varisli damarlara ve düşük tabanlara meydan okumak üzere yapılmış beş santim kalınlığında krepsollu ayakkabılar vardı. Göğsünde adının Natalie Jacks olduğunu gösteren bir plastik parçası taşıyordu. Bayan Jacks'a ruhsatımın fotokopisini göstererek, aile dostu olduğumu ve Kitty Wenner ile konuşmak istediğimi söyledim.

Kadın kimliğimi dikkatle inceledikten sonra içeri görmem için geriledi.

Kapıyı arkamdan kilitleyerek beni koridorun sonunda bir odaya götürdü. Kitty kalkıp giyinmişti, saçları duştan hâlâ ıslaktı. Yatağın  zerine uzanmış, sırtını yastıklara dayamıştı. Yanındaki komodinin üzerinde kahvaltı tepsisi duruyordu.  zerinde incecik gövdesinde bir askıya asılmış gibi duran ipekli bir kaftan vardı. G ğs leri bir koltuk minderinin düğmelerinden daha büyük değildi ve kollar tuvalet kâğıdı kadar ince deri kaplı çıplak kemiklerden farksızdı. Gözleri iri ve ürkütücü, kafatası yetmişin-deymiş gibi belirliydi.

"Bir ziyaret in var" dedi Natalie.

Kitty'nin gözleri bana çevrildi ve bir an onun ne kadar korkmuş olduğunu gördüm.  l yordu. Bunu biliyor olmalıydı. Enerjisi derisinin gözeneklerinden ter gibi akıp gidiyordu.

Natalie kahvaltı tepsisini inceledi. "Eğer biraz daha fazla yemezsen serum vereceklerini biliyorsun" dedi. "Dr. Kleinert'la anlaştığınızı sanıyordum."

"Birazını yedim ama."

"Sana ısrar etmemem gerek, ama doktor az sonra viziteye çıkacak. Onunla konuşurken biraz daha yemeye  alış, olmaz mı? Biz senden yanayız, yavrum. Doğru söylüyorum."

Natalie ikimize de gülümseyip odadan  ıktı. Onun yan odada başka biriyle konuştuğunu duyduk.

Kitty'nin yüzü pembeleşmişti ve ağlamamaya çalışıyordu. Bir sigara alıp yaktı, kemikli elini ağzına götürerek öksürdü. Başını salladı, hafifçe tatlı olan bir gülümsemeyle baktı. "Tanrım, bu derdi başıma kendimin açtığına inanmıyorum," dedi. "Glen beni görmeye gelir mi dersin?"

"Bilemiyorum, Senden sonra oraya gidebilirim. İstersen söylersin."

"Babamı kovdu."

"Duydum."

"Herhalde şimdi de beni kovacaktır."

Kızın yüzüne bakamıyordum. Glen'e duyduğu özlem öylesine elle tutulabilir bir şeydi ki, bakmak beni rahatsız ediyordu. Kahvaltı tepsisine baktım: Meyve, çörek, çilekli yoğurt, portakal suyu, çay. Herhangi bir şey yemiş görünmüyordu.

"Biraz ister misin?" diye sordu.

"İstemem. Sonra Kleiner'te senin yediğini söylersin."

Kitty'nin yüzü kızardı, huzursuzca gülümsedi. "Neden yemediğini anlamıyorum" dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Her şey o kadar çirkin görünüyor ki. İki oda ötede iştahsızlık çeken bir kız var. Onu hastaneye getirmişler ve burada yemeye başlamış. Şimdi de hamile gibi görünüyor. Hâlâ zayıf. Karnı yerinde yarım bir basketbol topu var. İğrenç."

"Ne çıkar bundan? Yaşıyor ama, değil mi?"

"Ben ona benzemek istemiyorum. Zaten hiçbir şeyin tadı yok, gördükçe kusacağım geliyor."

Konuyu uzatmanın bir anlamı olmadığı için ardını bırakıp başka bir konuya geçtim. "Glen kovduktan sonra babanı gördün mü?"

Kitty omuzlarını silkti. "Her gün öğleden sonra buraya geliyor. Bir yer bulana kadar Edgewater Oteli'nde kalıyor."

"Sana Bobby'nin vasiyetnamesinden söz etti mi?"

"Biraz. Bobby'nin bütün parasını bana bıraktığını söyledi. Doğru mu bu?" Sesinde sadece üzüntü vardı.

"Bildiğim kadarıyla."

"Bunu neden yaptı ki?"

"Belki de senin yaşamını berbat ettiğini düşünerek bunu düzeltmek istedi. Derek bana onun Rick'in ana babasına da biraz para bıraktığını söyledi. Belki de senin kendini toparlamayı istemiştir."

"Ben onunla herhangi bir anlaşma yapmış değilim."

"Onun 'anlaşma' diye bir şey amaçladığını sanmıyorum."

"Olsun, ben kontrol ediliyor olma hissinden hoşlanmam."

"Kitty, denetlenemeyeceğin gerçeğini artık kanıtladın sanırım. Bu mesajı hepimiz gayet net ve kesin bir şekilde aldık. Bobby seni seviyordu."

"Bunu ondan kim istedi? Ben çoğunlukla ona iyi bile davranmazdım. Ve ille de onun iyiliğini düşünmezdim."

"Yani?"

"Hiçbir şey. Unut gitsin. Bana bir şey bırakmamış olmasını isterdim."

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ben ondan hiçbir şey istemedim." Sesi iddiacıydı ama aslında durumunun ne olduğunu anlayamamıştım.

"Seni rahatsız eden nedir?"

"Hiçbir şey."

"Bu telaş niye öyleyse?"

"Ben telaş ediyor değilim! Neden edeyim ki? O bunu kendini iyi hissetmek için yaptı, tamam mı? Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu."

"Seninle bir ilgisi olmalı, yoksa parayı, bir başkasına bırakırdı."

Kitty sigarayı bırakıp tırnağını kemirmeye başladı. Küllüğün kenarında duran sigaradan, uzak bir dağdaki Kızılderili işareti gibi ince bir duman tütmeye başladı. Kitty'nin ruhsal durumu kararmaya başlamıştı. İki milyon doların kendi kucağına bırakılmış olması fikrinin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamıyordum ama onu da kendimden uzaklaştırmak istemiyordum. Ben bilgi istiyordum. Konuyu değiştirdim yine. "Ya babanın Bobby'ye yaptırdığı yaşam sigortası?" dedim. "Sana ondan da söz etti mi?"

"Evet. Garip şey o. Babam hep böyle işler yapar ve sonra da insanların neden rahatsız olduklarını anlamaz. O bu işlerde hiçbir kötülük görmez. Onun için bu hareketlerinin hepsinin bir anlamı vardır. Bobby iki kere kaza yapmıştı ve babam da o öldüğü takdirde birinin bundan yararlanmasını düşündü. Glen onu bu yüzden attı herhalde, değil mi?"

"Öyle sanırım. Bobby'nin ölümünden kâr etmesini asla kabul edemezdi. Glen için baban bundan kötü bir şey yapamazdı. Ayrıca, bu kendisini cinayet sanığı da yapar."

"Babam kimseyi öldüremez!"

"O da senin için aynı şeyi söylüyor."

"Doğru ama. Benim Bobby'nin ölmesini istemem için hiçbir neden yoktu. İkimizin de yoktu. Ben parayı bilmiyordum ve zaten istemiyordum da."

"Para neden olmayabilir" dedim. "Başlamak için bir noktadır, ama bir yere varmayabilir."

"Ama sen bunu babamın yaptığına inanıyorsun, değil mi?"

"O konuda henüz bir karara varmış değilim. Ben hâlâ Bobby'nin neler yaptığını araştırıyorum ve bazı boşlukları doldurmam gerekiyor. O zaman bir şeyler olmaktaydı ve bunun ne olduğunu bir türlü bulamıyorum. Sufi ile Bobby'nin ilişkisi neydi? Bir fikrin var mı?"

Kitty bakışlarını kaçırarak sigarasını aldı. Ucundaki külü silkti, son bir nefes çekip küllüğe bastırdı. Tırnakları o kadar yenmişti ki, parmak uçları küçük toplara benziyordu.

Kendi kendine birşeyler tartışmaktaydı. Ben ağzımı açmayarak ona imkân tanıdım. Sonunda alçak bir sesle, "Sufi bir aracıydı" dedi. "Bobby birisi için bir araştırma ya da başka bir şey yapıyordu."

"Kimin için?"

"Bilmiyorum."

"Frakerler içindi, değil mi? Ben dün gece Sufi ile konuştum ve ben oradan ayrıldığımda arkasına bakmadan onların evine gitti. Orada o kadar çok kaldı ki, sonunda pes edip eve döndüm."

Kitty gözlerinin içine baktı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Peki ama o bu işe nasıl girdi? Konusu neydi?"

"Bana sadece bir şey aradığını ve morgdaki işe de geceleri araştırabilmesi için girdiğini söylemişti."

"Tıbbi kayıtlar mı? Orada gizli bir şey mi vardı?" Kızın yüzü kapandı yine, omuzlarını silkti.

"Ama Kitty, sen birinin onu öldürmeye çalıştığını anladığında bunun o işle ilgili olduğunu düşünmemiş miydin?"

Artık ciddi olarak tırnaklarını kemirmeye başlamıştı. Gözlerinin kıpırdadığını görünce arkama döndüm. Dr. Kleinert kapıda durmuş Kitty'ye bakıyordu. Benim kendisini gördüğümü fark edince bana baktı. Gülümsemesi zorlamaydı ve hiç de neşeli değildi.

Kitty'ye, "Bu sabah ziyaretçi kabul ettiğini bilmiyordum" dedi. Bana döndü. "Bu kadar erkenden burada ne işiniz var?"

"Glen'e giderken uğradım. Kitty'yi birşeyler yemesi için iknaya çalışıyordum."

"Buna gerek yok" dedi. "Bu genç hanım benimle bir anlaşma yaptı." Saatine baktı. "Bizi mazur göreceğinizi umarım. Görecek başka hastalarım var ve zamanım kısıtlıdır."

"Ben zaten gidiyordum." Kitty'ye baktım. "Seni az sonra telefonla ararım. Glen'in seni ziyaret edip edemeyeceğini öğreneceğim."

"Çok iyi olur. Teşekkür ederim."

El sallayarak odadan çıkarken Kleinert'in ne kadardır orada olduğunu ve konuştuklarımızın ne kadarını duyduğunu düşündüm. Carrie St. Cloud'un sözlerini hatırlamaya çalışıyordum. Bana Bobby'nin bir şantaj işine karıştığını söylemişti. Ama paranın el değiştirdiği normal bir şantaj değil. Başka bir şey. "Biri onun bir arkadaşına şantaj yapıyordu, o da arkadaşına yardım etmekteydi" gibi bir şey demişti hatırladığım kadarıyla, eğer bir şantaj söz konusuysa neden polise gitmemişti? Ve neden bir şey yapmak ona kalmıştı?

Arabama binip Glen'in evine gittim.

21

Glen'in evine vardığımda saat dokuzu birkaç dakika geçiyordu, Bahçe boştu. Fıskiye'nin beş metre yukarı fışkırttığı su açık yeşil ve beyaz renklerle kendi üzerine dökülüyordu. Arkadaki bahçelerden birinden bir çim biçme makinesinin gürültüsü geliyordu.. Hava tropiklerde olduğu gibi yasemin kokuyordu.

Zili çaldım,, hizmetçilerden biri beni içeri aldı. Glen'i sorunca İspanyolca birşeyler mırıldanıp gözlerini ikinci kata kaldırdı. Glen'in yukarda olduğunu anladım.

Bobby'nin odasının kapısı açıktı, Glen onun koltuklarından birine oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuştu. Beni görünce belli belirsiz gülümsedi. Gözlerinin altında kara çizgiler vardı. Hafif bir makyaj yapmıştı ama o da yanaklarının solukluğunu vurguluyor gibiydi. Üzerinde kendisine çok sert gelen kırmızı bir örgü elbise vardı. "Merhaba, Kinsey. Gel otur" dedi.

Karşısındaki koltuğa oturdum. "Nasılsın?"

"Çok iyi değilim. Günümü burada oturmakla geçiriyorum. Bobby'yi bekliyorum."

Gözleri gözlerimi buldu. "Tabii, o anlamda söylemedim. Ölülerin dönmeyeceklerine inanacak kadar mantıklı bir insanım. Daha fazla bir şey olduğuna, her şeyin henüz bitmiş olamayacağına inanıyorum. Bilmem ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

"Hayır. Pek anlayamadım."

Glen yere bakarak iç seslerine kulak verdi. "Bu kısmen bir ihanete uğramak duygusu sanırım. Ben cesurdum ve benden beklenen her şeyi yaptım. Şimdi de karşılığını istiyorum. Ancak beni ilgilendiren tek ödül Bobby'nin geri dönmesidir. Onun için de bekliyorum." Sanki bir dizi fotoğraf çekiyormuş gibi odanın içinde bakışlarını gezdirdi. Konuşmasının duygu yüküne karşın tavrı çok yavan görünüyordu. Bir robotla konuşuyormuşum gibi. İnsani şeyler söylüyordu ama mekanik olarak konuşuyordu. "Şunu görüyor musun?"

Bakışlarını izledim. Beyaz halı üzerinde hâlâ Bobby'nin ayakizleri vardı.

"Burayı silmelerine izin vermiyorum" dedi. "Bunun aptalca bir şey olduğunu biliyorum. Ölüler için mabetler kuran, her şeyi olduğu gibi bırakan o korkunç kadınlardan birine dönüşmek istemiyorum. Ama onun silinmesini de istemiyorum. Onun öyle silinip yok edilmesini istemiyorum. Eşyalarını karıştırmak bile istemiyorum."

"Henüz bir şey yapmak gerekmez, değil mi?"

"Hayır. Herhalde. Odayı ne yapacağımı bilemiyorum zaten. Düzinelerce odam var ve hepsi de boş. Burasını bir stüdyoya ya da dikey odasına falan dönüştürmek ihtiyacında değilim."

"Bunun dışında kendine bakıyor musun?"

"Evet. Bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Yasın iyileşemeyeceğim bir hastalık gibi olduğunu hissediyorum. Beni kaygılandıran bu süreçte ondan vazgeçmeyi güçleştiren bir çekicilik olması. Acı verici, ama en azından kendimi ona yakın hissedebiliyorum. Arada sırada başka bir şey düşündüğümü fark ediyorum ve o zaman da suçluluk hissediyorum. Acı çekmemek, onun gittiğini bir an bile unutmak sadakatsizlik gibi geliyor."

"Kendini zorlayıp gereğinden fazla ıstırap çekme."

"Biliyorum. Alışmaya çalışıyorum. Her gün biraz daha az yas tutuyorum. Sigarayı bırakmak gibi. Bu arada tam bir insanmışım gibi davranıyorum, ama değilim işte. Beni iyileştirecek bir şey bulmak isterdim. Tanrım, böyle devam etmemem gerek. Kalp krizi geçirmiş ya da büyük bir ameliyattan kalkmış biri gibi. Bundan başka şeyden söz edemiyorum."

Yine duraksadı ve sonra kibarlığı elden bırakmaması gerektiğini hatırlamış gibi bana baktı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Bu sabah St. Terry'ye gittim. Kitty'yi görmeye."

"Ya?" Glen'in yüzünde meraktan eser yoktu.

"Acaba onu gidip görme imkânın var mı?"

"Asla. Bir kere, Bobby ölmüşken onun yaşıyor olmasına çok kızgınım. Sonra Bobby'nin ona o kadar para bırakmış olmasından nefret ediyorum. Bence o alıcı, kendi kendini yok eden, numaracı..." Susup ağzını kapattı. Bir an sessiz kaldı. "Özür dilerim. O kadar sert olmak istemedim. Ondan hiç hoşlanmamıştım. Şimdi başı dertte diye değişen bir şey yok. Ne yaptıysa kendi yaptı. Hep kendini kurtaracak biri olacağını düşündü, ama bu ben olmayacağım. Ve Derek de bunu başaracak insan değil."

"Onun gittiğini duydum" dedim.

Huzursuzca kıpırdandı. "Korkunç bir kavga ettik. Onu buradan çıkartamayacağımı sandım. Sonunda bahçıvanlardan birini çağırmak zorunda kaldım. Ondan nefret ediyorum. Gerçekten. Yatağıma girdiğini düşünmek bile midemi bulandırıyor. Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyorum... Bobby'ye yaşam sigortası yaptırtmasının mı, yoksa ne kadar iğrenç bir insan olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmamasının mı?"

"Parayı alabilecek mi?"

"Alacağını sanıyor ama onunla sonuna kadar savaşmaya kararlıyım. Sigorta şirketine haber verdim ve Los Angeles'te bir avukatlık şirketiyle anlaştım. Onun yaşamımdan çıkmasını istiyorum. Bunun bana kaç patlayacağı umurumda bile değil. Sonunda benden ne kadar az para alırsa benim için o kadar iyi. Neyse ki, evlenmeden önce mal anlaşması yapmıştık. Ama o eğer sigortadan para almasına engel olursam o konuda bana dava açacağını söylüyor."

"Sen gerçekten bir savaşa hazırlanıyorsun."

Glen yorgun bir tavırla alnını oğuşturdu. "Tanrım, korkunç bir şeydi. İyi ki evde bir silah yoktu, yoksa ikimizden biri ölürdü."

Konuşmayıp bekledim.

Bir an sonra kendini toparlamış göründü. "Aklımı kaçırmış gibi konuşmak istemiyorum. Ama ağzımdan her çıkan şey deli saçması oluyor. Her neyse. Bu kadar yeter, Buraya benim saçmalarımı dinlemeye gelmediğine eminim. Kahve ister misin?"

"Teşekkür ederim, hayır. Seni bir görmek istedim yalnızca. Son durumu da anlatacaktım. Ama bunlar Bobby ile ilgili olduğundan, şimdi konuşmak istemezsen başka bir zaman uğrarım."

"Yok yok. Şimdi konuşabilirsin. Belki de bu başka bir şey düşünmeme neden olur. Onu kimin öldürdüğünü bulmanı istiyorum. Bu benim için tek avuntu olabilir. Neler buldun bakalım?"

"Fazla bir şey yok henüz. Parçaları tek tek ekliyorum ve elimdeki gerçeklerden pek emin değilim. Bir kere, insanlar bana yalan söylüyor olabilirler, ama gerçeği bilmediğim için bundan emin olamam."

"Anlıyorum."

Duraksadım, fikirlerimi iletmekte garip bir isteksizlik vardı içimde. Oğlunun ölümüne alışmaya böylesine çalışan bir kadınla onun yaşamının mahrem ayrıntılarını tartışmak, geçmişini didiklemek bana çok çirkin bir şey gibi geliyordu. "Bobby'nin bir gönül ilişkisi vardı sanırım."

"Bu beklenmedik bir şey değil. Biriyle çıktığını söylemiştim sanırım."

"Onunla değil. Nola ile."

Sanki arkası gelecekmış gibi bekledi bir süre. Sonra, "Ciddi olamazsın" dedi.

"Duyduğum kadarıyla Bobby'nin biriyle ilişkisi vardı ve âşık olmuştu. Carrie St. Cloud ile ilişkisini onun için kesmiş. Henüz doğrulanmadıysa da, bunun Nola Fraker olduğuna inanmak için nedenlerim var."

"Bundan hoşlanmadım. Bunun doğru olmadığını umarım."

"Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu, gerçeklere uyuyormuş gibi görünüyor."

"Ben senin onun Kitty'yi sevdiğini söylediğini sanıyordum."

"Ama belki de 'âşık' değildi ona. Kitty'yi çok sevdiğini tahmin ediyorum. Bu, o konuda bir şey yaptığı anlamına gelmez. Kitty aralarında bir şey olmadığını söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Eğer aralarında cinsel bir ilişki varsa bunu en önce sen bilirdin. Kitty'nin nasıl olduğunu bilirsin. Asla olgunlaşmamıştır, şaşkındır ve Bobby de senin ona karşı tutumunun farkındaydı. Hem Bobby'nin ona karşı duyduğu her neyse, başka biriyle ilişkiyi safdışı edemez."

"Ama Nola'nın mutlu bir evliliği vardır. Jim ile buraya onlarca kere gelmiştir. Onunla Bobby arasında bir şey olduğunu gösteren bir tek iz bile yoktu."

"Dediklerini anlıyorum Glen, ama bu oyun böyle oynanır. Gizli bir ilişkin vardır. Sen ve âşığın aynı sosyal davette bulunursunuz, kibarca konuşur, birbirimizle ilgilenmezsiniz... ama bunu da dikkati çekmemesi için pek belli etmeyerek yaparlar. Oda içinde kaçamak bakışlar, içki servisi sırasında hafif el temasları. Bu büyük bir şakadır ve sonra yatakta büyükleri aldatan çocuklar gibi kıkır kıkır gülersiniz."

"Ama neden Nola? Bu gülünç bir şey."

"Hiç de değil. Nola güzel bir kadın. Belki bir gün karşılaştılar ve bir kıvılcım çaktı aralarında. Belki de yıllardır birbirlerine göz süzüyorlardı. Aslında Carrie ile olan durumu dikkate alınırsa bu ilişki geçen yaz başlamış olmalı. Bobby bana aynı anda iki ilişki yürütecek bir tip olarak görünmemiştir."

Glen'in yüz ifadesi değişti, bana açıkça belli olan bir huzursuzlukla bakmaya başladı..

"Ne oldu?"

"Şimdi hatırladım. Geçen yaz Derek'le iki hafta Avrupa'daydık. Döndüğümüzde Fraker'lerle çok sık görüşmekte olduğumuzu fark ettim ama omuz silkip geçtim. Bu işleri bilirsin. Bir çifti bir süre çok görürsün, sonra bir süre yaşamından çıkarlar. Nola'nın bana ya da Jim'e bunu yapacağına inanamıyorum. Kıskanç bir eş gibi hissediyorum kendimi. Aldatılmış gibi."

"Haydi haydi, Glen. Belki de bu Bobby'nin başına gelen en iyi şeydi. Belki büyümesine bile yardımcı olmuştu. Kim bilir? Bobby iyi bir çocuktur. Şu anda bu ne fark eder ki?" Glen'in oğlunu ve yaptıklarını inkâr etme saçmalığına düşmesini istemiyordum.

Glen'in yanakları kızarmıştı, bana soğuk bir tavırla baktı. "Mesajını aldım. Ama yine de bunu bana neden söylediğini anlamıyorum."

"Seni gerçeklerden korumak benim işim. Olmadığı için."

"Ama sen de öyle dedikodu yapacak bir insan değilsin."

"Doğru. Peki. Haklısın. Ben dedikodu yapmak için konuşuyor değildim. Bunun Bobby'nin ölümüyle ilişkili olması olasılığı var."

"Nasıl?"

"Oraya geleceğim, ama önce bunun aramızda kalacağı hakkında bana söz vermelisin."

"Bu ilişki nedir?"

"Glen, sen beni dinlemiyorsun. Sana söyleyebildiğim kadarını söyleyeceğim, ama her şeyi söyleyemem ve senin de öfkeden kendini kaybetmeni istemiyorum. Eğer bunları birine anlatacak olursan ikimizi de tehlikeye atabilirsin."

Sonunda ne dediğimi anlar gibi olmuştu. "Özür dilerim. Elbette. Kimseye tek bir söz bile söylemeyeceğim."

Bobby'nin telesekreterime bıraktığı son mesajı ve hâlâ anlamadığım şantaj olasılığını anlattım. Glen'in işi ele alıp aptalca bir şey yapacağından korkarak Sufi'nin olaylardaki rolünden söz etmedim. Şimdi bir nitrogliserin tüpü kadar patlayıcı görünüyordu. En küçük bir sarsıntıda patlayabilirdi.

Sözüm bitince, "Yardıma ihtiyacım var" dedim.

"Ne için?"

"Nola ile konuşmak istiyorum. Bu anlattıklarımı doğrulayan hiçbir şey yok elimde. Eğer ona telefon eder ya da uğrarsam ödö patlayacaktır. Ona telefon edip bir görüşme ayarlamamı istiyorum."

"Ne zaman için?" . .

"Mümkünse bu sabah."

"Ona ne söylememi istiyorsun?"

"Gerçeği söyle. Bobby'nin ölümünü araştırdığımı, onun geçen yaz bir kadınla ilişkisi olduğunu sandığımızı, siz burada olmadığınız için onun bir şeyler görmüş olacağını falan. Benimle konuşmakta bir sakınca görüp görmediğini sor."

"Ama bundan kuşkulalmaz mı? Belki de kendisini bildiğini tahmin eder."

"Yanılıyor olabilirim. Belki de kadın o değildir. Ben onu saptamaya çalışıyorum zaten. Eğer masumsa zaten aldırmayacaktır. Masum değilse kendini güvencede hissetmesi için bir maske hazırlayacaktır. Umurumda değil bu. Önemli olan kapıyı yüzüme kapatmamasıdır ki, habersiz gittiğim takdirde yapacağı odur."

"Peki" dedi Gwen.

Kalkıp komodindeki telefonda Nola'nın numarasını ezberden çevirdi. İstedikimi o kadar ustalıkla becerdi ki, hayır dernekleri için para toplamakta ne denli usta olduğunu orada anladım. Nola işbirliğine hemen yanaştı ve on beş dakika sonra Horton Ravine'e doğru yola çıktım.

Frakerler'in evinin yanındaki park yerinde koyu kestane rengi bir BMW ile gümüş renkli bir Mercedes duruyordu. Ben intihar niyetinde olmadığımдан otomobilin camından uzanıp köpeğe bakındım. Adı her neyse köpek danua tipi, kara dudaklı, salyaları akan kocaman bir hayvandı. Alüminyumdan geniş yemek kabının kenarları dış izleriyle doluydu.

Otomobilden dikkatle indim. Köpek tel örgüye koşup kötü soluğunu üzerime üfleyerek havlamaya başladı. Tam hayvana hakaret etmek üzereydim ki, Nola'nın arkamda belirdiğini fark ettim.

"Ona aldırma" dedi. Üzerinde siyah bir eşofman ve ayaklarında boyunu benden yarım baş uzun yapan topuklu ayakkabılar vardı.

"Güzel köpek" dedim. İnsanlar köpeklerinin güzel olduğunu duyunca pek memnun olurlar. Bu da onların gerçeklerden ne kadar uzakta olduğunu gösterir.

"Teşekkür ederim. İçeri buyrun. Yapacak küçük bir işim var ama siz çalışma odamda bekleyebilirsiniz."

22

Fraker'lerin evinin içi serin ve sadeydi: Koyu ahşap zemin, beyaz duvarlar, çıplak pencereler, taze çiçekler. Mobilya beyaz kumaşla kaplıydı ve Nola'nın beni soktuğu çalışma odasının duvarları kitaplarla çevriliydi. Nola özür diledi, koridorda uzaklaşan yüksek topuklarının sesini duydum.

Beni tek başıma bir odada bırakmak asla iyi bir fikir değildir. Çok meraklıyım ve otomatik olarak hemen bir araştırma faaliyetine girerim. Beş yaşımdan sonra evli olmayan bir teyze tarafından yetiştirildiğimden çocukluğumun çoğunu onun çocuksuz arkadaşları arasında geçirmişimdir. Bana sesimi çıkarmayıp kendi kendime oyalanmamı söylerlerdi ve ben de ziyarete gittiğimizde ilk beş dakikamı yanımda getirdiğim boyama kitaplarıyla geçirirdim. Ama bir türlü çizgiler içinde kalmayı beceremezdim ve çiftlikleri ziyaret eden ve köpeklerle oynayan küçük çocukların resimleri bana aptalca gelirdi. Tavukları ve domuzları boyamaktan hoşlanmadığım için ben de arama yapmayı öğrendim. Böylece insanların gizli yaşamlarını öğreniyordum -ilaç dolaplarındaki reçeteler, komodinlerdeki vazelin tüpleri, dolapların arkasındaki saklı paralar, şaşırtıcı seks dergileri, şilte ile somya arasında evlilik aletleri. Ama bilmemem gerektiğini çok iyi bildiğimden daha sonra bunlar hakkında teyzeme sorular soramazdım. Sonra o günlerde büyüklerin genelde toplanıp içki içerek politika ve spor gibi sıkıcı konulardan söz ettikleri mutfaklara girer, adları Bernice ve Mildred, kocaları da Stanley ve Edgar olan kadınlara bakar ve bir ucunda pil olan uzun aletle hangisinin ne yaptığını düşünürdüm. Onun bir el feneri olmadığını bilirdim. Genç yaşında insanların dış görünüşleriyle özel zevkleri arasında hatırı sayılır farklılıklar olduğunu öğrendim. Bunlar teyzemin, evde nasıl konuşursak konuşalım, önlerinde küfür etmemi yasakladığı insanlardı. Onun kullandığı bazı deyimlerin orada söylenmesinin uygun olacağını düşünürdüm ama bunu asla gerçekleştiremezdim. Benim için eğitim zaten bildiğim şeylerin doğru adlarını öğrenmektir.

Frakerlerin çalışma odasında bir şey saklayacak yer eksikliği vardı. Ne dolap, ne çekmece, ne altlarında dolaplar olan masalar. İki iskemle meşin kayışlı kromdandı. Sehpa krom bacaklıydı, üzeri camdı ve camın üstünde de bir konyak sürahesi ile iki kadeh duruyordu. Altına bakacak bir hali bile yoktu. Tanrım, ne biçim insanlardı bunlar? Ben de kitap raflarına dönerek kitaplardan onların merak ve hobilerini keşfetmeye koyuldum.

İnsanlarda ciltli kitapları saklama eğilimi vardır. Nola'nın da iç dekorasyon, yemek, bahçecilik, örgü işleri ve güzellik bakımı aşamalarından geçtiğini anladım. Ama dikkatimi çeken iki raf dolusu mimarlık kitabı oldu. Bu ne demekti? Herhalde ne o ne de Dr. Fraker boş zamanlarda inşaat yapmazlardı. Mimari Grafik Standartları adlı okkalı bir kitabı alıp baş sayfasına baktım. Ex Libris yazısı altında bir erkek elyazısıya Dwight Costigan adı yazılmıştı. Beynimin ardında bir zil çalar gibi oldu. Bu, Glen'in evini yapan mimardı galiba. Ödünç alınmış bir kitap mı? Üç tanesine daha baktım. Hepsi de Dwight Costigan'ın "kitaplığından"dı. Bu garipti işte. Bunların burada ne işi vardı?

Nola'nın ayakseslerini duyunca kitabı yerine koydum ve zamanımı dışarı bakmakla geçirmiş gibi pencerenin yanına gittim. Nola'nın yüzünde bir gülümseme belirip kötü bir bağlantıymış gibi hemen gitti yine. "Beklediğim için özür dilerim. Oturun lütfen" dedi.

Bu işin altından nasıl kalkacağımı pek düşünmüş değildim. Bu küçük sahneleri ne zaman önceden tasarlamaya kalksam karşımdaki hayali karakterler hep beklediğim şeyleri söylerler. Aslında ben dahil, kimse doğru dürüst bir şey söylemediği için, olaydan önce kaygılanmanın hiç gereği yoktur.

Meşinli krom iskemlelerden birine otururken kayışlar arasına sıkışıp kalmayacağımı umdum. O da koltuklardan birine oturdu, bir elini cam sehpaye dayayarak tam bir sükûnet görüntüsü vermeye çalıştıysa da parmak uçları camın üzerinde küçük ter izleri bırakıyordu. Önce kadını tepeden tırnağa kadar süzdüm. İnce beden, uzun bacaklar, elma boyunda kusursuz göğüsler. Parayla kızıla dönüştürülmüş saçları yumuşak dalgalar halinde yüzünü çevreliyordu. Birinci sınıf plastik cerrahi ile gelen o yaşını belli etmeyen bir görünüşü vardı ve üzerindeki siyah eşofman adiliğe kaçmadan şehvetli vücudunu ortaya koyuyordu. Davranışı ciddi ve samimiydi ve bana yapmacık geldi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Bir karara varmak için ancak saniyelerim vardı. Bobby Callahan bu kadar yapma bir kadınla ilişki kurabilir miydi? Ama kimi kandırmaya çalışıyordum sanki? Elbette kurardı!

Kadına on beş mumluk bir gülümsemeyle bakıp çenemi yumruğuma dayadım. "Küçük bir sorunum var, Nola. Size Nola diyebilir miyim?"

"Elbette. Glen Bobby'nin ölümünü araştırdığını söylemişti."

"Doğru. Bobby beni sadece bir hafta önce tutmuştu ve ben de aldığım paranın hakkını vermek istedim."

"Ya! Bense bir aksilik olduğunu ve o yüzden konuyu araştırdığını sanmıştım."

"Öyle de olabilir. Ama bunu henüz bilmiyorum."

"Ama bu polisin işi değil midir?"

"Onların da araştırma yaptıklarına eminim. Benimki... onların yanlış bir yolda olmaları olasılığına karşılık yardımcı bir araştırmadır."

"Eh, umarım biri işin gerçeğini bulur. Zavallı çocukcağız. Glen için hepimiz o kadar üzülüyoruz ki. Birşeyler buluyor musun bari?"

"Doğrusunu istersen, evet. Biri bana yarım bir hikâye anlattı, benim de gerisini bulup çıkarmam gerekiyor."

"O zaman iyi yoldasın demek." Hafifçe duraksadı. "Nasıl bir hikâye."

Aslında bunu sormak istediğini sanmıyordum, ama konuşmanın gidişi sormasını gerektiriyordu. İşbirliği yapıyor gibi görünüyordu, o yüzden gözardı etmeyi yeğlediği bir konuyla ilgilenmiş gibi yapmak zorundaydı.

Bir an sehpanın üzerine baktım. Bunun söyleyeceğim yalana inanırlılık katacağını sanıyordum. Sonra gözlerinin içine baktım. "Bobby bana sana âşık olduğunu söylemişti."

"Bana mı?"

"Öyle demişti."

Gözler kırıştı. Gülümseme gelip geçti. "Çok şaşırdım. Yani bu çok gurur okşayan bir şey ve onu hep tatlı bir çocuk olarak görmüşümdür, ama..."

"Ben bunu hiç de şaşırtıcı bulmadım."

Gülümsemesi mükemmel bir masumluk ve inanmazlık karışımıydı. "Tanrı aşkına. Ben evli bir kadını. Ve ondan on iki yaş büyüğüm."

Tüh, amma da hızlıydı, parmaklarıyla falan saymadan yaşından yıllar indirmişti. Ben çıkartmada o kadar hızlı olamadığım için yaşım hakkında yalan söylemediğim iyi oluyordu doğrusu.

Hafifçe gülümsedim. "Yaş önemli değil ki. Bobby öldü artık. Tanrıdan bile yaşlı şimdi. Bir insanın olabileceği kadar yaşlı."

Beni deli sanarak yüzüme baktı. "Bu konuda böyle davranmana gerek yok. Bobby Callahan bana âşık olduğunu düşünmüşse yapabileceğim bir şey yok. Çocuk bana aşıkmiş demek. Ne olacak yani?"

"Çocuğun seninle 'ilişkisi' varmış, Nola. Mesele bu işte. Başın derde girmişti ve çocuk sana yardım ediyordu. Çocuk senin yüzünden öldürüldü. Şimdi birbirimize palavra atmayı bırakalım ve işimize bakalım, aksi takdirde Cinayet Masası'ndan Teğmen Dolan'a bunları anlatıp seninle konuşmasını sağlamamı mı istersin?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum" dedi. Ayağa kalktı, ama ben zaten kalkmıştım. O ince bileğini tutup öyle bir sıktım ki, soluğu kesildi. Elini sallayınca bıraktım, ama sıcak hava doldurulmuş bir balon gibi öfkeyle şiştiğini hissediyordum.

"Nola, sana elinde bir seçim fırsatı olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ya bana neler olup bittiğini anlatırsın, ya da sana baskı yapmaya başlarım. Aslında bunu zaten yapabilirim. Mahkemeye gidip senin hakkında bilgi toplayana kadar eski tutanakları, kayıtları, polis dosyalarını ve gazete arşivlerini karıştıracağım, sonra ne sakladığını bulduktan sonra seni öyle bir sıkıştıracağım ki, burada her şeyi açıklamayı seçmediğine pişman olacaksın."

O anda birden yıldırım çarpmış gibi oldu. Beynimin arkasında bir paraşütün havada açılması gibi bir ses duydum. Paraşüt açıldı. Otomatik hatırlamanın birden ortaya çıktığı o anlardan biriydi. Adrenalin başımın içinde dolaşırken belleğimden bir bilgi çıkarmış olmalıydı. Hayalimdeki ekranda tam olmasa da bir görüntü belirmişti. "Bir dakika" dedim. "Senin kim olduğunu biliyorum. Sen daha önce Dwight Costigan'la evliydin. Seni bir yerde gördüğümü biliyordum. Gazetelerde fotoğrafın çıkmıştı."

Yüzünde renk diye bir şey kalmamıştı. "Benim olanlarla bir ilgim yoktu" dedi.

Güldüm; ani hatırlama bende hep bunu yapar. Zihni bir sıçramanın kimyasal bir yanı da vardır.

"Haydi haydi, hepsi birbirine bağlı" dedim. "Nasıl olduğunu henüz bilmiyorum ama hep aynı hikâye, değil mi?"

Kadın koltuğa oturdu, dengesini bulmak için eliyle sehpaye uzandı. Sakinleşmeye çalışarak derin bir soluk aldı. Yüzüme bakmadan, "Bu konuya girmesen iyi olur" dedi.

"Deli misin sen?" dedim. "O küçücük aklını mı kaçırdın? Bobby Callahan beni birinin kendisini öldürmeye çalıştığından kuşkulandığı için tuttu ve haklıydı. Şimdi öldü ve kendisi için durumu düzeltmenin bir yolu yok. Ama ben bunu yapabilirim ve eğer şimdi çekileceğimi sanıyorsan, beni hiç tanı mıyorsun demek."

Başını sallıyordu. Bütün güzelliği gitmişti artık. Hepimizin floresan ışık altında görüldüğümüz gibi görünüyordu şimdi yorgun, tükenmiş ve solgun. Sesi de alçalmıştı. "Sana söyleyebileceklerimi anlatacağım. Sonra da bu soruşturmadan vazgeçmeni rica ediyorum. Ciddi konuşuyorum. Kendi iyiliğin için. Bobby ile ilişkim vardı." Duraklayıp seçmek istediği yolu düşündü. "Harika bir insandı. Gerçekten. Ona çılgınlar gibi âşıktım. O kadar sade bir insandı ki. Sadece gençti ve sağlıklıydı. Yirmi üç yaşındaydı. O tenini görmek bile... Tıpkı .. tıpkı..." Gözlerime bakınca utanarak sustu, anlayamadığım bir duygu ile gülümsedi... ıstırap ya da sevecenlik belki de.

Onun havasını bozmayacağımı umarak oturdum.

"O yaşta her şeyi düzeltebileceğini sanırsın. İstedğin her şeyi elde edebilirsin sanırsın. Yaşamın basit olduğunu, bir iki küçük şey yaparak her şeyi lehine çevireceğine inanırsın. Ona benim için öyle olmadığını söylediysem de, şövalye ruhu vardı kendisinde."

Uzun bir süre sustu. "Eee?" dedim.

"O yüzden de öldü elbette. Sana nasıl bir suçluluk duyduğumu anlatamam..." Yine susup daldı.

"Bana işin başını anlat. Dwight bu işe nasıl karıştı? O vurulmuştu, değil mi?"

"Dwight benden çok yaşlıydı. Evlendiğimizde kırk beş yaşındaydı. Ben yirmi iki yaşındaydım. İyi bir evlilikti... bir noktaya kadar. Bana tapardı. Ben ona hayrandım. Bu kent için inanılmaz şeyler yapmıştı."

"Glen'in evini o yaptı, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Ev yirmilerde yapıldığında mimarı babasıydı. Dwight restore işini yaptı. Benim bir içkiye ihtiyacım var. Sen de ister misin?"

"Olur" dedim.

Konyak s rahisine uzanıp ağır cam tıpayı çıkardı. S rahinin ağzını kadehlerden birinin kenarına dayadı, ama elleri o kadar titriyordu ki, kadehi kıracağını sandım. S rahiyi alıp kadehini doldurdum. Saat ondu ve içki içmek aklımdan bile geçmezdi, ama yine de kendi kadehimi de doldurdum. O kadehini salladı, içtik. Konyağı yutunca sanki yüzme havuzunun yüzeyine çıkmışım gibi ağzım açıldı. Konyak esaslıydı ama en az bir yıl dışlerimi temizlememe ihtiyaç kalmayacaktı. Onun derin bir iki soluk alarak sakinleşmesini seyrettim.

Costigan'ın  ld r l ş  hakkında okuduklarımı hatırlamaya çalışıyordum. Beş altı yıl önce olmalıydı. Hatırlayabildiğim kadarıyla biri bir gece Montebello'daki evlerine girmiş, yatakodasında Dwight'la boğuştuktan sonra adamı vurup öldürmüştü. Ben bir müşterimin işi için Houston'da olduğumdan olayları yakından izlememiştim ama bildiğim kadarıyla olay henüz     mlenmemiş cinayetler arasında bulunuyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sorma ve karışma. Bobby'ye de karışmaması için yalvarmıştım, ama beni dinlemedi ve bu da hayatına mal oldu. Geçmiş geçmişte kalmıştır. Olan olup bitti ve bedelini şimdi sadece ben ödüyorum. Unut bunları. Umurumda değil benim ve eğer sen akıllıysan sen de umursamazsın."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bana olanları anlat."

"Neden? Bu herhangi bir şeyi değiştirmez ki."

"Nola, sen bana söylesen de, söylemesen de, ben gerçeği öğreneceğim. Eğer bunu sen anlatırsan belki de buradan ileri gitmez. Belki durumu anlarım ve araştırmayı bırakırım. Ben mantıksız bir insan değilim, ama senin de dürüst davranman gerek."

Yüzündeki kararsızlığı görüyordum. "Tanrım!" diye söylenerek başını bir an yere indirdi. Korkuyla baktı bana. "Bir deliden söz ediyoruz.  ılgın biri. Bu işin ardını bırakmaya yemin etmelisin."

"Böyle bir söz veremeyeceğimi sen iyi bilirsin. Bana hikâyeyi anlat, sonra ne yapılması gerektiğini düşünürüz."

"Bunu Bobby'den başkasına anlatmadım ve onun başına gelenlere bak."

"Ya Sufi? O biliyor, değil mi?"

Sufi'nin adını duyunca bir an şaşırarak bana bakıp gözlerini kırıpştırdı. Sonra bakışlarını çevirdi. "Hayır. Onun neler olduğunu bilmediğinden eminim. Neden bilsin ki?" Yanıtı inandırıcı olmayacak kadar tereddütlü gelmişti, ama şimdilik kabul etmiş göründüm. Ona şantaj yapan Sufi olabilir miydi?

"Eh, ama bilen biri var" dedim. "Anladığım kadarıyla sana şantaj yapılıyor ye Bobby de bunu önlemeye çalışıyordu. Olay nedir? Bu kişinin senin hakkında bildiği nedir? Sana neden şantaj yapıyor?"

Ben sessizliği uzattıkça onun da boşalma ihtiya ı artıyordu.

Sonunda konuşmaya başladı. Sesi o kadar alçaktı ki, duymak için öne eğilmek zorunda kaldım. "On beş yıla yakın evliydik. Dwight yüksek tansiyon ilacı alıyordu ve ilaç da onu iktidarsız yapmıştı. Zaten  yle önemli bir cinsel yaşamımız yoktu. Ben huzursuzlandım ve başka birini buldum."

"Bir sevgili."

Sanki hatırlamak canını acıtıyormuş gibi gözlerini yumarak başını salladı. "Dwight bir gece bizi yatakta yakaladı.  ılgına dönmüştü. Odasından bir tabanca aldı, bir mücadele başladı.

Koridorda ayaksesleri duydum. Kapiya baktım, o da baktı, sesi şimdi daha telaşlıydı.

"Bundan kimseye söz etme. Lütfen."

"İnan bana, kimseye söylemeyeceğim. Sonra?"

Nola duraksadı. "Ben Dwight'ı vurdum. Bu bir kazaydı, ama şimdi parmak izlerimin bulunduğu tabanca birinin elinde."

"Bobby o tabancayı mı arıyordu?"

Belli belirsiz başını salladı.

"Ama tabanca kimde şimdi? Eski sevgilinde mi?"

Nola parmağını dudaklarına götürdü. Kapı vuruldu ve Dr. Fraker başını uzattı. Beni orada görünce şaşırmış olduğu belliydi. "Merhaba, Kinsey. Dışardaki otomobil senin miydi? Gitmek üzereydim, ama kimin geldiğini merak ettim."

"Nola ile Glen hakkında konuşmaya geldim. Durumu pek iyi değil, acaba Derek gittiğine göre sırayla onun yanında bulunabilir miyiz diye konuşacaktım."

Fraker başını salladı. "Dr. Kleinert Glen'in Derek'i kapıdışarı ettiğini söyledi. Yazık. Adam için bir diyeceğim yok ama Glen'in başında şimdilerde o kadar dert varken, bir de bu sıkıntının çıkmasından hiç hoşlanmıyorum,"

"Ben de" dedim. "Otomobilimi  ekmemi ister misin?"

"Hayır,  nemi yok." Nola'ya baktı. "Benim hastanede biraz işim var ama çok geç kalmam. Akşam yemeği için bir program var mı?"

Nola tatlı bir sesle konuştuysa da, önceden boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Eğer sence bir sakıncası yoksa evde yeriz diye düşünmüştüm."

"İyi olur. Neyse siz küçük komplolarınızı kurmaya devam edin bakalım."

"Aslında konuşmamız bitmişti" diyen Nola ayağa kalktı.

" ok iyi" dedi Fraker. "Seni uğurlayayım  yleyse."

Nola'nın kocasının ortaya çıkışını konuşmamızı sona erdirmek için kullandığının farkındaydım, ama ikisi de durmuş bana bakarlarırken gidişimi geciktirecek bir taktik düşünemedim.

Veda ettikten sonra Dr. Fraker'in açık tuttuğu kapıdan  ıktım. Geri baktığımda Nola'nın sırrını saklamış olmayı isteyen bir bakışla bana bakmakta olduğunu gördüm. Çok şeyi vardı ortada:  zg rl  k, para, sosyal durum,

saygınlık. Şimdi benim bildiğimi bilen herkes karşısında çok zayıftı. Onun elinde olana nasıl umutsuzlukla sarılmış olduğunu ve bunun sonucunda neler ödemek zorunda bırakıldığını merak ettim.

23

Büroma gittim. Kapının altında bir tomar mektup vardı. Hepsini toplayıp masamın üstüne attım. Temiz hava girmesi için balkon kapılarını açtım. Telesekreterimin mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Masamın başına geçip düğmesine bastım.

Mesaj telefon şirketindeki arkadaşımdaydı; S. Blackman hakkında bilgi veriyordu: S. Sebastian Blackman, erkek, yaş altmış iki, Arizona'da Temple'de bir başvuru adresi bırakmıştı. Eh, bu pek umut vaad edici gelmedi. Başka bir şey çıkmadığı takdirde adamı araştırıp Bobby ile bir ilişkisi olup olmadığını saptamaya çalışırdım. Ama bir şey çıkacağını sanmıyordum. Dosyaya bir not düştüm. Her şeyi yazmanın güvenli bir yanı vardı. Böylece hiç olmazsa bana bir şey olduğu takdirde benden sonra biri ipin ucunu yakalayabilirdi -sıkıntılı bir fikir ama Bobby'nin başına gelenlere bakılırsa gerçekten çok uzak değildi.

Ondan sonraki bir buçuk saati mektuplarla uğraşarak, muhasebemi yaparak geçirdim. Gelen bir iki çeki hesaba işleyip makbuzlarını yazdım. Bir faturam 'Adres Bilinmiyor. Gönderene iade' damgasıyla geri gelmişti. Yaptığım iş karşılığı kazıklanmaktan nefret ederdim. O kişi için epey çalışmışım da. Onun parayı güç ödediğini bilirdim ama bunu yapacağını hiç aklıma getirmiş değildim. Zarfı bir kenara ayırdım. Zamanım bol olduğu bir ara onu da araştıracaktım.

Öğle olduğunda telefona baktım. Bir telefon etmem gerektiğini biliyordum. Telefonu açtım ve cesaretimi kaybetmeden tuşladım.

"Santa Teresa Emniyet Müdürlüğü. Memur Collins."

"Kayıp Kişiler'de Çavuş Robb'la konuşmak istiyordum."

"Bir dakika."

Kalbimin çarpıntısından koltukaltılarım ıslanmıştı.

Elaine Boldt adında kayıp bir kadını araştırırken Jonah'la tanışmıştım. Temiz yüzlü, on kilo fazlalığı olan, neşeli, açık sözlü, biraz isyancı bir adamdı ve zaman zaman kuralları çiğneyerek bazı cinayet raporlarının kopyalarını bana verirdi. Yıllardır lisedeki sevgiliyle evliydi ve kadın iki kızını alıp bir yıl önce kendisini terk etmişti. Gösterişli bir erkek değildi, ama ben zaten o tiplerden hoşlanmazdım. Sevişmiş değildik, ama o sağlıklı bir erkek ilgisi göstermişti ve ben de karısına döndüğünde biraz içermiştim. O günden sonra da ondan uzak durmaya çalışmışım.

"Ben Robb."

"Seninle konuşmaya başlamadım ve daha şimdiden öfkeliyim" dedim.

Duraksadığını hissediyordum. "Kinsey, sen misin?"

Güldüm. "Evet, benim ve ne kadar sinirli olduğumu fark ettim."

Neden söz ettiğimi çok iyi biliyordu. "Tanrım, biliyorum. Eşeklikti o yaptığım. Seni o kadar çok düşündüm ki."

Ben en kuşkulu olduğum sesimle 'ha' falan diyordum. "Camilla nasıl?"

İçini çekti, ellerini saçlarının arasından geçirdiğini görür gibi oldum. "Aynı. Bana pislikmişim gibi davranıyor. Onu neden yaşamıma geri aldığımı bilemiyorum."

"Ama kızların evde olmaları iyi herhalde, değil mi?"

"Evet, orası öyle. Ve bir evlilik danışmanıya görüşüyoruz. Kızlar değil. O ve ben."

"Bunun yardımı olabilir."

"Belki de olmaz." Ama birden ne dediğini fark edip ses tonunu değiştirdi. "Eh, neyse. Şikâyet etmemeliyim. Ne yaptımsa kendim yaptım. Ama bunun seni etkilemesine de üzuldüm."

"Aldırma, ben büyük bir kızım artık. Ayrıca, kendini bağışlatmanın bir yolu var. Sana bugün bir yemek ısmarlayıp fikirlerinden yararlanmak istiyorum."

"Elbette. Ama bir şartla, ben ısmarlayacağım. Böylece suçluluğumu azaltabilirim. Nereye gitmek istersin? Sen seç."

"Basit bir şey olsun. Kibarlıkla zaman kaybetmek istemiyorum."

"Mahkemeye ne dersin? Sandviç alırım, bahçede yeriz."

"Herkesin içinde mi? Dedikodu yapmazlar mı?"

"Yapacaklarını umarım. Belki Camilla da duyar ve beni bırakıp gider."

"Saat yarımda görüşürüz."

"Bu arada araştırmamı istediğin bir şey var mı?"

"Tamam. Haklısın." Nola Fraker'den söz etmeden Costigah olayını kısaca anlattım. Hikâyenin ne kadarını ona anlatacağıma daha sonra karar verecektim. Şimdilik herkesin bildiği şeyleri anlatıp dosyalara bir göz atmasını söyledim.

"Onu hayal meyal hatırlıyorum" dedi. "Bakalım bir şeyler bulabilecek miyim?"

"Bir şey daha var. Lila Sams adında bir kadın hakkında bir araştırma yapabilir misin?" Delia Sims ve Delilah Sampson adlarını, sürücü belgesinden aldığım doğum tarihini ve notlarımdaki diğer bilgileri verdim.

"Tamam, hemen bakarım, görüşürüz," diyerek telefonu kapattı.

Lila'nın Henry'yi dolandırmaya kalkışmış olması durumunda sabıkalı olabileceğini düşünmüştüm. Ben emniyet aracılığı olmadan Milli Suç Bilgileri Merkezi'ne giremezdim. Jonah'ın ise adları bilgisayara verip iki dakikada istediği bilgiyi alması işten bile değildi.

Büromu toparladım, çekleri aldım, kapımı kilitleyip yan odadaki Vera Lipton'la birkaç dakika konuştum. Mahkemeye giderken bankaya uğrayıp paramı yatırdım.

Sıcak başlamış olan gün şimdi kavuruyordu. Kaldırımlardan buharlar yükseliyordu, palmyelerin rengi güneşten beyazlaşmış gibiydi. Sokaklarda onarım görmüş yerlerdeki asfalt hamur gibi yumuşamıştı.

Santa Teresa mahkeme binası bir Mağribi şatosunu andırırdı: El işlemeli ahşap kapılar, kuleler, dövme demirten balkonlar. İçerde duvarlarda mozaik seramikler o kadar çoktu ki, duvarlar parçalı örtülerle kaplanmış gibiydi. Bir duruşma salonundaki dev duvar resmi Santa Teresa'nın ilk İspanyol misyonerler tarafından iskânını gösterirdi. Ressam frenginin getirilmesi ve Kızılderililerin soysuzlaştırılmasını resmetmediğinden ortaya, olanların Walt Disneyvari bir yorumu çıkmıştı. Doğrusunu isterseniz ben bunu yeğledim. Eğer frengiden akıllarını kaybetme aşamasına gelmiş zavallı Kızılderililere bakacak olsaydınız adalet üzerinde yoğunlaşmak biraz güç olurdu.

Büyük kemerden geçip arkadaki bahçelere doğru yürüdüm. Çimenlerin üzerinde dağılmış yirmi otuz kişi vardı; kimi yemek yiyor, kimi uyukluyor ya da güneşleniyordu. Bana doğru gelen kısa kollu mavi gömlek giymiş olan adamın çekici yanlarını sıralamaya başladım, insan bu durumlarda aşağıdan başlar, yavaş yavaş yukarı çıkardı. Esaslı kalçalar, düz karın, kollar... Tam bana yaklaşmıştı ki, yüzüne geldim ve John olduğunu gördüm.

Kendisini Haziran'dan beri görmemiştim. Perhiz ve ağırlık kaldırma işe yaramış görünüyordu. Geçmişte 'zararsız' diye nitelediğim yüzü şimdi çok düzgünleşmişti. Kara saçları daha uzundu ve güneşte iyice bronzlaştığı için mavi gözleri çok daha parlak görünüyordu.

Olduğum yerde durdum. "Çok esaslı görünüyorsun."

Gülümsedi. "Öyle mi dersin? Teşekkür ederim. Seni son gördüğümde bu yana en az on kilo vermişimdir."

"Bunu nasıl basardın? Çok çalışarak mı?"

"Eh, biraz da çalıştım diyebilirim."

Durup bana baktı. Ben de ona. Vücut kimyamin kabarmaya başladığını hissediyordum. Kendimi toparladım. Bir bu eksikti. Evlilikten yeni kurtulmuş bir erkekte daha kötüsü hâlâ evli olan bir erkektir.

"Vurulduğunu duydum" dedi.

"Bir .22'lik olduğundan pek sayılmaz. Dayak da yedim ve bana koyan da o oldu. İnsanların buna nasıl dayandıklarını bilemiyorum." Burnumu okşadım. "Burnumu da kırdım."

Uzanıp burnuma dokundu. "Bana iyi görünüyor."

"Teşekkür ederim. Hâlâ epey kuvvetli sümkürüyor."

İlişkimizi hep noktalayan o huzursuz sessizliklerden birinden geçtik yine.

Bir şey yapmış olmak için çantamı bir omzumdan diğerine aktardım. Elindeki kesekâğıdını göstererek, "Ne getirdin?" diye sordum.

Eline baktı. "Öyle ya. Unutmuştum. Sandviç ve Pepsi."

"Yiyelim" dedim.

Ama yerinden kıpırdamadı. Başını salladı. "Kinsey, daha önce böyle bir şeyden geçmedik ama, neden yemeği bırakıp seninle şu çalılığın arkasına geçmiyoruz, ha?"

Güldüm. Elimi kolunun arasına soktum. "Çok hoşsun" dedim.

"Ne kadar hoş olduğumu duymak istemiyorum."

Geniş merdivenlerden inip uzun ağaçların gölgesi altına yürüdük. Oturup Pepsilerimizi açtık, sandviçlerimizi ısırdık, birbirimize kâğıt peçeteler uzatıp ne kadar lezzetli olduğunu mırıldandık. Yemek sona erdiğinde mesleki ciddiyetimize yeniden kavuşmuştuk ve konuşmamızı seks açlığı çeken çocuklar yerine yetişkinler gibi sürdürebildik.

Boş Pepsi kutusunu kesekâğıdına koyarken, "Sana Costigan olayı için söylenenleri anlatayım" dedi. "Cinayet'ten konuştuğum arkadaş katilin kadın olduğuna inandığını söyledi. Kadın bir soyguncunun eve girdiğini, kocasının tabancayı aldığını ve sonra bir patlama olduğunu iddia etmişti. Ve koca ölüyor. Soyguncu kaçıyor, kadın da polis çağırıyor. Pek akla yatkın bir şey değilse de, kadın hikâyesinde ısrar etti. Ünlü bir avukat tuttu ve adam gelene kadar ağzını bile açmadı. Ondan sonrasını bilirsin. 'Özür dilerim ama müvekkilim bunu yanıtlayamaz.' 'O soruya yanıt vermesini kabul edemem.' Kadının sözlerine kimse inanmadıysa da, sonunda herhangi bir kanıt bulunamadı. Kanıt yok, ihbar yok, silah yok, tanık yok. Hikâyenin sonu. Umarım kadının hesabına çalışmıyorsa, yoksa hapi yuttun demektir."

Başımı salladım. "Ben Bobby Callahan'ın ölümünü araştırıyorum. Onun öldürüldüğünü ve bu işin ucunun Dwight Costigan'a dayandığını sanıyorum." Göz göze gelmemeye çalışarak hikâyeyi özetledim. O sırada çimenlerin üzerine uzanmıştık ve benim hayalimde hep cinsel sahneler belirliyordu. Ama aklımı ondan uzak tutmak için durmadan da konuşuyordum.

"Costigan cinayeti için bir şey bulursan Teğmen Dolan sana ödül olarak bir saat verir" dedi.

"Lila Sams'a bakabildin mi?"

Parmağını havaya kaldırdı. "En iyisini en sona saklıyordum. Onu araştırdım ve tam isabet kaydettim. Bu kadının kolun kadar uzun bir sabıka listesi var. Ta 1968'den bu yana."

"Neler?"

"Sahtekârlık, sahte evrakla gayrimenkul edinmek, dolandırıcılık. Sahte belgeler. Şu anda altı tutuklama emri var hakkında. Al kendin bak. Bilgisayar çıktısını getirdim."

Kadını kıstırmış olmanın sevincini neden hissetmiyordum? Çünkü bu Henry'nin kalbini kıracaktı ve ben de bunun sorumluluğunu yüklenmek istemiyordum. Kâğıda şöyle bir göz gezdirdim. "Bu bende kalabilir mi?"

"Elbette, ama sakın ol, heyecanlanma öyle. Onun nerede olduğunu biliyorsun sanırım."

Hafifçe gülümsedim. "Şu anda benim arka bahçemde oturmuş buzlu çay içiyordun Evsahibim, kadına sırlıslıklam âşık ve kadının da onu soyup soğana çevirmenin eşliğinde olduğunu tahmin ederim."

"Doladıcılık'tan Whiteside'la konuş, hemen yakalatsın."

"Bence en iyisi Rosie'yle konuşmam olacak."

"Senin oradaki lokantayı işleten kadın mı? Onun bu işle ne ilgisi var?"

"İkimiz de Lila'ya tahammül edemiyoruz. Rosie en azından kadını rahatsız etmek için geçmişini araştırmamı istemişti. Onun nereden geldiğini öğrenmek istiyorduk."

"Şimdi öğrendin işte. Sorun nedir?"

"Bilemiyorum. Sonradan pişman olacağım bir şey yapmak istemem."

Bir süre konuşmadık, sonra Jonah gömleğini çekti. "Çoktandır atış yerine gitmemişsindir herhalde?"

"Birlikte gittiğimizden beri gitmedim."

"Oraya gitmek ister miydin?"

"Jonah, bunu yapamayız."

"Neden?"

"Çünkü bir buluşmamış gibi olur ve ikimiz de güç durumda kalırız."

"Ben arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Arkadaşız elbette. Ama birlikte dolaşamayız."

"Neden?"

"Çünkü sen çok yakışıklısın, ben de çok kurnazım."

"Yine Camilla'ya döndük, değil mi?"

"Evet. O işe müdahale edecek değilim. Uzun zamandır onunla yaşıyorsun."

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Ben hâlâ geçmişi düşünüp yanıyorum. Öteki liseye gidebilirdim. Yedinci sınıftaydım henüz. Beni orta yaşlarda rahatsız edecek bir karar verdiğimi nasıl bilebilirdim."

Güldüm. "Yaşam böyle şeylerle doludur işte. Seçmek zorunda kaldın, değil mi? Bir otomobil tamircisi olabilirdin. Ama polis oldun. Benim seçeneklerim neydi, biliyor musun? Çocuk psikolojisi ya da ev ekonomisi, ikisine de beş para verdiğim yoktu."

"Seni bir daha görmemiş olmayı isterdim."

Gülümsememin solduğunu hissediyordum. "Eh, buna üzüldüm. Kabahat benimdi." Birbirimize çok uzun baktığımızı fark ederek ayağa kalkıp üstümü süpürdüm. "Benim gitmem gerek."

O da kalktı, veda anlamında bir iki şey söyledik. Sonra da ayrıldık. Onun karakola gidişini seyrederken birkaç adım geri geri yürüdüm. Sonra dönüp büroma gittim ve yolda Henry Pitts'in durumunu düşündüm. Rosie ile konuşmanın bir yararı olmayacağına karar vermiştim. Hiç kuşkusuz polisler Lila'nın nerede olduğunu söyleyecektim. Yirmi yıldır sabıkalı olduğuna göre düzelmeye ve Henry'yi mutlu bir insan yapmaya niyeti yok demekti. Onu da dolandıracak ve kalbini kıracaktı. Nasıl yakalandığı ya da kendisini kimin ele verdiği önemli değildi ki. En iyisi bunu şimdi, Henry'nin elindeki son kuruşu almadan yapmaktı.

Floresta ve Anaconda sokakları kavşağına gelince aniden sola dönüp karakola doğru yürüdüm.

24

Karakolda bir saat kırk beş dakika kaldım. Neyse ki, Kayıp Kişiler ve Dolandırıcılık aynı yerde olmadığından Jonah'la karşılaşma korkusu yoktu. Whiteside önce yemekteydi ve sonra da bir toplantıya gidecekti. Durumu ona anlattığımda New Mexico'da tutuklama emirlerinden üçünün çıkarıldığı bir yere telefon etti. O soruşturmanın sonucunu beklerken San Francisco yakınlarında küçük bir kasabanın şerifini arayıp Marin'den çıkartılan bir tutuklama emrinin doğrulamasını almaya çalıştı. Idaho'da Boise'dan çıkartılan tutuklama emri küçük bir suça aitti ve onunla uğraşan detektif zaten kadını gelip alacak paralan olmadığını söyledi. Twin Falls'dan çıkartılan altıncı tutuklama emri de belirtilmeyen nedenlerle geri çekilmişti. Lila Sams o an için özgürdü.

Marin ilçesi saat 3:20'de Whiteside'ın telefonuna yanıt verdi, kefaletin kabul edilmediği tutuklama emrinin geçerli olduğunu ve kadın tutuklandığı takdirde almak üzere birini göndereceklerini bildirdi. Whiteside tutuklama emrinin teleks kopyası gelir gelmez nöbetçi memuru tutuklama için göndereceğini söyledi. Kendisine Moza'nın ve benim adresimi ve Lila Sams'ın eşgalini verdim.

Eve döndüğümde saat 3:40 olmuştu. Henry arka bahçede bir şezlongta oturuyordu, çevresi kitaplarla sarılıydı. Ben köşeyi döndüğümde başını elindeki notlardan kaldırdı.

"Sen miydin? Lila sandım. Gitmeden önce uğrayıp veda edeceğini söylemişti."

Buna şaşırmıştım işte. "Gidiyor mu?"

"Aslında gidiyor denilmez ya. Birkaç günlüğüne Las Cruces'e gidiyor ama hafta sonuna kadar döneceğini umuyor. Bazı mülkü üzerinde bir sorun çıkmış galiba. Sıkıcı bir iş ama elden ne gelir ki?"

"Şimdiden gitmiş olamaz, değil mi?"

Henry saatine baktı. "Hiç sanmıyorum. Uçağı saat beşte kalkıyor. Tapu dairesine gideceğini, sonra da valizini toplayacağını söyledi. Onunla konuşmak mı istiyordun?"

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek sadece başımı salladım. Onun yeni bir bulmaca hazırladığını görüyordum. Baktığımı görünce sanki çalışırken görüldüğünden utanmış gibi defteri bir yana bıraktı. "Ee, sen nasılsın bakalım?" O kadar masum görünüyordu ki. Aklında sözcükler için duyduğu tutkudan başka bir şey yoktu. Lila onun gibi bir insanı nasıl da dolandırabilmişti?

"Bilmen gereken bir şey var" dedim. Bilgisayar çıktısını kendisine uzattım.

Kâğıda baktı. "Nedir bu?"

Lila'nın adı gözüne takılmış olmalıydı. Yazıları okudukça yüzü canlılığını kaybetti. Okuması bitince elini anlamsızca salladı. Bir süre konuşmadı, sonra bana baktı. "Eh, budala yerine konuldum, değil mi?"

"Öyle konuşma, Henry. Hiç de öyle düşünmüyorum. Sen bir risk aldın, o da sana biraz mutluluk getirdi. Daha sonra da bir sahtekâr olduğu ortaya çıktı. Bu senin suçun değil ki."

Sözcükleri yeni hecelelemeye başlamış bir çocuk gibi baktı kâğıda. "Seni onu araştırmaya yöneltten ne oldu?"

Bunun uygun bir açıklaması olabilirdi ama aklıma bir şey gelmiyordu. "Doğrusunu istersen ondan pek hoşlanmamıştım. Onunla iş yapacağını söylediğinde seni korumak istedim. Onun görüldüğü kişi olmadığından emindim. Ona para vermedin, değil mi?"

Kâğıdı katladı. "Hesaplarımdan birini bu sabah kapattım."

"Ne kadar?"

"Yirmi bin dolar. Lila parayı tapu dairesine yatıracağını söyledi. Banka müdürü beni bir kere daha düşünmem için uyardı ama onun fazla tutucu olduğunu düşündüm. Ama şimdi öyle olmadığını düşünüyorum." Tavrı birden resmleşmişti ve onu böyle görmek yüreğimi parçalıyordu.

"Onu gitmeden yakalamak için Moza'ya gidiyorum," dedim. "Sen de gelmek ister miydin?"

Başını salladı. Gözleri parlıyordu. Hemen dönüp oradan uzaklaştım.

Moza'ya kadar koşarak gittim. Bir taksi ağır ağır sokakta ilerliyor, sürücüsü binaların numaralarına bakıyordu. İkimiz de Moza'nın evi önüne aynı anda vardık. Taksi kaldırma yanaştı. Ben yolcu tarafına geçtim açık camdan içeri baktım.

"Taksiyi siz mi istediniz?"

"Şey, evet. Lila Sams için, değil mi?"

Sürücü kâğıdına baktı. "Tamam. Yardım etmem gereken valiziniz falan var mı?"

"Aslında araba istemiyorum. Bir komşum beni arabasıyla havaalanına götüreceğini söyledi. Durağa telefon ettim ama size yetişemedim galiba. Özür dilerim."

Adam bana baktı, içini çekti, listesinden adresi sildi. Sonra yüzünü buruşturarak vites değiştirdi, başını sallayarak kaldırımdan uzaklaştı. Bu oynadığı rolle rahatça sahneye çıkabilirdi doğrusu.

Moza'nın basamaklarını ikişer ikişer çıktım. Kapıyı açmış, giden taksinin ardından bakıyordu. "Ona ne dedin?" diye sordu. "Lila'nın taksisiydi o. Havaalanına gitmesi gerek"

"Öyle mi? Sürücü bana yanlış adrese geldiğini söyledi. Zollinger diye birini arıyordu, bir sokak ötede sanırım."

"Başka bir taksi şirketini arayayım. Taksiyi çağırtaalı yarım saat oldu. Uçağını kaçıracak."

"Belki ben yardımcı olabilirim" dedim. "İçerde mi?"

"Gürültü çıkartmayacaksın, değil mi, Kinsey. Buna izin veremem."

"Bir şey yapmayacağım."

İçeri girdim. Lila'nın kapısı açıktı.

Odada kişisel eşyası diye bir şey kalmamıştı. Sahte kimliğini sakladığı çekmecelerden biri yatağın üzerindeydi ve arkası boştu. Selobantı çiğnenmiş bir çıklet gibi bırakmıştı orada. Valizlerden biri kapanmış, kapının yanına konulmuştu. Diğer yan dolu olarak yatağın üzerindeydi. Yanında beyaz plastikten bir para çantası vardı.

Sırtı bana dönük olan Lila çekmecelerden birinden katlanmış elbiselerini çıkartıyordu. Giydiği polyester pantolon doğrusu pek hoş bir görünüm yaratmamıştı. Kıcı arkadan iki köpükten tuluma benziyordu. Dönerken beni gördü.

"Oh! Beni korkuttun" dedi. "Seni Moza sandım. Ne istiyordun?"

"Gideceğini duydum. Belki bir yardımım olur diye geldim."

Kadının gözlerinde bir kararsızlık okunuyordu. Ani gidişi herhalde bir gece önceki telefonumdan ürkmüş olan Las Croces'teki arkadaşlarının ısrarıyla. Telefon edenin ben olduğumdan kuşkulunmuş olabilirdi ama bunu kesin olarak bilemezdi. Bense polisler gelene kadar onu oyalamaya çalışıyordum. Onunla yüzleşmeye niyetim yoktu. Küçük bir tabanca çıkarmayacağından ya da yaşlı kadınların pek düşkün oldukları 'bir karate darbesiyle beni safdışı etmeyeceğinden emin olamazdım.

Lila saatine baktı. Hemen hemen dört olmuştu. Havaalanına yirmi dakikada gidilirdi ve dört buçukta orada olmazsa yerini kaybedebilirdi. Bu da on dakikasının kalmış olması demekti. "Taksi de neden gelmedi bilemiyorum" diye söylendi. "Eğer imkânın varsa beni havaalanına kadar atarsın artık."

"Bir sorun değil" dedim. "Otomobilim aşağıda. Zaten Henry ona veda etmek için uğrayacağını söylemişti."

"Vakit bulursam elbette uğrayacağım. Öyle tatlı bir adam ki." Elbiseleri de yerleştirdikten sonra başka bir şey kaldı mı diye çevresine bakındı.

"Banyoda bir şey bırakmış olabilir misin? Şampuan? Elde yıkanmış öteberi falan?"

"Aa, vardı galiba. Hemen gelirim," Lila yanımdan geçerek banyoya gitti.

Onun koridoru dönmesini bekledim, sonra uzanıp para çantasını açtım. İçinde üzerinde Henry'nin adı yazılı dolgun bir zarf vardı. Lastik bandı çıkartıp içine baktım. Nakit para. Çantayı yine kapatıp zarfı blucinimin beline soktum.

Henry nasıl olsa kadını mahkemeye verecek değildi. Onun parasına el konulup polisin malı olarak tutulmasını istemiyordum. Ne zaman geri alacağı hiç bilinmezdi. Tişörtümü şişkinlik üzerinde düzeltirken Lila şampuan kutuları, duş başlığı, el kremiyle döndü. Hepsini valizin kenarlarına yerleştirdi, kapağını kapatıp kilitledi.

"Ben. alayım" dedim. Valizi yatağın üzerinden, ötekisini yerden aldım, yüklü bir eşek gibi koridora çıktım. Moza orada durmuş, elindeki hayali bir bulaşık bezini heyecanla sıkıyordu.

"Birini bana ver."

"Ben taşıyım."

Moza ile Lila arkamda olduğu halde kapiya doğru yürüdüm. Polislerin her an karşıma çıkmalarını bekliyordum. Lila ile Moza birbirlerine böyle anlarda söylenen son sözleri söylüyorlar, Lila ise hep sahte davranışlarda bulunuyordu. Gidiyordu artık. Gitmişti. Geri dönmeye niyeti yoktu.

Kapı önünde siyahlı beyazlı bir devriye arabası duruyordu. Lila'nın polisleri gördüğü takdirde arka kapiya koşacağından korktum.

Omzum üzerinden, "Yatağın altındaki ayakkabıları aldın mı?" diye sordum. Bir yandan da kapının önünde durup dışarısını görmesini engelliyordum.

"Bilmem. Baktığımda bir şey görmemiştim."

"Aldım herhalde" dedim.

"Ama bir kere daha bakayım." Ben valizleri yere bırakırken o da odaya döndü.

Bu arada Moza şaşkın şaşkın sokağa bakıyordu. Biri erkek biri kadın, kısa kollu gömlek giymiş üniformalı iki memur eve doğru yürümekteydiler. Santa Teresa'da polisin otoriter görünümünü silmek için bir girişimde bulunulmuştu ama bu ikisi yine de ürkütücü görünmeyi başarmışlardı. Moza bir kural çiğnemiş olduğunu düşünüyordu herhalde -ya çimenlerini uzun zaman kesmemiş ya da televizyonun sesini fazla açmıştı.

Onu polislerle konuşur bırakıp Lila'nın polisleri görüp arkadan kaçmaması için yanına gittim. "Lila, taksi geldi," diye seslendim.

"Şükürler olsun" dedi oturma odasına girerken. "Yatağın altında bir şey bulmadım ama iyi ki geri dönmüşüm, biletimi konsolun üzerinde bırakmışım."

Ön kapiya doğru yürürken arkasına geçtim. Başını kaldırınca memurları karşısında gördü.

Erkek olanın göğsündeki şeride göre adı G. Pettigrew'du. Zenciydi, otuz otuz beş yaşlarında, iri kollu, fıçı göğüslü bir adamdı. Partneri M. Gutierrez de en az onun kadar iri görünüyordu.

Pettigrew Lila'ya baktı. "Lila Sams siz misiniz?"

"Evet." Lila o bir tek sözcüğe bütün şaşkınlığını sığdırmıştı. Vücudu birden değişmiş gibiydi, şimdi daha yaşlı ve daha kısa görünüyordu.

"Dışarı çıkar mısınız, lütfen."

"Elbette, ama neler olup bittiğini anlamadım." Lisa el çantasına doğru uzanırken Gutierrez araya girdi, çantanın içinde silah araması yaptı.

Pettigrew Lila'ya tutuklandığını bildirdi, elindeki karttan haklarını okumaya başladı. Tavrından bunu yüzlerce kere yaptığı ve karta bakmasının gerekmediği anlaşılıyordu, ama daha sonra bir sorun çıkmaması için yine de karttan okuyordu.

"Dönüp duvara bakar mısınız, lütfen?"

Lila denileni yaptı, Gutierrez üzerini aradıktan sonra ellerine kelepçeleri geçirdi, Lila ağlamaya başlamıştı. "Ama ne yaptım ben? Bir şey yapmadım ki. Büyük bir yanlışlık yapıyorsunuz."

"Neler oluyor, memur bey" diye sordu Moza. "Bu kadın benim kiracımdır. Kötü bir şey yapmış değildir."

"Hanımefendi, siz lütfen geri çekilin. Bayan Sams karakola gittikten sonra avukatını arayabilir." Pettigrew Lila'nın bileğini tuttu, ama Lila geri çekilip bağırmaya başladı.

"İmdat! Hayır, yapmayın! Bırakın beni. İmdat!"

İki memur iki yanına geçip hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdüler. Lila'nın sesine meraklı komşular dışarı çıkmışlardı. Lila polislerin aralarında çökmüş bir halde yürüdü. Kadını arabaya soktular, Lila her nasılsa bunun bir Gestapo tutuklaması olduğunu, Nazilerin kendisini götürdüklerini ve bir daha belki de hiç dönmeyeceği izlenimini yaratmayı başarmıştı. Memur Pettigrew başını sallayarak kadının yere saçılan eşyalarını topladı, valizlerini arabanın bagajına yerleştirdi. Sonra arabaya bindi, kapiyı kapattı, hareket ettiler.

Moza'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. Bana dönerek, "Bunlar hep senin işin!" diye bağırdı. "Ne yaptın öyle? Zavallı kadıncağz."

Ama ben yarım blok ötede Henry'yi görmüştüm. O mesafeden bile yüzünde bir inanmazlık vardı. "Seninle sonra konuşuruz, Moza," diyerek ona doğru yürüdüm.

25

Eve vardığımda Henry görünürlerde yoktu. Zarfı belimden çıkartıp arka kapısını tıklattım. Açtı. Zarfı uzattım, aldı, içine baktı. Merakla bana döndüyse de parayı nasıl ele geçirdiğimi söylemedim, o da sormadı.

"Teşekkür ederim" dedi.

"Sonra konuşuruz" dedim. Kapiyı kapattı ama ben o arada mutfak tezgâhının üstünü görmüştüm. Şeker kutusunu ve mavili beyazlı yeni bir un torbasını çıkarmış, acısını gidermek için kendini en iyi bildiği işe vermişti. Onun haline çok üzülseysem de, bu işi kendisinin çözümlemesine fırsat tanımalıydım. Tanrım, her şey o kadar sevimsizdi ki. Bu arada benim de çalışmaya dönmem gerekiyordu.

Eve girince telefon rehberinde Kelly Borden'in numarasını aradım. Eğer Bobby tabancayı eski belediye binasında aramışsa bir de ben aramak istiyordum ve belki de Kelly bana nereden başlayacağımı söyleyebilirdi. Ama rehberde adı yoktu. Eski tıp tesisinin numarasını aradım ama bulamadım. Bilinmeyen numaralardaki kız da inat ediyor, neden söz ettiğimi bilmiyormuş gibi davranıyordu. Eğer yediden üçe kadar çalışıyorsa Kelly zaten gitmiş olacaktı. Santa Teresa Hastanesi'nin numarasını bulup Dr. Fraker'i aradım. Sekreteri Marcy bana onun "masası başında olmadığını" (tuvaletteydi yani) ama hemen döneceğini söyledi. Marcy'ye Kelly Borden'le konuşmak istediğimi söyleyip adres ve telefon numarasını istedim.

"Bilemem ki" dedi. "Dr. Fraker sana bu bilgiyi vermeme herhalde ses çıkarmaz ama onun onayı olmadan bir şey yapmamam gerekiyor."

"Bak, zaten dışarda işim var, biraz sonra oraya uğrayabilirim" dedim. "On dakika. Sen ben gelmeden doktorun bir yere çıkmamasını sağla, yeter."

Arabama atlayıp St. Terry'ye gittim. Park etmek güç oldu ve arabayı ancak üç blok ötede bırakabildim. Hastaneye arka kapıdan girdim, yerlerdeki çeşitli renkleri izleyerek asansörlere eriştim ve bodrum kata indim.

Patoloji'ye vardığımda Dr. Fraker yine gitmişti. Ama Marcy ona geleceğimi söylemiş, o da sanki postaymışım gibi nereye gelmemi istediğini bildirmişti. Marcy'nin arkasından laboratuvarından geçtim ve doktoru yeşil önlüğünü giymiş olarak üzerinde terazi olan paslanmaz çelikten tezgâhın başında buldum. Bir işe başlamak üzere olduğu belliydi, kendisini rahatsız ettiğim için gerçekten üzül müştüm.

"Sizi rahatsız etmek istememiştin" dedim. "Yalnızca Kelly Borden'in adresiyle telefon numarasını istiyordum."

Fraker bir uçtaki tahta tabureyi işaret ederek, "Otur bakalım" dedi. Sonra Marcy'ye döndü. "Sen Kinsey'in istediği bilgiyi ararken ben de onu meşgul ederim."

Marcy gidince tabureyi çekip oturdum.

Fraker'in ne yapmakta olduğuna ancak o zaman dikkat edebildim. Ellerinde cerrah eldivenleri ve bir neşter vardı. Tezgâhın bir yanında süpermarketin et bölümünde tavuk ciğerlerini koydukları tür ve boyda karton bir kutu tutuyordu. Kutudan organlar çıkartıp bir cımbızla ayırmaya başladı. Elimde olmadan o küçük insan eti yığınınca baktım. Konuşmamızın tümü onun çeşitli organlardan küçük parçalar koparması eşliğinde sürdürüldü.

Dudaklarımın hoşnutsuzlukla büzüldüğünü hissediyordum. "Nedir onlar?" diye sordum.

Fraker'in tavrı yumuşak ve neşeli gibiydi. Cımbızla parçalara dokunarak saymaya başladı. Parçaların onun dokunması üzerine canlı salyangozlar gibi Ekileceklerini sandım ama hiçbir kıpırdamadı. "Bakalım. Bu bir kalp. Akciğer, karaciğer, safra kesesi. Adam ameliyat sırasında aniden öldü ve kimse nedenini bulamadı."

"Siz bunlara bakarak bulabilir misiniz?"

"Her zaman değil, ama bu vakada bir şey bulacağım sanırım."

Bir daha pişmiş ete aynı gözle bakamayacağımı biliyordum. Gözlerimi hem yaptığı işten ayıramıyor, hem de bunların bir zamanlar bir insanın canlı parçaları olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

Fraker bana baktı. "Kelly Borden bu işe nasıl karıştı?"

"Pek emin değilim" dedim. "Kimi zaman vakayla ilişkili olmayan şeylere de bakmak zorundayım. Belki de bu sizin yaptığınızdan farksızdır yani bulmacanın bütün parçalarını inceleyip bir varsayıma erişmek."

"Bu işin senin yaptığından çok daha bilimsel olduğunu tahmin ederim" dedi.

"Kuşkusuz, ama ben size sahip olduğum bir avantajı söyleyeyim."

Bana ilk kez dikkatle baktığını fark ettim.

"Ölümüyle uğraştığım insanı tanıdım ve bu işin sonucundan kişisel bir çıkarım olacak. Onun öldürüldüğünü sanıyorum ve bu da beni öfkeliyor. Hastalık tarafsızdır. Cinayet değildir."

"Bence Bobby'ye karşı duyguların senin kararlarını etkiliyor. Ölümü kazaydı."

"Olabilir. Ya da belki Cinayet Masası'nın onun dokuz ay önceki cinayet girişiminin bir sonucu olarak öldüğüne ikna edebilirim."

"Eğer bunu kanıtlayabilirsen. Anladığım kadarıyla şimdilik elinde fazla bir şey yok ki, işlerimiz arasındaki fark da burada. Ben burada herhalde inandırıcı bir şey bulacağım ve bunun için odadan çıkmam gerekmeyecek."

"Bunun için size gıpta ediyorum zaten. Bobby'nin öldürüldüğünden hiç kuşku yok benim de, ama bunu kimin yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ve belki de asla elimde kanıt olmayacak."

"O zaman ben senden üstünüm" dedi Fraker. "Ben çoğunlukla kesin durumlarla uğraşırım. Arada sırada tökezlediğim olur, ama bu pek sık değildir."

"Talihsiniz."

Marcy Kelly'nin adres ve telefon numarasıyla gelip kâğıdı bana uzattı.

"Ben yetenekli olduğumu düşünmeyi yeğlerim" dedi Fraker. "Ama seni daha fazla meşgul etmeyeyim. Bir sonuca varırsan bana da haber verirsin artık."

"Elbette. Bunun için teşekkür ederim." Kâğıdı kaldırıp gösterdim.

Saat beş olmuştu. Hastane koridorlarından birinde bir telefon bulup Kelly'nin numarasını çevirdim.

Telefonu üçüncü çalışta açtı. Kendimi tanıttım.

"Kim olduğunuzu biliyorum" dedi.

"Gelip seninle konuşabilir miyim?" diye sordum. "Sormam gereken bir iki şey var da."

İlk anda duraksar gibi oldu. "Elbette. Nerede oturduğumu biliyor musun?",

Kelly'nin apartmanı kentin batı yakasında, St. Terry'ye yakındı. Otomobilime dönüp Castle'daki adrese gittim. Dubleks bir evin önüne park ettim ve sonra uzun bir araba yolundan arsanın arkasındaki küçük bir ahşap barakaya doğru yürüdüm. Onun evi de benimki gibi bir zamanlar garaj olmalıydı.

Taflanların arasından geçerken Kelly'nin ön kapısının basamakları üzerinde oturmuş sigara içmekte olduğunu gördüm. Üzerinde blucin, kareli bir gömlek ve yelek vardı, ayakları çıplaktı. Saçları derli toplu bir biçimde arkasında atkuyruğu gibi sallanıyordu, sakalı ve bıyığı hatırladığımdan daha kırdı. Deniz mavisi olup okunması imkânsız gözleri dışında yumuşak bir insana benziyordu. Sigarayı bana uzattı ama başımı sallayarak reddettim.

"Seni Bobby'nin cenazesinde görmemiş miydim?" dedim.

"Olabilir. Ben seni gördüm." Gözleri huzur kaçırıcı bir bakışla üzerime çevrildi. O rengi başka kimde görmüştüm? Bir ölünün nilüfer gibi yüzdüğü bir yüzme havuzunda. Dört yıl önce. Yaptığım ilk soruşturmalardan birinde.

"Oturacak zamanın varsa, şuradan bir iskemle al." Uyuşturuculu sigaranın dumanını ciğerlerinde tutmaya çalışarak konuşuyordu.

Çevreme bakınca eski bir ahşap bahçe iskemlesi gördüm, alıp yakınına çektim. Sonra çantamdan adres defterini çıkartıp arka kapağını açtım. "Bunun kim olduğunu biliyor musun? Yerel bir numara değil."

Kurşunkalemle yazılmış numaraya baktı, sonra bana döndü. "Aradın mı?"

"Evet. Rehberdeki tek Blackman'ı da aradım. Ama telefon kesilmiş. Neden? Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Numarayı biliyorum, ama bu bir telefon numarası değildir. Bobby aradaki çizgiyi yazmamış."

"Nedir o halde?"

"Bu ilk iki rakam Santa Teresa İlçesi'ni gösterir. Son beşi morg kodudur. Bu depodaki bir cesedin kimlik numarasıdır. Size orada yıllardır iki ceset sakladığımızı söylemiştim. Bu Franklin işte."

"Peki, neden Blackman adı altında?"

Kelly bana baktı, konuşmadan önce sigarasından derin bir nefes çekti. "Franklin siyahtır. Siyah bir insandır. Blackman yani. Belki de Bobby'nin şakasıydı bu."

"Bundan emin misin?"

"Elbette, Bana inanmıyorsan sen de kontrol edebilirsin."

"Beri onun morgda bir tabanca aradığına inanıyorum. Acaba aramaya nereden başladığı hakkında bir fikrin olabilir mi?"

"Hayır. Orası çok büyük bir yerdir. Yıllardır kullanılmayan seksen doksan odası olmalı. Herhangi bir yerde olabilir. Bobby nöbetinde yalnızdı. İşinden ayrıldığını kimse fark etmediği takdirde binanın içinde istediği gibi araştırma yapabiliirdi."

"O zaman bu işin ardını bırakmam gerekecek sanırım. Yardımına teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Büroma döndüm. Kelly Borden morgda üçten yediye kadar Alfie Leadbetter adında bir gencin çalıştığını söylemişti. Delikanlı arkadaşıydı ve kendisine telefon edip geleceğini bildirecekti.

Yazı makinemi çıkartıp bir iki not yazdım. Bu ne demekti? Siyah bir adamın cesedinin Dwight Costigan'ın öldürülmesi ve eski eşine şantaj yapılmasıyla ne ilgisi olabilirdi?

Telefon çalınca kafam bu sorunla dolu olarak robot gibi açtı. "Alo?"

"Kinsey?"

"Benim."

"Sesini alamadım. Ben Jonah. Hep böyle mi karşılık verirsin?"

Kendimi toparladım. "Özür dilerim. Ne istemiştin?"

"Seni ilgilendirecek bir şey duydum. Callahan'ın geçirdiği kazayı biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ne olmuş?"

"Trafik'te çalışan bir arkadaşına rastladım, laboratuvar bu öğleden sonra arabayı incelemiş. Fren kabloları kesilmişmiş. Olayı Cinayet Masası'na devrettiler."

Az önce Blackman adının ne anlama geldiğini öğrendiğimde olduğu gibi şaşırmıştım yine. "Ne zaman?"

"Arkadaşın Bobby Callahan öldürülmüş" dedi Jonah sabırlı bir sesle. "Arabasının fren kabloları kesilmiş ki, bu da fren yağının akması demek. Yani virajı aldığı anda yavaşlaması imkânsız olduğu için o ağaca çarpmış."

"Ama otopside onun bir kriz geçirdiği sonucu çıktığını sanıyordum."

"Belki de olanları fark edince kriz geçirmiştir. Bu olmayacak bir şey değil."

"Haklısın. Bu ne kadar sürerdi?"

"Ne? Kabloyu kesmek mi, yoksa yağın boşalması mı?"

"Her ikisi de."

"Kabloları kesmek beş dakikalık iş. Yapacağın işi biliyorsan bir sorun değil. Diğerleri başka şeylere bağlı. Arabayı bir süre sürmüş, frene bir iki kere basmış olabilir. Bir daha bastığında da aniden boşaldığını fark etmiş olmalı."

"Şu halde bu iş o gece yapıldı."

"Herhalde. Çocuk fazla bir yol gitmiş olamaz."

Bobby'nin telesekreterime bıraktığı mesajı düşünerek sustum. Öldüğü gece Kleinert'i görmüştü. Kleinert'in de bundan söz ettiğini hatırladım.

"Orada mısın?"

"Bunların ne anlama geldiğini bilemiyorum, Jonah. Ama bu olay çözölmeye başladı ve ben neler olduğunu anlayamıyorum."

"Oraya gelmemi ister misin? Konuşurduk."

"Şimdi olmaz. Şu anda yalnız kalmam gerek. Daha başka bir şeyler bulunca ben seni ararım."

"Olur. Sende ev numaram var, değil mi?"

"Sen yine de ver." Numarayı not ettim.

"Şimdi beni iyi dinle" dedi. "Aptalca bir şey yapmayacağına söz ver bana."

"Nasıl yapabilirim ki? Neler olup bittiğini bilmiyorum bile. Ayrıca 'aptal' sıfatı olaydan sonra eklenir. Ben bir şeye kalkışırken kendimi çok kurnaz hissedirim."

"Lanet olsun, neden söz ettiğimi çok iyi biliyorsun!"

Güldüm. "Haklısın, Biliyorum. Ve inan bana, bir şey çıktığı takdirde seni arayacağım. Bu dünyada tek amacım kendimi korumaktır."

"Eh, bunu duymak iyi bir şey, ama sana inanmıyorum."

Veda ettik, o telefonu kapattı. Ben Glen'in numarasını çevirdim. Bu gelişmeyi onun da bilmesi gerekirdi. Polisler herhalde benden fazla bir şey bilmedikleri şu anda bunu ona. bildirecek değillerdi.

Telefonu Glen açtı. Olanları ve Bobby'nin defterindeki Blackman'ın ne anlama geldiğini anlattım. Şantaj işinden de bildiğim kadarıyla söz ettim. Neden anlatmayacaktım ki? Sır saklama zamanı değildi. Nola ile Bobby'nin seviştiklerini zaten biliyordu. Bobby'nin Nola'nın uğruna ne yapmaya kalkıştığını da anlamalıydı. Hatta nedenini pek bilmiyorsam da, Sufi'nin de işe karıştığını bile söyledim. Onun Nola ile Bobby arasında haberci olduğunu ve belki de tutkusu gençlik sabırsızlığıyla çatıştığında, Bobby'ye öğüt verdiğini tahmin ediyordum.

Glenn de benim gibi uzun bir süre sustu. "Şimdi ne olacak?" diye sordu sonra.

"Yarın Cinayet Masası ile konuşup bildiğim her şeyi anlatacağım. Ondan sonrasını onlar getirirler."

"Bu arada çok dikkatli ol."

"Hiç merak etme" dedim.

26

Eski ilçe hastanesine gittiğimde havanın kararmasına daha bir buçuk saat vardı. Park yerinin boşluğuna bakılırsa personelin çoğu paydos etmişti. Kelly bana yan tarafta gece bekçilerinin kullandığı bir park yeri daha olduğunu söylemişti. Arabamı kapiya yakın bir yere çekerken hemen solumda zincirle bağlı bir bisiklet olduğu dikkatimi çekti. Epey hasar görmüş Schwinn marka bisikletin arkasına telle 'Alfie' yazılı bir plaka ilştirilmişti. Kelly binanın saat yedi sularında kilitletiğini söylemişti ama zili çalarsam Alfie aşağıdan otomatik düğmesine basacaktı.

El fenerimi ve maymuncuğu aldım, bluzumun üzerine bir kazak geçirdim, içerinin serin olduğunu hatırlıyordum, hele güneş battıktan sonra çok daha soğuk olacağı kuşkusuzdu. Otomobilimi kilitleyip giriş kapısına doğru yürüdüm.

Kapının önünde durup sağımdaki zile bastım. Bir an sonra otomatiğe basıldı, kapı açıldı. İçeri girdim. Hole gölgeler birikmeye başlamıştı. Görüntü bana bir bilim-kurgu filmde terk edilmiş bir tren istasyonunu hatırlattı. Aynı eski zarafet havası vardı burada da: Mermer zemin, yüksek tavanlar, meşe tahtasından işlemeler. Kalan bir iki eşya binanın yapıldığı yirmilerden günümüze kadar gelmiş olmalıydı.

Holden geçerken gözüm duvardaki tabelaya takıldı. Bir ad gözüme ilişmişti. Durup bir daha baktım. Leo Kleinert'in burada da bir odası olduğunu bilmiyordum. Bobby haftalık psikiyatri seansları için buraya kadar mı geliyordu? Biraz uzak bir olasılıktı bu. Aşağı inerken sanki bir göle giriyormuşum gibi havanın serinlediğini hissettim. Aşağısı daha loşsa da, morgun camlı kapısı aydınlıktı. Saatiime baktım. Daha yediyi çeyrek bile geçmiyordu.

Camı tıklattım ve sonra kapı kolunu yokladım. Kilitli değildi. Kapiyı açıp başımı uzattım.

"Kimse yok mu?"

Ortalıkta kimseler yoktu. Daha önce Dr. Fraker'le geldiğimizde de içersi boştu. Belki de Alfie cesetlerin saklandığı soğutulmuş odadaydı.

"Kimse yok mu?"

Karşılık gelmedi yine. Ama Alfie beni içeri aldığına göre buralarda bir yerde olmalıydı.

Kapiyı arkamdan kapattım. Flüoresan ışıklar çok sertti ve odaya kış güneşi varmış havası veriyordu. Solumda bir kapı vardı. Gidip vurduktan sonra kapiyı açtığımda boş bir büro ve koyu kahverengi bir divanla karşılaştım. Belki de gece nöbeti tutan işi olmadığı zaman burada, biraz kestirirdi. İçerde bir masa ve döner bir koltuk vardı. Dışa açılan pencere hırsıza karşı demir parmaklıydı ve çalılıklar gün ışığının içeri girmesini engelliyordu. Kapiyı kapatıp cesetlerin saklandığı odaya girdim.

Alfie görünürlerde yoktu. İçersi aydınlıktı, sakınleri mavi fiberglas ranzalarında kimi plastiğe, kimi beze sarılı olarak sonsuz uykularındaydılar. Her nedense bu bana bir yaz kampının dinlenme saatini hatırlattı.

Otopsi odasına dönüp oturdum ve otopsi masasına bakmaya başladım. Genelde böyle bir durumda hemen bütün dolapları, çekmeceleri ve kutulan aramaya başlardım, ama bunun burada saygısızlık olacağını düşünüyordum. Ya da ürkütücü bir şeyle karşılaşmaktan çekiniyordum: Örneğin bir tepsi dolusu takma damak ya da bir kavanoz dolusu göz gibi. Ne göreceğimi düşündüğümü bilemiyorum. Burada boşuna zaman kaybettığımı hissediyordum. Kapiya gidip başımı dışarı uzattım, bir ses duyabilirmiyim diye kulak verdim. Ama ses falan yoktu.

"Alfie?" diye seslendim. Yine dinledim, sonra omuzlarımı silkip kapiyı kapattım. Orada olduğuma göre hiç olmazsa Bobby'nin yazdığı numaranın Franklin'in parmağında asılı numarayla aynı olup olmadığını kontrol edebilirdim.

Adres defterini çantamdan çıkartıp arka kapaktaki numaraya baktım. Sonra soğuk depo odasına girip cesetlerin kimlik kartlarını incelemeye koyuldum. .

Üçüncü cesette aradığımı buldum. Kelly haklıydı. Bobby aradaki çizgiyi kaldırıncı numara telefon numarasına benzemişti. Cesede ya da daha doğrusu görebildiğim kadarına baktım. Franklin'in sarılı olduğu plastik şeffaftı ama sanki nikotine bulanmış gibi sararmaya başlamıştı. Bütün görebildiğim orta boylu, orta yaşlı, taş yüzlü bir zenci idi. Bu cesedin önemi neydi? Doğrusu bunu merak etmeye başlamıştım. Alfie'nin kısa bir süre sonra geleceğini sandığım için orada yakalanmak istemiyordum. Yine iskemleme döndüm.

Soğuk depodan çıkış hava tertibatlı bir sinema salonundan çıkmaktan farksızdı. Orayla kıyaslanınca otopsi odası sıcak sayılırdı. Ortaliği araştırmak için sabırsızlanıyordum. Kendime engel olamayacaktım. Burada bana yardımcı olacak kimsenin bulunmamasına kızmış, sessizlikten huzursuzluk duymaya başlamıştım. Burası eğlenceli bir yer değildi. Genelde morglarda pek bulunmazdım ve şimdi de sinirlerim iyice gerilmeye başlamıştı.

Sinirlerimi yatıştırmak için çekmecelerden birini açtım. İçinde not defterleri, sipariş formları falan. İçim rahat ederek bir sonraki çekmeceyi açtım: Küçük şişeler içinde adlarını bilmediğim çeşitli ilaçlar. Artık iyice ısınmıştım ve bütün çekmeceleri açıp baktım. Her şey ölülerini teşrih etmekle ilişkiliydi. Eh bunda şaşacak bir şey yoksa da, benim için pek aydınlatıcı değildi.

Doğrulup çevreme bakındım. Dosyalar neredeydi? Burada kayıt tutulmaz mıydı? Biri dosyaların bu binada saklandığını söylemişti, ama nerede? Bu katta mı? Yukardaki katlarda bir yerde mi? Tek başıma boş binada dolaşmayı pek gözüm almıyordu. Alfie Leadbetter'in yanıbaşında olacağını, bana neyin erişilebilir olduğunu ve nereden başlayabileceğimi söyleyeceğini ummuştum. Hatta gerekirse yardımını sağlamak için eline bir yirmi dolarlık sıkıştırmaya bile hazırlanmıştım.

Saatime baktım. Buraya geleli kırk beş dakika olmuştu ve artık bazı sonuçlar almak istiyordum. Çantamı alıp koridora çıktım, her iki yana da baktım. İçersi her ne kadar kararıyorsa da, koridorun ucundaki camdan dışarsının hâlâ aydınlık olduğu görölüyordu. Bir elektrik düğmesi bulup ışıkları açtım, kapıların üzerindeki küçük beyaz tabelaları okuyarak yürümeye başladım. Morgun hemen yanında radyoloji odaları vardı. Onun ötesinde Nükleer Tıp ve hemşire odaları. Sufi Daniels'in buraya gelip gelmediğini merak ettim.

Beynimin arkalarında bir kıpırtı başlamıştı. Bobby'nin eşyalarının dolu olduğu karton kutuyu düşünüyordum. Kutunun içinde neler vardı? Tıp kitapları, büro malzemesi ve iki radyoloji elkitabı. Onlarla ne yapıyordu peki? Tıp öğrencisi değildi. Yıllarca, hatta belki de hiç kullanmayacağı malzemenin elkitaplarına neden ihtiyaç duymuştu? Radyolojiye özel bir ilgi duyduğunu , belirtmiş değildi ki.

Yukarı çıktım. O kutuya bir daha bakmanın bir zararı yoktu. Kapiya gelince kazağımı çıkartıp arasına sıkıştırdım. Dışarı çıkarken arkamdan kapanmasını istemiyordum. Otomobile gidip arka koltuktan kutuyu aldım. İki radyoloji elkitabını şöyle bir karıştırdım. İkisi de belirli aletler için teknik kitaplardı, çeşitli düğmeler, tuşlar hakkında bilgiler, poz zamanlarından, radlar ve röntgenlerden söz ediliyordu. Sayfalardan birinin üzerinde bir numara vardı. Franklin'in numarası. Bu yedi rakamlı numara artık ürkütücü geliyordu bana, tıpkı öldükten beş gün sonra telesekreterimde Bobby'nin sesi gibi.

İki elkitabını kolumun altına sıkıştırıp arabayı kilitledim. Binaya döndüm, içeri girip kazağımı giydim. Birinci katta olduğuma göre ortalığa şöyle bir göz atmaya karar verdim. Aradığım şeyin tıbbi dosyalar olduğuna, tabancanın çekmecelerden birinde onların altında olduğuna inanıyordum. Burası bir zamanlar hastaneydi ve bir yerde belgelerin saklandığı bir depo olmalıydı. Eski dosyalar nerede saklanırdı? Eğer St. Terry'den yanlış hatırlamıyorsam Tıbbi Kayıt Bölümü doktorlarla diğer personelin kolaylıkla erişebilmeleri için merkezi bir yerdeydi.

Bu kattaki odaların pek azı kullanılıyor olmalıydı. Kapı kollarını rastgele yoklamaya başladım. Çoğu kilitliydi. Koridorun ucundan dönünce karşıma çıkan çifte kapıların üstünde soluk harflerle 'Tıbbi kayıtlar' yazdığını gördüm. Maymuncuğumu kullanacağımı düşünerek kapıyı yokladım. Ama bir özel-efekt ustası tarafından hazırlanmış gibi alçak bir gacırtı sesiyle açılıverdi. İçeri günün son ışıkları doldu. Çıplak oda karşımda uzanıyordu. Ne dosya dolabı, ne mobilya. Buruşturulup atılmış bir sigara paketi, bir iki tahta parçası ve birkaç çivi vardı yerde. Bu bölüm sökülüş ve kimbilir nereye taşınmıştı. Belki de eski dosyalar yukardaki boş hastane odalarından birindeydi, ama ben tek başıma oraya gitmek istemiyordum. Jonah'a aptallık etmeyeceğime söz vermişim ve sözümü tutmaya çalışıyordum. Ayrıca beni huzursuz eden bir şey vardı.

Dönüp aşağı inmeye başladım. Kafamın gerisindeki o ses neler mırıldanıyordu? Sanki yan odada çalan bir radyo gibi. Arada sırada ancak pek zayıf bir iki sözcük duyabiliyordum.

Bodruma varınca radyoloji odasına gidip kapıyı yokladım. Kilitliydi. Maymuncuğumu çıkardım. Kilit aslında açılabilen 'hırsız-korumalı' kilitlerden biriydi ama uğraşmak isterdi. Orada yirmi dakika kadar uğraşıp durdum ve sonunda açmayı başardım, içeri girince tavan ışığını yaktım. Oda sıradan bir bürodan, farksızdı. Yazı makineleri, telefonlar, dosya dolapları, saksılarda bitkiler, duvarlarda resimler. Bir kenarda röntgenlerinin çekilmesini bekleyen hastalar için olduğunu tahmin ettiğim bir bölme vardı. Arkadaki odaları dolaştım, makinelerin önünde durup arabadan getirdiğim elkitaplarını açtım.

Kitaptaki resimlerden düğmelerin yerlerini tek tek saptadım. Hemen hemen aynı modeldi hepsi. Belki bir iki yıllık bir fark vardı. Bazıları bilimkurgu filminden çıkmış gibiydi. Dönen bir kol üzerinde dev bir burun parçası. Elkitabı açık olarak durup bir devin bebek önlüğüne benzeyen kurşun önlüğe baktım. İki ay önce vurulmamdan hemen sonra sol kolumun çekilen filmlerini düşündüm.

Fikir birden gelmiş değildi. Çevremde yavaş yavaş oluşup bir biçim almaya başlamıştı. Bobby de tıpkı benim gibi buradaydı ve geceleri Nola'nın parmakizlerinin olduğu tabancayı aramıştı. Onu kimin sakladığını bildiği için saklanma yeri hakkında bir kuram geliştirmiş olmalıydı. Tabancayı bulduğunu ve onun için öldürüldüğünü tahmin ediyordum. Belki de ele geçirmişti bile, ama bunu yaptığını sanmıyordum. Ben tabancanın hâlâ burada olduğunu varsayımıyla çalışmaktaydım ve bu olasılık hâlâ güçlüydü. Bobby kendi kendine bazı notlar almış, küçük kırmızı defterine ve radyoloji elkitabına bir cesedin kimlik numarasını kaydetmişti.

Kafamın içinde uçuşan sözcükler birbirlerine bağlanmaya başlamışlardı. Belki de cesedin röntgen filmini çekmeliyim, diye düşündüm. Belki de Bobby de onu yapmıştı ve radyoloji elkitabındaki ceset numarasının yazılma nedeni buydu. Belki de tabanca cesedin içindeydi. Düşününce neden bir deneme yapmayayım fikri güçlenmeye başlamıştı. Yakalanma dışında en kötü şey boşuna zaman kaybetmemdi. Ve kendimi kocaman bir aptal yerine koymak. Ama bu birinci kere olmayacaktı ki.

Çantamı ve elkitaplarını röntgen masalarından biri üzerinde bırakıp yandaki morga geçtim. Soğutulmuş odada duvarın dibinde tekerlekli bir sedye görmüştüm. Artık robot gibiydim, yapılması gerekeni yapıyordum. Alfie Leadbetter'den hâlâ iz yoktu ve bana da kimse yardım etmeyecekti. Bina boştu. Saat henüz erkendi. Röntgen işini beceremesem bile ölüye bir zarar verecek değildim.

Sedyeyi cesedin yattığı fiberglas ranzanın yanına ittim. Bir morg hademesiymişim gibi davranıyordum. Ya da bir röntgen teknisyeni, bir hemşireydim, yapacak işi olan profesyonel bir insandım.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, Frank, ama bazı testler için komşu odaya gitmen gerek, doğrusu o kadar iyi görünmüyorsun" dedim.

Franklin'in boynu ve dizleri altına ellerimi çekinerek sokup yattığı yerden sedyeye aldım. Şaşırtıcı derecede hafif ve soğuktu. Tıpkı buzdolabından çıkartılan çiğ tavuk göğüs eti paketi kıvamında. Tanrım, neden hep böyle hayaller canlandırırım kafamda, diye düşündüm. Bu gidişle asla yemek yapmasını öğrenmek istemeyecektim.

Sedyeyi morgun içinden geçirip radyoloji bürosuna ve oradan da röntgen bölmelerinden birine sokmak epey güç oldu. Sedyeyi röntgen masasına paralel getirip cesedi masa üzerine ittim. Röntgen aletin burun parçasını bir iki kere denedikten sonra Franklin'in midesi üzerine getirdim. Bir ara aletin cesetten ne kadar uzakta olduğunu öğrenmem gerekecekti. Bu arada, film çekmeye niyet ettiğime göre, önce filmleri bulmalıyım.

Odadaki dört dolapta bir şey bulamadım. Duvarda çift kapılı sigorta .dolabı gibi bir şey vardı. Üzerine seloteyp yapıştırılmış ve tükenmez kalemle çekilmiş, öteki kapağın üzerine yeni yazılmıştı. Yeni yazılı olanı açıp içindeki film kasetlerinden birini aldım.

Masaya gidip makineyi inceledim sonra. Kaseti makinenin üst kısmında koyacak bir yer bulamadım, ama masanın hemen altında tam onun sığacağı kadar açılır kapanır bir tepsi gözüme çarptı. Tepsiyi çekip filmi içine yerleştirdim. Artık doğru olan yüzünün yukarı geldiğini ummaktan başka yapacak şeyim yoktu. Belki de bu işten kendime bir meslek bile çıkarırdım.

Franklin'in korunmaya ihtiyacı olmadığı için uzun kurşun önlüğü üzerime geçirdim. Kendimi hokey maçında kaleci gibi hissediyordum. Aslında röntgen teknisyenlerini bunlardan birini giymiş olarak görmememe karşın kendimi güvencede hissediyordum. Makinenin burnunu Franklin'in karnına doğru yarım metre yukarı ayarladım, sonra odanın köşesindeki perdenin arkasına geçtim.

Elkitabını açıp işime yarayacağını tahmin ettiğim biçimlere baktım. Bir düğmenin çevrilmesiyle yeşil, sarı ve kırmızı bölgelere dönecek küçük ok şekilleri vardı. Sağda bir düğme "güç" diye işaretlenmişti. Onu açık duruma getirdim. Ama herhangi bir şey aydınlanmayınca şaşırdım. Onu kapatıp solumdaki duvara baktım. Orada gördüğüm iki levveyi 'kapalı'dan 'açık'a geçirdim. Elektrik sesi duyuldu. İlk düğmeyi açınca makine çalıştı. Kendi kendime gülümsedim. Doğru yoldaydım.

Önümdeki tabloya baktım. Bir saniyenin 1/120'sinden altı saniyeye kadar ayarlanabilecek bir zaman saati vardı. Bir kilo-vat göstergesi. 'Miliamper' yazılı bir diğeri. Tanrım, bir seçim yapılacak üç sıra yeşil ışıklı kare. Her şeyin orta ayarıyla başladım. Bir tanesini kontrol olarak kullanacak, diğer ikisini sağa sola oynatarak bir yolunu bulacaktım. Arada bir çekilen filmde sonuçları yoklayacaktım.

Perdenin ardından uzandım. "Tamam, Frank, şimdi derin ' bir soluk al ve soluğunu tut."

Eh, hiç olmazsa 'soluk tutmasını' iyi becerecekti.

Tutamaktaki düğmeye bastım. Kısa bir 'bztt' sesi duyuldu. Perdenin ardından çıkıp kaseti çıkardım. Şimdi ne olacaktı? Filmin banyosu için bir sistem olmalıydı ama o da buralarda görünmüyordu.. Makineyi açık bırakıp kaseti yandaki odalara götürdüm.

İki kapı ötede aradığıma benzer bir yer vardı. Duvarda bir krokide filmleri banyo için başvurulacak yöntem adım adım anlatılıyordu. Buradan çıktıktan sonra iş bulmam kolay olacaktı doğrusu.

Yine güç düğmesini çevirmek zorunda kaldım. Ondan sonra kırmızı ışıklar altında çalışarak krokideki her şeyi yerine getirdim. Duvardaki depoya su doldurdum. Kaseti çevirip arkasını açtım, filmi çıkartıp tepsiye ittim. Tepsi sessizce makinenin içine kaydı.

Nereye kaybolmuştu ki? Odada developpe edilmiş bir filmi ortaya çıkaracak bir şey göremedim. Top kanapenin altına yuvarlandığında ne olduğunu öğrenen bir köpek yavrusundan farkım yoktu. Odadan çıktım yan tarafa gittim. Otomatik developman makinesinin büyük bir fotokopi makinesini andıran ucu oradaydı. Bekledim. Bir buçuk dakika sonra developpe edilmiş bir parça film dışarı çıktı. Alıp baktım. Kapkaraydı. Acaba neyi yanlış yapmışım? O

kadar dikkat etmişken nasıl aşın poz vermiş olabilirdim? Makineye baktım. Kapağı biraz aralıktı. Elimle ittim. Kapandı. Belki de kusur buydu.

Öteki odaya gittim, ikinci bir kaset çıkartıp aynı işlemi tekrarladım. İki sefer uğraştıktan sonra aradığımı elde etmiştim. Filmin genel kalitesi pek zayıfsa da, resim netti. Franklin'in kamının ortasında bir tabancanın beyaz silueti görülüyordu. Büyük çaplı bir otomatige benziyordu, belki de adamın iskelet yapısına ya da iç organlarına uygun gelmesi için bir açıyla yerleştirilmişti. Filmi yuvarlayıp çevresine lastik bir band geçirdim. Oradan uzaklaşma zamanı gelmişti.

Makineyi aceleyle kapatıp Franklin'i sedyeye yükledim, ışıkları söndürüp kapıyı arkamdan kilitledim.

Sedyeyi koridordan geçirip morga soktuktan sonra Franklin'i yeniden ranzasına iterken gözüme bir şey çarptı. Yandaki ranza sırasına baktım. Bir erkek eli göz düzeyindeydi ve gözüme hiç de normal görünmemişti. Gördüğüm cesetlerin hepsi solgundu, etleri lastikimsiydi, bebek tenine benziyordu. Oysa bu el çok pembeydi. Cesedin de plastik örtüyle rastgele örtüldüğüne dikkat etmiştim. Bu daha önce burada mıydı? Biraz yaklaştım ve elimi uzattım. Sanırım çığlık atmaya yakinken ama henüz daha karar vermemişken çıkarılan o hırıltı vardı boğazımda.

Çekinerek yüzündeki plastik örtüyü çektim. Erkek, beyaz, yirmi yaşlarında. Boynuna bağlanıp sıkılan ip etine gömülmüş, dili ağzından dışarı sarkmıştı. Ceset serindi ama soğuk değildi. Soluğumu tuttum. Kalbim de duracak sandım. Yeni ölmüş olan Alfie Leadbetter'le karşı karşıya olduğumdan emindim. O anda onu öldürenin kim olduğu değil, benim içeri girmem için kapının düşmesine basanın kim olduğunu düşündüm. Bunun Alfie olduğunu sanmıyordum. Birden boş binada dolaşırken katilin de orada olduğu ve benim neler yaptığımı izlediğini ve talihsiz morg hademesine yaptığını bana da yapmaya hazırlandığını anladım.

Odadan hızla çıkarken kalbim yerinden kopacak gibi atıyor, elektriğe kapılmış gövdeme korku dalgaları gönderiyordu. Morg güven verecek kadar aydınlık, ama ölümüne sessizdi.

Zihnimde bir kaçış planı çizerek elimdeki seçenekleri düşünmeye koyuldum. Aşağı katta pencereler hırsız girmesini önlemek için demir parmaklıklarla kaplıydı. Dış kapılar kalın camlı ve telliydi, arasından geçebilirdim de geçemeyebilirdim de. Herhalde dikkatimi üzerime çekmeden camı kırıp çıkamazdım. Merdivenden çıkıp içeri girdiğim kapılardan çıkmayı denemek zorundaydım ve o anda hole çıkmak fikrini düşünmek bile istemiyordum.

Yukarda bir yerde bir kapı çarpılınca korkuyla sıçradım. Biri ısıklık çalarak aşağı iniyordu? Güvenlik görevlisi mi? İşten sonra gelen biri mi? Yerimden kıpırdıyamıyordum. Hareket etmeyecek kadar da, kaçamayacak kadar da geç kalmıştım ve saklanacak bir yer yoktu. Büyülenmiş gibi ayaksesleri yaklaşırken kapıya baktım. Biri koridorda durakladı, 'Someone to Watch Over Me' şarkısının bir iki dizesini mırıldandı. Kapı açıldı ve Dr. Fraker içeri girdi. Başını kaldırıp beni görünce şaşırdı,

"Merhaba! Senin burada olduğunu bilmiyordum" dedi. "Ben seni Kelly ile konuşmaya gittin sanıyordum."

Soluğumu bıraktım. "Az önce konuştum" dedim.

"Neyin var senin? Hayalet gibi bembeyaz kesilmişsin."

Başımı salladım. "Kapının çarpıldığını duyunca dışarı çıkmak üzereydim. Ödümü patlattınız." Sanki yeni yetmeymişim gibi sesim çatlak çıkıyordu.

"Özür dilerim. Seni öyle korkutmak istememişim." Fraker'in üzerinde yeşil cerrah önlüğü vardı. Tezgâhların birinin çekmecesinden aletler çıkardığını gördüm. Öteki çekmecedan bir şişe ile bir şırınga çıkardı.

"Bakın, bir sorun var" dedim.

"Öyle mi? Neymiş o?" Dr. Fraker dönüp gülümseyerek bana bakınca aklıma Nola'nın söyledikleri geldi. "Burada bir deliden söz ediyoruz. Hem de öyle bir deli ki..." demişti Nola. Dr. Fraker şırıngayı doldururken gözleri üzerimden ayrılmıyordu. Birden durumu anladım. Nola evli kalmak istememişti. Evliliğinden kurtulmak istemişti. Bobby Callahan da bütün saflığıyla ona yardım edebileceğini sanmıştı.

Bu Fraker'in yüzünde ve hareket ediş biçimindeydi. Bu adam beni öldürmeye kararlıydı. Aldığı aletlere bakılırsa ihtiyacı olan her şey elindeydi -otopsi masası, testereler, neşterler, masanın altında bir öğütme makinesi. Anatomiye de iyi bilirdi. Aklıma hindi kanadı ve onu kesmek için bıçağı nasıl kanadı geriye iterek arasına sokmak gerektiği geldi.

Genelde korktuğum zaman ağlarım ve şimdi de gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Yaşamım boyunca o kadar yalan söylemişim ve şimdi aklıma bir tane bile gelmiyordu. Kafam boşalmıştı sanki. Röntgen filmi elimde olduğu halde öylece duruyordum ve bütün gerçeğin yüzümden okunduğuna emindim. Tek umudum ondan önce ve iki kat hızlı hareket etmektir.

Kapıya koştum, açıp merdivenleri önce ikişer, sona üçer üçer çıktım. Bir yandan da çıplak bir korkuyla arkama bakıyordum. Fraker elinde şırıngayla kapıdan çıkıyordu. Beni korkutan şey onun sanki dünyanın bütün zamanı kendisininmiş gibi ağır hareket etmesi oldu. Şarkıya da bıraktığı yerden devam ediyordu.

Merdivenin başına vardım. O benim bilmediğim neyi biliyor olabilirdi? Neden ben kapıya doğru koşarken öyle ağır ağır yürümenin kendisine uygun olacağına inanıyordu. Omzumla çifte kapılara vurdum ama ikisi de açılmadı. Bir daha vurdum. Kapının böyle kapalı olması küçük bir çıkmaz sokak oluştuyordu. Eğer ona koridora erişme zamanı tanırırsam çıkış yolum yok demektir. O merdivenin başına çıktığında ben de hole vardım.

Çiniler üzerinde ayaksesleriyle birlikte şarkıya da devam ediyordu,

"Although he may not be the man some girls think of as handsome, to my heart he'll carry the key..."

Hâlâ acele etmiyordu. Haykırmak istedim ama bunun ne yararı olabilirdi? Bina boştu. Sımsıkı kapalıydı. Park yerinden gelen soluk ışık dışında karanlıktı. Bir silaha ihtiyacım vardı benim. Dr. Fraker'in elinde bana batırmak istediği bir şırınga dolusu ilaç vardı, iriyarı bir insandı, beni bir kere ele geçirdiği takdirde işim bitikti.

Koridordan eski kayıt bürosuna koşup kapıyı kapattım. Yerden kısa bir kalas alıp yine koşarak koridora çıktım, öteki ucuna gittim. Orada bir merdiven olmalıydı. Kırılacak bir cam olmalıydı.

Arkamdan melodiyi bile doğru dürüst seslendiremeyen adamın sesi gelmekteydi: "Won't you tell him please to put on some speed, follow my lead, oh how I need, someone to watch over me..."

Merdiven başına vardım, yukarı çıkarken durumumu gözden geçirdim. Bu tempoyla beni bina boyunca kovalayabilirdi. Ben çok geçmeden yorulacaktım ve o henüz terlemeyecekti bile, Bu tür kovalama iyi bir fikir değildi. Sahanlığa varıp kapıyı yokladım, Kilitliydi. Bir kat daha vardı. Kısıtılıyor muydum, yoksa yukarı mı sevk ediliyordum? Her iki durumda da denetimin onun elinde olduğunu hissediyordum, bütün bunları önceden hazırlamış olmalıydı.

Ben yeniden merdivenleri çıkmaya başladığımda o da alt katın merdivenlerine varmıştı. Kalası kavramış duruyordum. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştım. Üçüncü kattaki kapı dokunur dokunmaz açıldı, kendimi karanlık bir koridorda buldum. Sağa doğru yönelerek hızımı azalttım. Merdiven çıkmaktan soluksuz kalmıştım, ter içindeydim. Saklanacak bir yer aradıysam da, seçeneğim çok azdı. Her iki yana açılan odalar vardı ama birinde kısıtılıp kalmaktan korkuyordum. Yapması gereken tek şey her birini tek tek aramaktı. Sonunda nerede olduğumu anlayacaktı. Ayrıca saklanmaktan nefret ederdim. Altı yaşındaymışım gibi hissedirdim kendimi ve bundan da hiç hoşlanmazdım. Ayaklarımın üstünde olmak, hareketli olmak, ellerimle yüzümü örtüp' Tanrı'nın beni şeffaf yapmasını ummak yerine girişimi ele almak isterdim.

Bir daha sağa döndüm. Arkamda üçüncü kat sahanlığının kapısının kapandığını duydum. Sağ tarafta bir asansör görünce hemen oraya yönelip 'Aşağı' düğmesine bastım.

Dr. Fraker yeni bir melodiye başlamıştı, bu kere 'I Don't Stand a Ghost of a Chance with You' şarkısının ilk dizelerini söylüyordu. Bu adam hasta mıydı ne?

Düğmeye bir daha basarak kapının öte yanında asansör kablosunun sesini dinledim. Sağıma baktım. İşte, yeşil önlüğü gölgeler içinde soluk bir ışıltıydı. Asansör motorunun gürültüsü kesildi Fraker daha hızlı yürüyor gibiydi ama hâlâ yirmi metre vardı aramızda. Asansör kapıları açıldı. Lanet olsun!

Öne doğru adım attığım anda önümde asansör boşluğu ile aşağıdan gelen serin havadan başka bir şey olmadığını fark ettim. Zifiri karanlık boşluğa düşmekten son anda önleyebildim kendimi. Kapının pervazını kavrarken ağzımdan boğuk bir çığlık koptu, kendimi toparlayana kadar bir an boşluğa gidip geldim. Geri çekildim ama dengemi kaybetmiştim. Yere düştüm, kalas elimden uçtu gitti. Ellerim ve dizlerim üstünde ileri atılarak tutmaya çalıştım.

Fraker o anda yanıma geldi ve elim tahtayı kavradığı anda saçımdan tutup kaldırdı. Kalası savurdum. Bir yerine değdi, ama açısı düzgün olmadığından darbe güçlü değildi. Sol kalçamda iğnenin battığını duydum. Her ikimiz de aynı anda bağırдық. Benimki acı ve sürprizden doğan tiz bir çığlık, onunki kalasın çarpmasının yarattığı alçak bir homurtuydu. Benim saniyenin binde biri kadar bir avantajım vardı ve onu kullanarak dizine bir tekme indirdim. Ama olmadı, çok alçaktı. Kendini savunmanın kurnazlığı saldırganın canını acıtacak bir darbe indirmemektir. Bu onu sadece kızdırır. Onu safdışı bırakmadığım takdirde hiç şansım yoktu.

Fraker beni arkadan kavradı. Sol dirseğimi hızla geriye savurdum ama yine tam isabet kaydedememişim. Onu iterek sürekli olarak dizini tekmelemeye devam ettim, soluyarak geri çekildi. Kalası omzuna indirip koşmaya başladım. Bir an düşecek gibi oldum ama kendimi hemen toparladım. Bir çukura düşmüş gibi olmuştum. Birden bana yaptığı ilacın etkisini göstermeye başladığını anladım. Sol bacağım titriyor, dizim tutmuyor, her iki ayağım da uyuşuyordu. Adrenalini vücuduma hızla yayan korku şimdi ilacı da aynı hızla dolaştırmaktaydı içimde. Yılan ısırması gibi. Yılan ısırıldığında koşturmak gerektiğini söylerlerdi.

Arkama baktım. Fraker omzunu tutarak bana doğru gelmeye başlamıştı, yine ağır hareket ediyordu. Kaçmayacağımdan emin görünüyordu; merdiven sahanlığının kapısını kapatıp sıkıştırmış olacağını düşündüm. Ya onu yapmıştı, ya da bana yaptığı ilacın çok geçmeden etkisini göstereceğini biliyordu. El ve ayaklarımın hâkimiyetini kaybediyordum ve kalası tutan elimi hissedemiyordum bile. Karanlık giderek yapış yapış oluyor, ağırlaştığını hissediyordum. Bedenim ilaca karşı koymaya çalışırken zaman giderek azalıyordu.

Sıkıntılı ayrıntılar, sonunda küçük bir zekâ oyunuymuş gibi yerli yerine oturuyordu. Damarlarımda dolaşan bir hava kabarcığı gibi birden Kitty'ye uyuşturucu sağlayanın Fraker olduğu gerçeği beliriverdi. Herhalde Bobby'nin tabanca araştırmasıyla ilgili bilgiye karşılık. Komodinindeki torba dolusu ilacı o yerleştirmiş olmalıydı. O gece oradaydı. Belki de Bobby konusunda suçluluğunu kabul etmesinden korkarak onu öldürme zamanının geldiğini düşünmüştü.

Koridorun ucuna olan mesafe uzamış gibiydi. Sonsuz gibi gelen bir süredir koşuyordum. Vücuduma gönderebildiğini komutların yerlerine ulaşması giderek uzuyordu. Gerçekten koşuyor muydum? Bir yere gidiyor muydum? Ses de uzuyor, kendi ayakseslerimin yankısı çok sonra geliyordu. Trampolin gibi zemini olan bir koridorda koşuyor gibiydim. İkinci bir kıvılcım. Fraker otopsi raporunda hile yapmıştı. Sara krizi gelmiş değildi. Fren kablolarını o kesmişti. Bunu daha önce düşünemediğim yazık olmuştu. Tanrım, ne kadar da aptaldım.

Köşeyi dönerken duraklamak zorunda kaldım. Duvara yaslanıp solumaya çalıştım. Başımı toparlamak zorundaydım. Dik dur. Mümkün olursa kollarımı havaya kaldırmalıydım. Zaman uzun, yapışkan iplikler şeklinde gerilmeye başlamıştı.

Fraker yine şarkı söylüyor, bana kendi özel ünlü şarkılar listesinden eski parçalar okuyordu.

Beynimdeki ses bile boş ve uzaktı. Çömel, Kinsey, diyordu.

Çömeldiğimi sanıyordum ama artık bacağımın, baldırlarımın, belkemiğinin nerede olduğunu bilemiyordum. Kollarım ağırlaşmıştı.

Ses, topla kendini diyordu ama ben kalası olanca gücümle geriye çekmekte olduğumu bilemiyordum.

Gün geceye, yaşam ölüme dönüşüyordu.

Fraker köşeyi dönünce kalası yüzüne doğru nişanlayarak savurdum. Kalasın boşlukta yoluna başladığını bir fotoğraf dizisindeymiş gibi görebiliyordum. Karanlığa karşı aydınlık, mesafenin azalması. Kalasın bir patlama sesiyle çarptığını hissettim.

O anda kendimi kaybettim ve kulaklarım uğuldayarak yere yığıldım.

SON SÖZ

Daha sonraları bana morga inip 911 'i aradığımı ve polisleri getiren mesajı iletebildiğimi anlattılar. Benim en çok hatırladığım şey verilen o uyku ilacı kokteylinden sonraki başağrısıydı. Bir hastanede berbat bir halde kendime geldim. Ama başımın ağrısına, böbrek biçimindeki tasa kusuyor olmama karşın yaşayanlar arasında olduğum için mutluydum.

Glen beni çok şımarttı, herkes beni görmeye geldi: Jonah, Rosie, Gus ve sıcak çörekler getiren Henry. Lila'nın kuzeyde bir cezaevinden yazdığını ama kendisinin yanıt vermediğini anlattı. Glen, Derek ve Kitty'yi reddetmek kararlılığından asla vazgeçmedi. Ben Kitty Wenner'i Gus'la tanıştırdım. Son duyduğumda birlikte çıkıyorlardı ve Kitty uyuşturucuyu bırakma yolunda adım atmaya başlamıştı. Her ikisi de kilo almışlardı.

Dr. Fraker şu anda kefaletle serbest bırakılmış olup cinayet girişiminden ve birinci derecede iki cinayetten yargılanmayı bekliyor. Nola istemeyerek ölüme neden olma suçunu kabul etti ama ceza almadı. Büroma dönünce raporumu tamamladım ve otuz üç saat ve artı masrafları içeren faturamı yazdım. Fatura tam 1000 dolar tuttu. Bobby'nin verdiği avansın geri kalanını mirasına dahil olması için Varden Talbot'un bürosuna gönderdim. Raporun gerisi özel bir mektuptu. Bobby'ye son mesajımın büyük bir bölümü onu özlediğim basit gerçeğini dile getirmekteydi. Onun, olduğu yerde huzur içinde melekler arasında uçmakta olduğunu umuyorum.

Saygılarımla,
Kinsey Milhone